

העולם הזה

סקופ

העולם הזה מגלה

החברות הוואדוויציות

של מפא"י

מיפלגת השילטון הפרה את

החוק - הבריחה כספים לחו"ל -

רימחה את מס־ההכנסה

זאת של נשים עירוניות, אבל עשינו זאת לא ברשת אלא בקו...
 שניים מהוריו של 9 בערב, שלוח אותו גם כאשר הפך העולם הזה, ב-1946, נטלו חלק בשידור החי. היו אלה שניים מה-והתיקים שבעיתונאי ישראל: שמעון סאמט והד"ר אמיל פוירשטיין. כל אחד מהם סיפר על חוויותיו וזיכרונותיו מתקופת עבודתו בעולם הזה. כאשר האזנו להם, יכולנו לחוש כי ירשנו מהם לפחות תכונה אחת: את הלהט העיתונאי ואת המסירות הגובלת באהבה לעיתון זה. שמראשיתו בישר מהפכה בסיגנון העיתונאי בישראל.

חלקה השני של התוכנית התייחס לשנים הראשונות של העולם הזה בגילגולו הנוכחי, כאשר עבר ב-1950 לבעלותם של אורי אבנרי ושלום כהן. באולפן ישבו אורי אבנרי, אורי דן — איש מערבי שהחל את הקריירה העיתונאית שלו ב-העולם הזה, אורי סלע — מנחה התוכנית שבמשך שנים רבות שימש כעורך הגראפי של העולם הזה, ואני. לשידור החי הצטרפו שלושה מהעיתונאים הידועים ביותר בישראל, שסיפרו באמצעות הטלפון מעט מחוויותיהם בתקופה שבה עבדו במערכת זו. היו אלה הקאריקטוריסט קריאל (דוש) גרדוש, המראיין רפאל בשן וה-עיתונאי-הלוחם ברוך נאדל.

הם נבחרו במיקרה, מתוך רשימה ארוכה של עיתונאים שהרכבנו בשעת הכנת ה-תוכנית, ושכל אחד מהם יכול היה לספר סיפור מרתק ומשעשע משלו. היה בדעתנו להקריא במהלך התוכנית רשימה מוכוננת זו, אבל הזמן לא הספיק. אני סבור שכדאי אולי למלא את שהחסרנו, ולפרט רשימה זו כאן. כי העולם הזה, כפי שהוא נראה היום, אינו רק מוצר של המערכת הנוכחית. הוא פרי מאמץ משותף של עשרות מטובי העיתונאים, העלמים והציירים בישראל, שעברו דרך העולם הזה ב-25 שנות קיום המערכת הנוכחית, ושכל אחד מהם הותיר משהו מאישיותו בעיתון.

אפשר להתחיל את הרשימה בשמות הר-גרפיקאים והציירים שעזרו לעצב את תבנית העיתון ושעזרו בתקופות שונות. ב-יניהם ניתן למצוא שמות נכבדים כמו הר-ציירים ז'אן דויד, שמואל בק, נפתלי בום, אלישע גה, גרט רוטשילד, זאב ליפמן ו-שמעון צבר. אפשר להזכיר קאריקטוריסטים כמו דוש, זאב פרקש, רענן לוריא ושמעון צבר. בין צלמיהם מערכת נכללים ותיקים כמו פול גולדמן, מקסים סלומון, דויד רובינגר, אסקר טאובר בצד צעירים יותר כמו יגאל מן ורמי הלפרין ז"ל, שנהרג במלחמת יום-הכיפורים.

רשימת העיתונאים שעברו בחצי היובל דרך העולם הזה כוללת כחמישים שמות, המפורזים כיום על-פני העיתונות הישר-אלית כולה. לפי סדר מיקרי נמנים ב-רשימה דב בר מלכין, אהרון דולב, רפאל בשן, מיכאל אלמו, יוחנן להב, ברוך נאדל, עמוס קינן, דידי מנוסי, דן בן-אמוץ, סילבי קשת, זיוה יריב, תמר מרון, אורי דן, דן מרגלית, אלכס מסיס, רן כיסלו, יואל מרכוס, יצחק ליבני, אליהו זהבי, אורי אלונגי, דב איתן, עמיקם גורביץ, חנוך לוין, שמואל שי, מירית שמואל, רפי גלסון, משה בן-אפרים, יחיאל בשן, יוש הלוי, מידד שיף, עמנואל פרת, ישע-יהו לביא, שרגא הר-גיל, מקסים גילן, חיים הנגבי, שמואל מור וריקה ויוחנן זראי. בין עורכי מדור-הספורט וכתבי ניתן למצוא שמות כמו יחיאל ארזי, יהודה גבאי, משה לרר, יהושע שגיא, שיע גלור ויוסליה מירמוביץ.

אנחנו משוכנעים, שכשם שהם תרמו ל-העולם הזה, כך תרם גם העולם הזה להם. ואם רוח העולם הזה מבצבצת פה ושם במרבית עיתוני ישראל החשובים, יש להם, לא במעט, חלק בכך.

תמונה

* הכוונה להבחנה בין גלופות-רשת, המורכבות מנקודות זעירות, לבין גלופות-קו, המורכבות מקווים וחולטים לבנים. השיטה הראשונה משמשת לתצלומים, ה-שניה לציון.

צמרת השילטון במדינה ובצמרת רשות הר-שדור, הפכו שידורי-ישראל תחנת-שידור פתוחה, ליבראלית, בה בוטלו הצנזורה הפוליטית וההחרמות למיניהן. היא אחת התופעות המעוררות במדינה, גם מבלי להתיחס לפיתחון-הפה שניתן להעולם הזה. אבל ביטול החרם על העולם הזה הוא חלק מהתפתות בהערכה ובהתייחסות ל-שבועון זה, שהתחוללה בקרב חוגים רבים במדינה בשנתיים האחרונות.

אינני חושב שמישהו מאיתנו חלם אי-פעם כי יגיע יום שבו יקדישו שידורי-ישראל תוכנית מיוחדת לתולדות העולם הזה. כאשר נעשה הדבר השבוע, לא ראינו בכך אות-הערכה או מתן כבוד. גם עורכי התוכנית לא התייחסו אליה כך. היה זה פשוט מישרת-עבודה, שבא לספר מיקצת מתולדותיו של מוסד שהפך חלק בלתי-נפרד מנוף המדינה ומהווי-החיים שלה.

שתי השעות שהוקדשו לסיפורים על ימי-הבראשית של השבועון, בגילגוליו הר-שונים, לא הספיקו לגולל אפילו חלק זעיר מתולדות עיתון זה. הקשורים קשר אמיץ לתולדות המדינה. אבל היה בהם כדי להעניק לדורות שלא הכירו את העולם הזה מראשיתו, לפחות מושג קלוש על עברו.

חלקה הראשון של תוכנית הרדיו ראי-שית כל, הוקדש ללידתו של העולם הזה בסוף שנות השלושים, כשבועון-בידור קליל בעריכתו של אורי קיסרי, שבשאל את הר-שם 9 בערב. סיפור לידת השבועון מסופר באריכות בספר שהוציא אורי קיסרי לאור לאחרונה, וצוטט בהרחבה גם כאן (העולם הזה 1970). בכל זאת, כאשר רואיין אורי

סלע עם "9 בערב": שימעון סאמט ואמיל פוירשטיין להט ומסירות

סלע עם "העולם הזה": אורי אבנרי, אורי תבור ואורי דן עניין ואהבה

קיסרי במיסגרת התוכנית, היה בדבריו הידוש פיקאנטי גם לגבינו.

כאשר החל העולם הזה, בסוף שנות החמישים, מפרסם על עמודיו תמונות-עירום, נחשבה התופעה כהעזה נוראה ב-עיתונות הישראלית. והנה, בא אורי קיסרי וטען לזכות-ראשונים על העזה זו. "באים בטענות לאורי אבנרי על שהדפיס תמונות-עירום בעולם הזה", סיפר, "אבל אני הייתי הראשון שעשה זאת. כבר בסוף שנות ה-30 הדפסנו ב-9 בערב קאריקטור

"העולם הזה", שבועון החרשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אבנר 10. חפצה: "נד" בע"מ. גרפיקה: "צניקוגרפיה כספי בע"מ". העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

"מה קרה?" שאל אותי השבוע אחד מידידי. "העולם הזה תפס את השילטון?" למראה הבעת-התמיהה שעלתה על פני, מיהר להסביר את עצמו: "הרדיו עורך פסטיבל העולם הזה. כל היום שומעים רק אתכם ועליכם ברדיו..."

ואומנם, ביום הראשון השבוע, בשל צירוף-מיקרים מוזר, יכול היה המאזין התמים להתרשם כי תחנת-השידור הממ-לכתית הפכה לקול העולם הזה. בשעה שלוש אחרי הצהריים השתתף אורי אבנרי בשידור חוזר של ויכוח על ההימנעו הר-לאומי החיזונו. שלוש שעות אחר-כך, נטלתי אני חלק בשידור חי של תוכניתו של משה טימור, הסיפור שמאחורי הכות-רת. וכל זה לא היה אלא הכנה לגולת-הכותרת של תוכנית שידורי-ישראל באותו יום: תוכנית במשך שעתיים תמימות, ש-הוקדשה כולה למי-בראשית של העולם הזה — תוכניתם של אורי סלע ונילי קינן: ראשית כל — התחלות קטנות של דברים גדולים.

אין ספק שלמאזין הממוצע של שידורי-ישראל, נראתה התופעה יוצאת-דופן. כימ-עט במשך כל שנות המדינה היתה תחנת-השידור הממלכתית מכשיר מובחן של הר-שילטון במדינה. העולם הזה, שבאותו שנים נחשב מוקצה-מחמת-מיאוס בעיני כל שלי-חות המימסד, הוחרם טוטאלית גם ברדיו. איש מעורכי-התוכניות ומשדרני שידורי-ישראל, שרבים מהם נימגו באופן אישי עם קוראי ואוהדי העולם הזה, לא העלה כלל בדעתו שניתן אפילו להציע לשתף מישהו הקשור בשבועון המסויים בשידורי-הרדיו.

לא זו בלבד שאיש מאנשי מערכת שבועון זה לא הוזמן להשתתף בוויכוחים או דיונים ברדיו — החרם היה קיים אפילו בשידורי החדשות. עורכי החדשות הת-עלמו מסקופים עתונאיים של העולם הזה, שהרעישו את המדינה כולה. פרשיות שהיו קשורות לעיתון זה היו בבחינת טאבו לרדיו.

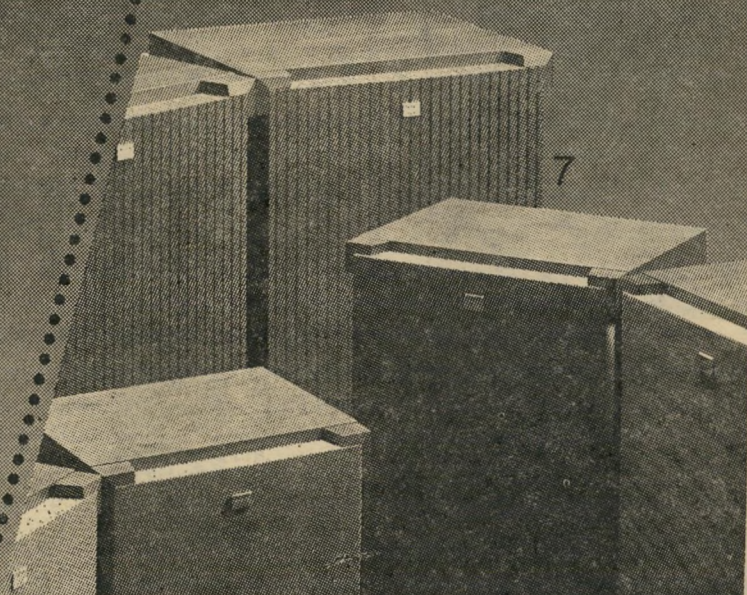
החרם הטוטאלי נפרץ בחלקו מאז נבחר אורי אבנרי לכנסת. כהונתו כחבר-כנסת נתנה לגיטימציה מסוימת לאיזכור שם העולם הזה, לפחות כסיעה פוליטית — אם לא כעיתון. לראשונה ניתן היה להשי-מיע את דיעות העולם הזה מעל גלי הר-אתר. ועדיין זכורות בוודאי אותן סערות שעוררו אישים פוליטיים ממיפלגות הר-שילטון והאופוזיציה, שלא התביישו למ-חות בפומבי על שניתן לאנשי העולם הזה להשמיע את דברם ברדיו.

משום כך, תופעה כה טיבעית או מוב-נת כמו שיתופם של אנשי העולם הזה בתוכניות-רדיו שבהן משתתפים מזה שנים עיתונאים מכל גווני הקשת העיתונאית בישראל, נראית כיום לרבים כמהפכה-זוטא.

למעשה, היא רק אחד הסימפטומים ב-מהפכה. אין אולי תחום נוסף במדינה, בו ניכר השינוי שהתחולל בחברה הישר-אלית בעיקבות מילחמת יום-הכיפורים, כפי שהוא מתבלט בשידורי-ישראל, ב-רדיו ובטלוויזיה.

העובדה שלאחר חילופי-האישים ב-

SONY®

- 1 HMP-20 מגבר 20 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
זוג רמקולים
- 2 HMK-20 מגבר 20 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים
- 3 HMP-70 מגבר 70 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים (הספקה החל מ-100)
- 4 HMK-70 מגבר 70 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים (הספקה החל מ-100)
- 5 HP-219 מגבר 36 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים
- 6 HP-319 מגבר 40 וואט הספק PP
כטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים (הספקה החל מ-100)
- 7 רמקולים מ-10" וואט עד 100 וואט
- 8 אחת מאין סוף אפשרויות:
1. מגברסטוואט הספק PP
2. כטיפון אוטומטי
3. טיונר FM/AM סטריאו
4. טייפ קסטות דק "DOLBY" סטריאו
5. זוג רמקולים

לכבוד
ישמאך חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת/שיטת סטריאו:

שם: _____
כתובת: _____
טלפון: _____

בואו לראות, לחוש ולשמע מוזיקה באולמי התצוגה של סוני - תל-אביב: מגדל שלום, רח. אחד-העם 9, טל. 52431

הפרצות האמיתיות

אני מודיע קבל עד ועדה שאני משתייך לתנועת השומר הצעיר. אני יודע שהיו כאלה שישימו לעוברת שהשפתי סוף-סוף את פרצותי האמיתיות. אני גם יודע שהם יסיקו מכך שאני מעריץ

רמי פייכמן אין לו אחות

גדול של רן אדליסט, מאמין ב"מולדת השנייה" וב"שמש העמים" הולך בדרכיו של אודי אדיב, שאני קומוניסט ושאהותי זונה... אני נשבע שאין לי אחות, ובקשר לפרץ צופי האמיתי - ראה תמונה. רמי פייכמן, גיבעתיים

פיענוח התעלומה

כל הכבוד לכם על המאמר "תעלומת האסיר א" (העולם הזה 1971). זוהי דוגמה מאלפת, איך לתאר דברים מבלי להתאמץ. מאחר שהמאמר כולו היה מעין תשבץ, החלטנו לבנות לפתור אותו, והתוצאות מובאות להלן. גודה לכם אם תפרסמו באיזו מידה הצלחנו לקלוט למטרה, ולנחש נכונה. מישקה קידרון - מרדכי קידר; תובל גיומן - יובל נאמן; לפטי - יהושפט הרכבי; פרונה - פרו; משה דגן - משה

דייד לוי האדם הרביעי

דיין; שייקה ימיר - שמואל תמיר; הפציבה - משכית; אשת משה דגן - לות דיין; אשת מישקה קידרון - לאה שוורץ; שלמה גרין - דויד בריגוריון; יעקב הקטן - איסר הקטן; בלפוריה - עפולה.

אגב, לאור העובדה שפרשה דומה מאד התרחשה ומימה לפנינו של האסיר, אולי רצוי לבנות מאמר זה בשם "האדם הרביעי".

ברכה ודוד לוי, טרנרניצסקו, ארצות הברית

הקוראת ברכה לוי היתה ידועה בעבר כשחקנית ישראלית ברכה נאמן.

גול לאוריהיים

אנא הצילו! שיעורי מס-רכוש החדשים באים למוטט אלפי משפחות. הגול הוא לאור היום. שיעורי-המס החדשים הם גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה. דירות שניקנו ב-1973 באופן רישמי ב-150,000 לירות מיד קבלנים מורשים, מוערכות היום על-ידי מס-רכוש ב-325,350 לירות. לעומת זאת, הווילות בסביון וברמת (המשך בעמוד 6)

"המעגל השלישי" הפגינו מול בית הקיבוץ-הארצי בתל-אביב ושורה של אנשי ארץ-ישראל-השלמה, בראשות רחל ינאית בן-צבי, פירסמו קול קורא המגנה את מאמרו. כיוון שהוויכוח הפך נושא ציבורי, מאפשר "העולם הזה" לרן אדליסט לפרסם תגובתו על התגובות, מבלי להתייחס או להזדהות עם תוכנה.

פרויד, שנגע במהוסס בפאתולוגיה של הכללי היה פסימי בכל הנוגע ל"תוצאות הטיפוליות". "מה התועלת," אמר פרויד, "בניתוח השנון ביותר של גנירוזה חברתית, אם אין לאיש הכוח הדרוש לאלץ קהילה שלמה לאמץ לעצמה את הריפוי? למרות כל הקשיים," המשיך פרויד, "...ניתן לציפות שביום מן הימים יימצא מי שיעזר לחקור את הפאתולוגיות של קהילות מתורבתות." כי בסופו של דבר, מהי מילחמה אם

הפוליטית) מדבר בלשון של ציוניים אלו-היים, ואין לחברה שפויה כל בסיס משותף עם שיירי פולחן עתיקים. מעורבים בתכתובים פוליטיים, בהשראת ציוני אלו-הי מלפני אלפיים שנות. חברה תרבותית צריכה לכבד ולהוקיר מסורת עתיקה, אבל לחיות כיום לפיה? !... "וזהו כי חוקו בני ישראל ויתנו את הכנעני למס..." (יהושע י"ז) גם כיום? איך אפשר לבנות ולשכנע את האצים בהר לים ודחוסים מהתנחלות להתנחלות, ר' אלוהים ובן-ציון נושפים בעורפם?

לפני כחודש פירסמתי רשימה בשבר עון פנימי של הקיבוץ-הארצי, השבוע. בה קראתי לזהות את הימין המטרופי ביש-ראל כמטרות אויב ולהכות בו. כתבתי באותה רשימה: "הימין המטרופי ואירגוני-ההבלה הערביים הם אויבי האנושות בחלק זה של העולם. נגד אירגוני-ההבלה פועלת המדינה כך וכך. זה בעיני: איך להכות בימין המטרופי? את רי פירסום הרשימה התחללה אחת מסע-רות-הצלוחית, המפרנסות ייצריותם של הרבות הנאבקים על דמות המדינה היהודית.

עד כמה מטורף

לא התקפת-טירוף קיבוצית? ואני כולל את החברה היהודית והערבית כחברה אחת, בדומה לנפש אחת משופעת בסתירות הגורמות להתקפת-טירוף. ואן, שוב נכנסים לתמונה קיצוני-הדת, בשוללם מכל-יכול אפשרות של חיים משותפים עם הערבים, ובהסתמך על נימוקים שאבד עליהם הכלח. כמהות ככה-גיהדת המוסלמיים הקיצוניים.

רן אדליסט

אישית נשטפתי בורם תגובות. הסבירו לי כי אני שמאלני, מרכסיסט, מצפוניסט, עוכרי-ישראל, בוגד, בדרך כלל היו מרבית התגובות מצחיקות ובלתי-ענייניות. מיי עוטן נימקן גליות השקפת-עולם בוטה, ניצית וגזענית. ידידים ברכוני על זה ש"הזרתי לכותרות". לפני שאגיע לעניין עצמו ארשה לעצמי להשתעשע בסיקור חלק מן התגובות. נסתבר לי שרוב המגיבים לא קראו את הרשימה עצמה, אלא את הידיעה העיתונאית שהופיעה בידעות אחרונות.

שלמה נקדימון, ידידי, הכתב לענייני מילגות ועיתונאית-החצר הפרטי של בגין, תפר טלאי גם ומקוטע ברמה של עיתון פרובינציאלי רוסי, זהו היה הבסיס ל-הסתערות.

אחד המגיבים היה כתבנו לענייני של-מות הארץ, מר משה שמיר.

בכל תגובה שהיא (גם זו שלי) מבצבים בין השיטין מישאלות כמוטות, מאויים חבויים, תווי-אופי ניסתרים - זה מעניין, לפרקם משעשע, לפעמים עצוב, פעמים מסוכן. מכל מקום, יחסי-הכוחות בין הרשפויים והמטרופים בארץ זו הם עדיין לרעת השפויים. באופן בולט - וכבר מזר דרו מר שמיר לעקוד עצמו על מיובח רעיונותיו, כשהוא מעמיד עצמו בחזה חשוף מול כיתה יורים בפיקודי. (אני מקבל ואני מודיע: זהו זה. כשרן אדליסט יתן את פקודת-האש לכיתה-היורים - מקומי יהיה בין אלו שליד הקיר - משה שמיר - מטריב.)

תירגע, מוישה, תירגע. עוד הרבה ילדים

הוא הימין המטורף?

מיתחזקת והולכת, והיא מלווה בתרגילי כוח פוליטיים מחושבים - אול הזמן לי-שיכנועים הדדיים. בכל המהומה הזו נשתכחה מאיתנו הרעובדה שלא כל חובש כיפה סרוגה ומגיח תפילין מודהה עם צרחני גוש-אמונים. אי נני יודע כמה דיוויזיות יש כיום לאלוהים שלהם, אבל אפילו בקונסטלציה המפיד"לית אין להם רוב חותך. יש להגות שחלקים גדולים בציבור הדתי לא ימלאו מחסניות כדי להגן בגופם על הגדה הרקדושה - אסירי סיפור אחר הוא, כמה מהם היו שולחים אותי כדי לעשות זאת.

מילחמה בגלל תכתוב דתי היא מגוחכת. מטופשת וטראגית לא פחות מהסטאטוס-קוו הקואליציוני הידוע לשימצת. המאבק צריך להתרכז בחלק הזה של הפאזישים הישראלי, משום שהם אלה הרמוציאים את הערמונים מן האש בשביל שאר המרכיבים. בשביל רואי חזות הבני טחון בכל, בשביל תעשייני וקבלני המילי-חמה, בשביל הזוי מלכות ישראל השלי-שית, ובשביל אספסוף הכאריזמות. כל שאר המרכיבים, ללא הקנאות הפאתולוגית, הם סתגלנים באופיים הקיבוצי, וזו גם סיבת תמיכתם העכשווית ברעיונות הימין הרטורף.

מבועתים בכובעי-פלדה גדולים ממידתם יאכלו עופרת לפני שותציא את גישמתך הדשנה ואתה זקן, ורוד, ומקומט. אני יכול להבטיחך נאמנה שפקודת-האש היחידה שתשמע לה היא זו של המטר' דה-הוטל למלצר, כשתוציא סיגרית. לעצם העניין: כפי שאמרתי עשר שור רות למעלה, נראה לי שיחסי-הכוחות בין השפויים והמטרופים הם בהחלט לרעת הרשפויים, כך שאני חושש שמישאלת-ליבך זו לא תזכה להתממש (אם כי ניכר בכ שהרעיון כרעיון מוצא חן בעיניך). אפילו אם יתהפך הגלגל (כפי שאני מקי ווח), אני סומך עליך שמומחיותך בטיהור שרצים תבטיח לך את דרגתך העיתונאית.

ר'יהבד אני פסימי באשר לתוצאת המאבק. מניתוח בלתי-מדעי של התגובות, אני חושב שהימין המטרופי ברעלייה, או אולי זו הקפפונה המטמטמת של העיתונות שלהם? אולי רבין הוא גבר נוראי שהחלטתו נחרצת להכות את פרס? שיכת אותו ברופא אנאלטי, אבל שיכת אותו - אם הוא רוצה לעשות זאת. אולי יהיה שכר הררשימה שכתבתי ותמהומה שתוללה מישר-קלינגד לטירוף הימני.

אלת-מפתח בהמשך המאבק בין השפויים והמטרופים היא: עד כמה מטורף הוא הימין המטרופי? אריך פרום כותב כי: "הנחה תמימה מקובלת היא שאם ציבור דוגל בדיעות מסוימות, יש בכך הוכחה לאמינותם של אותם רגשות ודיעות. אין לך טעות גדולה מזו" כותב פרום, "העובדה שמיליוני בני אדם טובי-לם מאותן צורות של פאתולוגיה נפשית, אין בה כדי להפוך אנשים אלה שפויים."

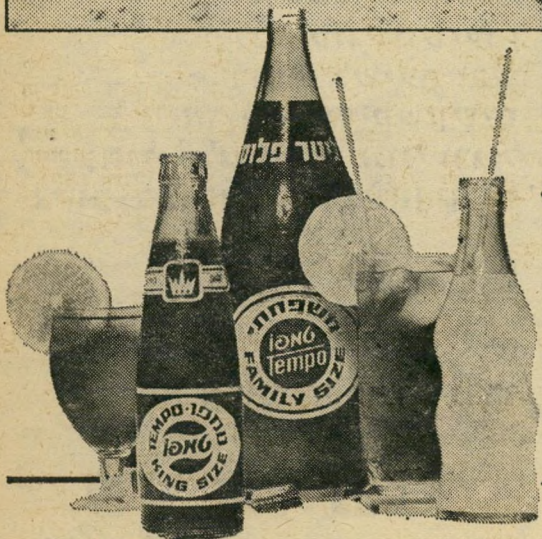
תבתי: "להכות את הימין המטרופי", משום שלדעתי כבר אין מקום לוויכוח, אלא להכרעה בלבד. לקיים מא-בק (שבו התחילו אנשי הימין בתור נגדם באלימות לסינייים), ולאחריו בחיי רות. אין בסיס משותף לוויכוח. חכות המכריע בוויכוח כיום (לא במיספרו כי אם במידת קנאותו ומיקומו בלשון המאזניים

תפסתי אתכם "על חם" עם בקבוק טמפו קר

אתם מבליים על החוף, נהנים מהשמש, מהים ומבקבוק טמפו תוסס וקר. נערת טמפו נגשת אליכם ומעניקה לכם בו במקום פרס: מקלט טלוויזיה נייד — שי טמפו. נערות טמפו מסיירות יום בכול הארץ. הן מגיעות לכל מקום. קנה משקה של טמפו: נערת טמפו תגלה אותך כשטמפו בידך או במקרר שלך ותזכה אותך בו במקום בפרס. עשרות מקלטי טלוויזיה נורדמנדה, עשרות שעוני יד מעולים, אלפי מערכות של 6 כוסות דקורטיביות, אלפי חולצות ספורט.

לבחירתך ולהנאתך:
טמפו לימון, טמפו אורנג', טמפו לבן וטמפו קולה.

השבוע זכו:

בטלוויזיה — י. שיינקינד, שמעון התרסי 43, תל-אביב. בשעונים — נ. חבקין, רח' חן 35/28, ערד; ש. ביטון, סירקין 40, חיפה; ג. צמח, דרך אילת 124/12, באר-שבע; ע. צינמן, שאול המלך 13, קיראון; י. יחזקאל, רח' פינלס 7, תל-אביב; א. מרדיקס, רח' רוטשילד 99, פתח-תקווה.

המהלך עם סיפוק האשלייה, שהמצב המדיני והחברתי בישראל לובש ארשת של אי-דאגה, יצטייר כליצן, שאת להטוטיו לא יישא אפילו הישימון.

אין לי כל ספק ביכולת של כל הראדאי קאלים להוות עוצמה שממנו לא תוכל הממשלה להתעלם. כי בתוכה קורנת השפיות כימעט מכל פורום של אישים וחוגים, שקצה נפשם מהדמאגוגיה של „אף שעל“, „ש.בזכותה“ ניגוד דם.

אתם, בני הקיבוץ, אשר קצרתם מן האדמה שנותיכם, לא נולדתם כדי לשלם מס המילחמה בדומייה ממעש.

מן העבר למד כל יודעו, שבשל מעוף העשייה בכל תחומי המעורבות, סרגו לכם אבותיכם הלומות-החד, לו להם אתם נאי מנים, ראי חיינו היה בלבוש הדר.

ההרדות הולכות וגוברות. האחריות לגורל היתה השלבת המחממת כל לב, אשר עליו חרות „קידמה ושלום“.

בשם הביטחון שהפך קדוש, הגיע השובע לגברים של עושק ועושר, שכמותם לא ידענו, והפער העמיק עדי-כדי כאב. האם נגד העיוותים הגיגלים נתפור פיותינו בשתיקות?

מלאו שמונה שנים (הן גיראות כחמישים שנה) מאז המילחמה, במרוצת הזמן נוגסות תוצאותיה וחזכותו בנו כל שלווה נפשית.

יצרנו סביבה מחול-שדים, שבטבורו עמדה הגבורה. הנצחנו שטחים לא-לנו בהתחליות, גישלנו והפכנו בני-אדם ל-פליטים. טיפחנו וזהמה של הומור: „נאצר מחכה לרכיב“, „נכניס להם“!

בגיהנום הזה נשמה נישמתנו. הבה נפתח דלת של עירנות ואחדות, שממנה ייצאו המאמינים בישראל שחרת אהבה על-פני מילחמות.

בגוף ובנפש למען המעורבות.
יבני, תל-אביב

סיפור לא-חשוב

אחרי שקראתי את הכתבה „מוות כמו במחזה“ (הטולט הזה 1972), נראה לי שסיפור-האהבה והנישואין של יורם וקטי מטמור היה פאתטי ועצוב במיקצת מתחילתו, כך שסופו כימעט שאינו מפתיע.

אלא שאינני מבינה מה אתם מתפעלים כל-כך מהגברת קטי מטמור-לשעבר. טוב, אז היא היתה נערת-זוהר ויפהפייה ידועה. אל"ה, אף אחד כבר לא זוכר אותה. בי"ת: לפי הסיפור, מאז ברחת מהארץ לא קיימת איתה שום קשרים משמעותיים. אולי היתה רק קופצת לביקור פה ושם. מכל מקום, נדמה לי שלא שמעו עליה. יורם מטמור ז"ל עצמו לא בילה זמן מיותר בארץ.

(המשך מעמוד 4)

חן מוערכת בסכומים המעוררים גיחוך. אנא ערכו כתבה בנושא, והעלו את בעיית אלפי המישפחות הנגולות ללא יכולת להתגונן.

להעולם הזה ההד הגדול בין העיתונים, ותמיד הייתם ראשונים להתריע נגד העוול. **שלושה מיוזאשים**, תל-אביב

קדישת הסודיות מופרת

להלן קטע שמצאתי בעיתון הארץ מה-17 ביוני 1975:

„בנק הדואר יוכל לאתר עבור המישטרה את רשימת החייבים שלא שילמו את קנסות דו"ח התנועה, או עבור רשות-השידור את מי שלא פרע את אגרת הרדיו והטלוויזיה.“
אני סבור שהידיעה מדברת בעד עצמה, בכל הנוגע לקדושת סודיות הבנקים ב-ישראל.

אריה בר, חיפה

למען המעורבות

חלפו שבועות אחדים מאז פורסמה תגובתי על ועידת הקיבוץ-הארצי בעיתון הארץ, שבסיכומו זכתה להבנה ואף להס-

יבני ישראל שוחרת אהבה

כמה אצל אלה אשר עדיין התבונה שולטת בהכרתם.

גם היום, לאחר שאתה מקיץ מלילה שאין בו שינוי, והולך באור-יום ורואה את הנעשה והמתרחש, אינך רוצה לעצום מבט אלא להמשיך לזעוק ולהתקומם, כדי להציל קיומך מפני הידרדרות שתיטול ממך זהותך ותמיט עליך דייראון.

קטי מטמור (בשעת חתונתה) סיפור פאתטי

הכמות מעידה על האיכות

1.254.066
1.254.067

**שפופרות שמפו רויאל
נמכרו בשנת
1974**

שמפו רויאל
השמפו האידאלי
לכל סוגי השיער;
ירוק - לשיער יבש
אדום - נגד קשקשים
כחול - לשיער שמונוני ורגיל
צהוב - בתוספת מויץ לימון טבעי

שמפו רויאל
זכה במקום ראשון
בקניה הטובה והמוצר הנבחר

עץ הזית

ברסום פלד

לכן, אינני מבינה מה טעם הקדשתם לסיפור הזה, שכבר אינו אומר דבר לאיש, כליכך הרבה מקום בעיתונכם. רחל זהבי, תל-אביב

להיות ערבי בישראל

בנימה שלילית השוללת את האינפור-מציה האמיתית, התייחס העולם הזה (1955) להוצאה האנגלית של סיפורו של המשורר והעיתונאי הפלסטיני פאווי אל-אסמר: "להיות ערבי בישראל". עתה, לאחר שלא מכבר יצא הספר לאור במהדורה העברית — השפה שבה הוא נכתב במקורו — נמנע, משום-מה, השבועון מלדון במיסמך היסטוריה-חברתי-פוליטי חשוב זה.

אומנם, רבה וחריפה היא הביקורת שמתח המהבר על האידיאולוגיה הציונית, מיבנה מדינת-ישראל, ואף על שבועון העולם הזה שבשורותיו הוא עבד בזמנו. אך אלה הם

נרבי בן-ציון
סיפור אנושי

חלק בלתי-נפרד, השזור בסיפור-חיינו של אינטלקטואל ערבי-פלסטיני, אזהר מדינת ישראל, המספר בכנות ובצורה האנושית ביותר את סיפורו של הרחוב הערבי בירושלם, שבה רבים מאיתנו אינם מודעים לו.

עתה, משיצא הספר לאור במהדורה העברית, בהוצאת ישראל שחק (רח' ברטנורא 2, ירושלים), ניתנת לקורא העברי האפי שרות לשפוט האם מוצדקת היתה הנגימה השלילית שבה תואר הספר על-ידי העולם הזה — עיתון המתיימר ללמוד בכנות את השאלה הפלסטינית.

נרבי בן-ציון, סנט-פול, ארצות-הברית
● עוד קודם שנתקבל מיכתבו של הקורא כן במערכת, פורסמה כתבה גדולה על סיפורו של פאווי אל-אסמר בעולם הזה (1972).

חתיכות — למחנות-עבודה

ברצוני לציין שבזמן האחרון חל שינוי לטובה בהעולם הזה. אני מתכוון לכך שפחות "מכשפות" עירומות, שעוררו בי בחילה עמוקה וגועל-נפש, מצולמות בי עיתונכם.

אני חושב שהגיע הזמן שהממשלה תשים קץ להפקרות הזאת, ששמה פורנוגרפיה.

כמו-כן אני סבור שהגיע הזמן שיוחקו חוקי שבתורות — או, ליתר דיוק, חתיכות — לא תסתובבנה חשופות במקומות ציבוריים.

במקום זה, מוטב לשלוח אותן לעבוד עבודת-כפיים במחנות-עבודה, או בקיבוצים.

תיאודור הוכהוזר, תל-אביב

פסק-זמן לערבים

אני אחת מאלו שצפו בתוכנית "פסק זמן" בטלוויזיה, וקיבלו את שוק חייהם. ואני דווקא מאלה שחושבים שהפלסטינים הם עם, ומגיעה להם מדינה, בשל הסיבה הפשוטה והמספקת שהם מרגישים כעם שמגיעה לו מדינה. אני גם אחת מאלה שאינם חושבים שאנחנו תמיד (או ברוב המקרים) צודקים, וסבורה שיש הרבה עוול מצידנו והרבה צדק לצידם.

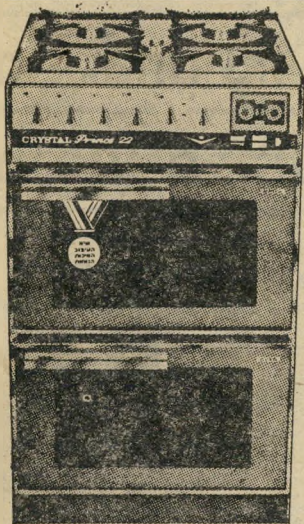
מה היה השוק? אל"ף: שהערבים במיפגש-הנוער הזה היו יותר מעמיקים, אנושיים, רגישים מן היהודים. שהיהודים דיברו בסיסמות, האמינו (או לא האמינו) בדברים שלא טרחו לבדוקם ולהתעניין בהם, וגילו אדישות למתרחש במדינה

(המשך בעמוד 10)

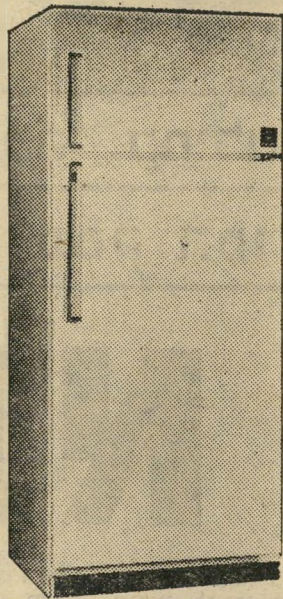
אנו ממשיכים...

זו ההזדמנות שלך לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל היכנסו עוד היום ורכשו

טיב יוקרה * שיצוב

תנור בישול "פריגס"

מקרר פרזידנט

מכונת כביסה "לידי"

קריסטל גם בעוד 20 שנה תהיי מאושרת עם

מקד

קצר וצמוד

14% ריבית שנתית מצטברת או 6 1/4% ריבית + 100% הצמדה של הקרן למדד. (למפקידים ל-60 חודש)

התכנית היחידה הנותנת ברירת הצמדה כבר לאחר 24 חודש

הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ

סניף ראשי: שד' רוטשילד 39 ת"א, טל. 293251

הפסטיבל של בועות סבון...

כאשר חברה מסחרית מח-ליטה לחלק תמונות של אמני בידור בתוך עטיפות סבונים — היא לא לוקחת בחשבון את תגובות האמנים עצמם.

כיום עסוקים אמני הבידור הפופולריים בארץ באיסוף סבונים... ולא רק מטעמי ניי-קיון, אלא כדי לראות מי כן מופיע ומי לא — שהרי חברה מסחרית כ"יצהר", לא תד-פיס את תמונתו של אמן או זמר שאינו פופולארי.

הנה לכם עוד קנה מידה מהימן לבדיקת המצב.

כמו „החטיבה הקלה“ במילחמת־קרים. נשלחו הטנקים של גדודי המילואים לתוך „עמק המוות“ בלי שום תיכנון. הכנה והגיון

„זה לא מילחמה!“

להיות קרב אוגדתי. ביום הכיפורים הפכה התופעה קבע ואף הגענו לכך, שבחלק מן הקרבות הטקטיים לקחה חלק יותר מאוגדה אחת.

מבחינת מיקומו של מפקד האוגדה משמע הדברים הללו, שעליו להימצא, בעת ניהול הקרב ולצורכו, בתיך איזור הלחימה, בין היחידות הזרות ובקירבה פיזית לקו הירי, אם לא בו ממש.

את מקומו של ברוך בהתקפה הראשונה על הפירדאן, לדוגמה, ניתן לקבוע בדיוק מוחלט: היה עליו לנוע עם עדיני או בינו ובין גרוד אמיר; ובעת שיצאו הטנקים להסתערות על המערך המצרי, היה ברוך צריך להימצא עימם, אם כי בעורפם; או, לכל היותר, להישאר בעמדות שמהן ניהלו את קרב־האש, קודם להסתערות.

כללי מיקומו המדויק של מפקד טאקטי על עוצבות שריון, בעת קרב־תנועה ובמיוחד במשך התקפה, נקבעו כבר בעת מילחמת־העולם הראשונה: את התקפת הטנקים המשמעותית הראשונה בהיסטוריה, שנערכה על־ידי הבריטים בקמבריי, ב־1917, הוביל מפקד „חיל הטנקים“ בריגדיר אלס, מחצית גופו מחוץ לטנק, ומעליו מתנוסף דגלו השחור. בעת מילחמת־העולם השנייה הגיעה לשיאה אומנות ניהול לוחמה ממונעת ומשוריינת, ואז גם נקבעו אפשר לשתמש בקביעות שמנסח גנרל גרמני (פון־זנגר, ללא תקווה וללא חזק, הוצ' מטרונח), כמשפוט נאמנה את המקובלות הנכונות: „כדי שיוכל לנהל את קרב הטנקים, נע בדרך כלל מפקד האוגדה, בזמן ההתקפה המכרעת, סמוך מאחורי גל הטנקים השני, במקום שלא יעורב ישירות בפעולה עצמה. הטנקים הקדומניים צריכים ללחום בדורקרב מהיר, בטווח קצר ובשדה־ראייה מוגבל, ו(לכן) אין זה המקום לפקח ממנו על כל שדה־הקרב. אולם ממרחק של כמה מאות מטרים מאחוריהם אפשר לעשות זאת. המפקד אמנם חשוף כאן לאש הארטילריה

טרם שננתח ביתר פירוט את הדברים הללו, ראוי שנציין, לשבחן האישי של ברוך, כי לאחר המילחמה, בהודמנות שאינני יודע לאתרה בדיוק — אבל בפומבי, ובנוכחות רבים — קבע ברוך כי שגה בניהול הלחימה ב־8 לחודש. דומני שבכך זכה ונעשה הגנרל הראשון בצה"ל (לפחות של יוסי־הכיפורים) אשר מצא שימוש לתיבה „טעיתי“. אבל מובן שאין ההודאה מקלה משהו מעצם השגיאות ומן ההכרח החיוני לבררן כיאות, כחומר ללקחים.

היכן היה ברוך?

מ יקום המפקד בעת קרב (או לקראתו) איננו סוגיה חדשה בהיסטוריה הצבאית, והשאלה נפתרה כבר מזמן. אבל אנו נוסקנו לשוב ולהזכיר את כלליה הראשיים במסגרת הביקורת שנמתחה, במאמר מוקדם, על ניהולו של גונן את המערכה בדרום, שבוצע „מתוך מרחף“

זאת
בנימין עמידרור

ועל סמך מפה ודיווחי־אלחוט. צריך לשוב לעניין קדינלי זה גם בהקשר ניהול הלחימה על־ידי ברוך ולוא רק משום הסיבה, שאם נשפוט לפי התיאורים הרבים והמפורטים של יוסי־הכיפורים, יש לומר כי בדרך כלל אין המפקדים הגבוהים והבינוניים בצה"ל יודעים להתמקם כנדרש: בדרך כלל נמצאו הם במקומות רחוקים מדי, או עורפיים, מכפי שמצויים, „הספר“ וגם ההכרח של תיכנון כל קרב קונקרטי וניהולו (עלי רק להדגיש כי השאלה היא מיקצועית גרידא, ואין לכך כל נגיעה לעניין אומץ־ליבם של המפקדים הנוגעים; לרובם יש בעניין זה הוכחות קודמות, בלתי־מעוררות — אבל גם המפקדים הבריטיים, שניהלו את מילחמת־העולם הראשונה מטירות שבעורף הרחוק היו, רובם, בעלי צלב ויקטוריה).

ניתוקם של מפקדים מן האירועים שאותם היו אמורים לתכנן או לנהל — או שתיכננו וגם ניהלו בפועל — הוא אחד ההסברים העיקריים (אם לא הראשי) לשיגאות שנועשו.

ברוך אמנם לא פקד מתוך בוגר אלא נמצא בשטח ובמקום קידמי — על הדיונות הגבוהות של איזור־הקוד „ורקור“ — ושם גם הופגז, ואחד מקציני החפ"ק נהרג. אבל לצורכי ניהולן המעשי של התקפות עדיני ויגורי, כאילו נמצא במרחק 100 ק"מ מן המקום. מיקומו הנכון של המפקד איננו נוגע כלל לשאלת סיכונן האישי. עליו להימצא באותה נקודה, בה יוכל, בכל זמן נתון ולצורך כל בעיית תיכנון ושליטה המתעוררת, לקבל את מירב המידע — ככל האפשר על־ידי התרשמות בלתי־אמצעית; וממנה יוכל להשפיע באופן אישי וישיר, ככל הניתן, על התפתחות הקרב.

כבר בששת הימים החל הקרב הטאקטי של צה"ל

ב היסטוריה של הצבא הבריטי — ממנו העתיק צה"ל כה הרבה, אבל למד כה מעט — ידועה „הסתערות החטיבה הקלה“ בקרב באלאקלאבה, בעת מילחמת־קרים (1854-6), כסמל הקלאסי של לחימה, שיש בה אומץ רב אבל מעט מיקצועיות או תבונה. שם, עקב צירוף של טעויות וניהול מטומטם, נשלחו 600 פרשים בריטיים להסתער בתוך עמק, אל מול טללות תותחים רוסיים, כאשר משני צידי העמק ניצבו כוחות רוסיים נוספים ושטפוהו באש. מובן שלא נותר הרבה מאותה חטיבה.

התקפה זו לא היתה יחידה במינה, אבל זכתה להתפרסם בעיקר משום שהמשרור טניסון הנציחה בבלאדה, אשר שורותיה, המצוטטות מאד, מספרות (בתרגום הופשי):

„לא עליהם לשאול מדוע, אלא רק לעשות ולמות. אל תוך עמק המוות רוכבים שש מאות הפרשים.“

(Theirs-not to reason why / Theirs but to do and die; / Into the valley of death, / Rode the six hundred).

נוח לחשוב שרק אצל הגויים ייתכנו כדברים האלה, אבל אין זו אמת: גם תולדות צה"ל אינם נקיים משכמותם. **מכל אלה, אין הראוי להיתכנות „קרב באי לאקלאבה הישראלי“ יותר מאשר ההסתערות הכפונה שערכה אוגדת ברוך לכיוון איזור הפירי דאן, בחזית סיני, ביום היא באוקטובר 1973. אותה הסתערות, אשר רשם כישלונה היה חמור כליכך, שהשפעתו — לרעה — על ניהול המילחמה שלנו הרבה מעבר לתוצאות תיחה המציאותיות ולנזקן האמיתי ואשר את עיקר פרטיהן תיארונו וגם ניתחנו בפקירה הקודמת.**

לא נדייק אם נכנה את אופן תיכנון וביצוע שתי

ניחוקם של מפקדים מן האירועים שאותם היו אמורים לתכנן ולנהל — הוא ההסבר לשגיאות

ההתקפות על הפירדאן, על־ידי ברוך, כ„ניהול שוגה“, מתאים יותר לקבוע, שהיה זה „מחדל של ניהול“, או „אי־ניהול“, אשר נגרם — או התבטא — בכישלון משולש של ברוך: הוא לא ביצע „נהל־קרב“ אלמנטרי; כל משך הקרב נמצא במקום הלא־נכון ולא שלט כלל על הלחימה; ואורח־ההתקפה אשר נקט, או הירשה, היה בלתי־מתאים, בלתי־מתואם ושוגה מבחינה טקטית.

על מפקד האוגדה להימצא — בעת ניהול הקרב — בחוף איזור הלחימה ובקירבת קו הירי

של האוייב, אולם אין הוא נתון... תחת האש הכוללת של התקפת... מובן מאילו שלמיקומו הקדומני של מפקד האוגדה יש גם השפעה פסיכולוגית על הגייסות. הוא יכול לצפות באנשיו ולוודא שפקודותיו מתבצעות במהירות — ולזאת יש חשיבות מכרעת... ומעל לכל, יש (שם) למפקד האוגדה מגע, שאי־אפשר לוותר עליו. עם אלה הנושאים בעומס הקרב — (הם) מפקדי הגדודים...“

חוששני כי "המיקום הנכון", שקבעתי קודם לברן, ייראה בעיני הקצין הממוצע בצה"ל, וזטר בככר, קדמי במידה מוגזמת. אבל פורזוגר הנזכר, ודאי היה מעיר (לחובתי). שהפרזי לצד הזהירות. בעיקר בעת שמדובר בהתקפה, אשר חשיבותה חורגת הרבה מתוצאתה המקומית. השאלה הפרטית בעניין מקומו של ברן בהתקפה עלתה, אם כי באורח מסוייג ולא כסימפטום של תופעה

ברן שלח את ציוחי הטנקים שלו להסתערות חסרות-חלית שנידונו לכישלון מראש

כללית. מבקרו בנושא זה טענו, שעליו היה להימצא על "הברגה", לא על "זרקור". ודאי ש"הברגה" היתה עדיפה, כי ממנה לפחות נצפה שדה-הקרב, (ומעליה גם ראה שרון, טרם שפנה וירד דרומה, מה מתרחש בהתקפת ברן הראשונה, טוב יותר משראה ברן עצמו). אבל גם "הברגה" היתה עורפית מדי לצרכי קבלת התרשמות ישירה מתוכננת שדה-הקרב ומן המתרחש בו, כמו לצורכי הפעלה יעילה של השפעה אישית בלחימה, לכן, ברן צריך היה להימצא קדימה יותר. (על "הברגה" צריך היה שיימצא, באותו יום, מפקד הפיקוד, בטרם ישלוח את שרון וישלחנו הרחק דרומה, על-סמך עיון המפה והתרשמות מדיווחי רדיו. אילו היה משמש או כמפקד הפיקוד מצביא מטיפוס רומל, ודאי שהיה מתקדם עוד יותר, עד אל הטנקים המסתערים — ולא כתרגיל של שוויץ, אלא כדי שיימצא במקום שממנו יוכל להשפיע על אותו אטל, אשר היווה, באותו זמן, את המאמץ היבשתי העיקרי של הפיקוד, ולמעשה גם של צה"ל בכללו.) הנסיבות המיבצעיות המיוחדות של היצ באוקטובר, בו היה ברן, לאור היוםיים הקודמיים, כי אופי הלחימה השתנה כליל ועדיין איננו יודעים היטב מה טובה; ולכן העובדה שברן וכל מפקדיה-המישנה באו לגיזרת הפירי דאן זה עתה ודא הפסיקו לפיירה או להכירה כלשהו, רק הוסיפו יתר תוקף ומישקל דררי שהם, שהמפקדים ככל הדרגים יתקדמו עוד יותר מהרגיל.

פגישה על "הברגה"

מיקומו השונה והמרוחק מדי של ברן השפיע באופן ישיר ומכריע על אופן השתתפותו בהכנת שתי ההסתערות ובביצוען.

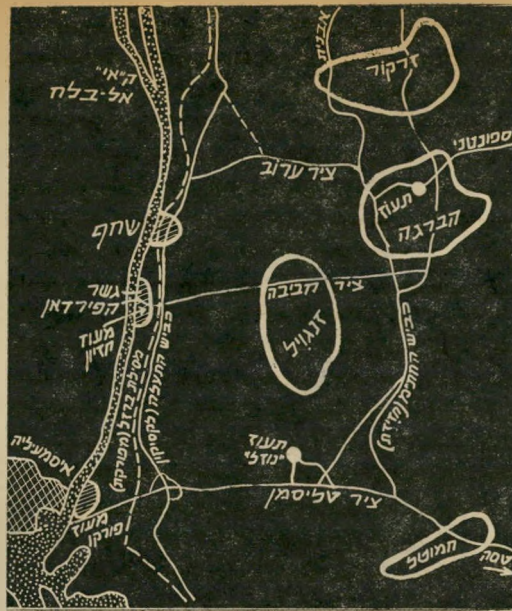
ברן אמנם החל את המלחמה בצפון, באיזור קנטרה, ולמקום ההתקפה המיועד, מול מעוז "חזיון" ו"שחף" (איזור הפירדאן) הגיע תוך תנועה ובלא סיוור מוקדם. אולם אין בשום פנים לראות את התקפותיו כהתקפות היתקלות, המחייבות תגובה מיידית, בתוך פרקי-זמן של דקות, או שניות, ספורות. שתי ההתקפות היו, בפירוש, התקפות יזומות. בשני המקרים נמצאו לברן כשעתיים להכנין — פרק זמן, אשר בנסיבות ההן די והותר היה בו לתיכנון חפוז במקום, כנהוג מקדמא דנא במקרים כאלה. אבל ברן תקע את עצמו על "זרקור" — התירץ המקובל במיקרים אלה הוא דרישות הקשר הטוב, שכך הופך ממשרת לאדון — ואפילו לא ביצע תצפית במישקפת על השטח שנועד להסתערות ושנמצא במרחק כמה דקות נסיעה דרומה.

ועדת-אגרנט ביקרה קשות את גוגן, בין השאר, על כך שלא ביצע "נוהל-קרב" של ממש לקראת ה-8 לחודש. ("נוהל-קרב" הוא מושג השאול מן הצבא הבריטי, והוראה המעשית — ביצוע תכנון והכנות חפוזים, תוך לחימה או ממש לקראתה). אבל בחלק הדו"ח שפורסם לא מצאנו דבר בעניין נוהל-קרב של מפקדים אחרים, וברן בכללם. יש לומר שבעניין זה לא למד ברן מנסיון עצמו. במיבצע "קדש", 17 שנה קודם לכן, שעה ששימש מג"ד 82 ועמד לתקוף את מוצב "הסכר", טרחה ברן לבצע "נוהל-קרב" חסון, שנמשך דקות ספורות, אבל היה חיוני וגם הועיל לו מאד. הפעם נמצאו לו זמן ואפשרויות טובות יותר למעשה דומה, ורק הצורך היה חיוני פי כמה, כי עתה ניהל אוגדה, ולא גדוד בודד.

מחדלו של ברן נישנה גם לגבי ההתקפה השניה, רק הפעם היה תמוה וחמור יותר. בהתקפה הראשונה השתתפה חטיבה אחת בלבד, זו של אל"מ גבי. אבל בשניה הופעלו שתי חטיבות, כאשר המח"ט "החדש", אל"מ נתקה, בא זה עתה מקנטרה.

עצם טעם קיומה של האוגדה הוא בדיוק ניהול מאמצים כאלה; ומה גם שהכישלון הקרי דם לימד כי הכעויה הטאקטית אינה פשוטה. עד כמה שהפירסומים מלמדים, הפעיל ברן נוהל-קרב משונה מאד: הוא שלח את נתקה שייפגש, על "הברגה" עם גבי, ושם "יתאמו" ביניהם ההתקפה. אכן, לכל צורך מעשי שהוא, היו מיסגרת האוגדה ומפקד-האוגדה בלתי רלבנטיים לגמרי לתיכנון ההתקפה ולביצועה; ומבחינת נתקה וגבי, נראה שלא היה משנה דבר, אילו היו עולים על מובילים אי-שם בצפון, יורדים ב"הברגה", נפגשים לשיחת קצרה ואחר כך נזרקים לקרב.

תיאור ההתקפה כ"בלתי-מתואמת" מהווה אנדרייסטימנט: אילו היה ברן מתכנן אותה, מראש ובכוונה, כקובץ נימעטי-מקרי של מא

מצבים חד-גודיים מפוררים ובלתי-מתואמים, לא היה יכול להרע יותר.

רק דבר אחד היה גרוע יותר מעצם מחדלו של ברן: העובדה, שמעשה חמור זה, אשר בכל צבא בעל רמה מיקצועית בינונית היה מעורר תשומת-לב מיידית ו-חריפה, לא זכה אצלנו אף באיזכור קל שבקלים. במקומו נאחזו מבקרי ברן בפרטים שטחיים. אני מקווה, אבל אינני יכול להיות בטוח, שסיבת הדבר איננו בכך, שתופעה מסוג מחדלו של ברן מהווה בצה"ל כלל, במקום שתהיה חריג.

מיקומו המרוחק מדי של ברן מוירת-ההתרחשות הי

..זה נפלא, אבל זה לא מילחמה! אמר הגנרל הצרפתי

טאקטית, ואי-הודקקותו לכל נוהל-קרב שהוא, לוו בי שגיאות טקטיות חמורות, שחלקן, ואולי רובן, נעשו כך בלתי-נמנעות. לצערי, אין בידי נתונים מפורטים על הקרבות, כפי שנוהלו פיזית ונראו ברמת הגדודים וה-חטיבות, אבל מן התיאורים שפורסמו, ניתן בכל זאת לשחזר את הגודות כמה נקודות טאקטיות עיקריות.

בלא נוהל-קרב

פריסתו של ברן, עד לתחילת ההתקפה הראשונה (של עדיני), היתה סבירה: לצורך תנועה מצפון לדרום, המיועדת, לפי מיטב הבנתו, להתפרסות כוחותיו לרוחב כל הגזרה, במגמה לפתח אחר כך פעילות התקפית

כלשהי לכיוון מערב, אכן היה עליו להגיע את שתי חטיבותיו הקדמיות על שני צירי-הרוחב — האחת (של גבי) על כביש החת"ם ומערבה ממנו; ואת חטיבת אריה, על "כביש הרוחב". יש להוסיף שכוחות-מישנה נעו גם בשטחי החולות שבין שני הצירים, ושחטיבת נתקה עדיין היתה מרוחקת ללחימה מול קנטרה.

מחוץ לרווח המהירות, השיג ברן כך גם עומק כלפי

הקרב נוהל כאילו תוכנן מראש כקובץ מיקרי של מאמצים חד-גודיים מפורדים ובלתי-מתואמים

החזית המצרית וגם וידיא שהאיזור כולו נקי, דבר שלא נבדק ובוודאי לא הובטח קודם. מסופר כי גוגן ראה את התקדמות ברן כאיטית מדי, וגם האיץ בו.

אבל, כפי שנשוב וניזכר בפרשת אוגדת שרון באותו יום, היתה זו טעות אופיינית, שנבעה, ככל הנראה, מאי-הכנת העובדה, שאוג' דה איננה סתם גדודי-גדודי-מאוד ושמושגני הזמרי והמרחב עולים מדרג דרג בטור גיאומטרי, לא בטור חשבוני.

משוסימה מצאו "להאשים" את ברן בתנועה זו, כהוכחה מובהקת שלא נע בהתאם לפקודות שקיבל, אלא שהרחיק הרבה מדי מיזרוחה. אבל אילו היה דוחס את כל כוחו לתנועה בין כביש החת"ם וקו-התעלה, היה מבצע איזולת שאין למעלה ממנה; והרי ממילא היה מנוע מכך מכות, סייג טוח הסאגר", שהוכתב לו (ושפורט גותח בסקירתנו הקודמת).

אבל איתה פריסה עצמה הפכה שגיאה, ברגע ששב ברן תשעים מעלות ימינה, להתקפה הראשונה לכיוון התעלה. עקב שניו-יחזית זה נמצאה אוגדת ברן ערוכה להתקפה כלפי מערב, בשני דרגים: קדימה, מכביש ה-ח"ם ומיזרוחה, נפרסה חטיבת גבי עם שני גדודי טנקים. כ-20 ק"מ מאחריה, על כביש הרוחב, נמצאה חטיבת אריה, בת שלוש גדודים. זהו גם השלב שבו חלוקים גוגן וברן בפולמוסם בעניין הפקודות שקיבל ברן לשינוי משימותיו. אין כל טעם להיכנס לעניין זה כי לכל צורך מעשי שהוא, אין בידינו ברירה אלא לקבל את גירסת ברן, כן-מחיקת-לא-מחיקות בסרטי-ההקלטה: האחריות לקבלת פקודות ולהבנתן כראוי חלה כולה, ללא עירעור, על הדרג הנותן, ובנושא זה אין חלה אחריות מקבילה ושווה גם על הדרג הכפוף, המקבל.

אלא שברן לא ירוויח מכך דבר, משום שאפילו ניתחו השינויים עליו בהפתעה גמורה, לא היה בהם למנוע אותו מלפעול כהלכה.

דמרות שהפיקוד האיץ ככרן לתקוף, או "הגשת" לכיוון "חזיון" וגם אמר, או יצר רו"ש, שחמצרים מתחילים להתמוטט, הרי ודאי שדא כפו עדי, בפקודה, לתקוף תוך חמש דקות. לרשות ברן עמד, בנסיבות ההן, כל הזמן בערי לב, אשר היה נחוץ לו לשם ביצוע נוהל-קרב אלמנטרי (אבל מספיק), תוך שינוי היערכות כוחותיו, כדי שאחרי-כך ינחת את התקפתו

(המשך בעמוד 44)

ברן עם גולדה בתום המילחמה (מאחור, משמאל: דדו משוחח עם גוגן)

מכתבים

(המשך מעמוד 16)

כשהמתרחש נוגע או פוגע בצד הערבי, אשר עקרונית לא מעניין אותם).

בי"ת: שהערבים חכמים.

גימ"ל: הדבר הפשוט והמאיר-עיניים שאמר הנער ואל: „אתם (היהודים) אומרים שבשעתו היהודים הסכימו לחלוקה, והערבים לא. אבל הרי או המקום היה של הערבים, או ברור שהיהודים הסכימו. כיום — כשהמקום הוא של היהודים — הערבים מסכימים לחלוקה, והיהודים לא!“

אכן — עם ככל העמים. מר היה להיווכח בזה.

הייתי רוצה להתכתב עם הערבים והערבי ביות שהשתתפו בתוכנית. אהיה אסירת-תודה אם ייעצו לי.

נקמה ונחמה

רב תודות להעולם הזה, שהדפיס ביקורת לקובץ שלי שפון חמתך (העולם הזה 1972), וגם הראה את פרצופי באותו עמוד. דווקא תמונה לא רעה.

ומאתר שאיני יודע את שם הבחור שצילם

חיים צבי קורניק
פרצוף לא רע

את התמונה וכתב את הרשימה, אבקש למסור לו את תודתי. והנני לאחל כל טוב העולם, ונוכה לראות בנקמה ונחמה בי-מהרה.

חיים צבי קורניק, תל-אביב

מזימה מרושעת

התוכנית להפקעת אדמות של איכרי מחוז נצרת הערביים צריכה לזעזע כל בעל מצפון יהודי ברישעותה. אחרי שגולנו מאזרחי ישראל הערביים את מרבית קרקעותיהם בשנים הראשונות לקום ה-מדינה, וכן גולנו מכפרים שלמים כמו איקריה, בירעם ואחרים את כל אדמותיהם והפכנו את תושביהם לפליטים בארץ גופא — השוד המתוכנן הנה הוא אית קלון ודיראון לציבור היהודי, התומך בכך בעצם שתקתו ואדישותו לכל מעשיה העוול המבור-צעים כלפי האזרחים הערביים.

התירוץ כאילו הקרקע דרושה להתפשטות העיר נצרת — כאילו נוהרים אליה המונים והיא נחנקת מחוסר מקום — הוא סתם תירוץ-סרק. לא שמענו על הפקעות-קרקע גדולות ימשעותיות אצל חקלאים יהודיים.

והרי לכל אחד בעל לב רגיש וקצת דימויו, ברורה השינאה שמעשי-נבלה והת-נכלות כאלה מיכרחים לעורר בלב אזרחינו הערביים.

חנה לוין, תל-אביב

טעות זעירים צודקת

בלי לציין את שם המפעל. הוא הו-דע כי ההסתדרות לא תשלים עם „קפריזות“ של מטרד הביטחון בענ-יני רכש וקניה.

הארץ, 21.6.75
מירי מנור, תל-אביב

בישראל של היום

נעון הסטודנטים בבאר-שבע

מעשנים
TIME
100

סוכר
קינגסייז
פילטר
הארוכה
והעדינה
אחת
היצירות
המעולות
של דובק

פרסום ריר יעקבסון

את מי צריכים להדיח בהסתדרות?

אגם הביובורים

נות לעצמו מתחת לפני השטח כלכלה גדולה, משגשגת ושוחררת.

להחניק כל מחאה, להציף כל התמרדות, לכסות כל עוול.

מתחת לשיכבה של שמן זית אפרש לעשות כל מעשה, מבלי שייראה על פני השטח. אפרש לשבור שביתות, להסית עובד נגד עובד, להביא מפרי שביתה, להפעיל שוטרים נגד עובדים.

ואכן, בשנה וחצי של כהונת משל, הוכיח נשק זה את יעילותו.

הועדה הפועל הפך אנטי-בירורים, שבו מדברים הרבה ועל הכל, חוץ מאשר על המאבק למען העובדים, שכרם נמס לאור השמש, למען רמת-מחיה הוגנת תמורת עבודה הוגנת.

"בית המישפט לעבודה", שהומצא על-ידי יגאל אלון ויצחק בן-אהרון כדי להבטיח — כביכול — צדק מתיר לעובדים, הפך בגלוי מכשיר לשבירת שביתות, למעצר עובדים, וממילא לקשירת ידי העובדים הרוצים להיאבק על רמת-מחייתם.

שוטרים מובלים על גבי סירות ההסתדרות כדי להלום באלותיהם בראשיהם של חברי ההסתדרות. נציגים נבחרים

דבר מוצלצל כימעט כבדיחה — אחת מאותן בדיחות עוממות רבות, שמהן מורכבת המציאות הסוליתית בישראל.

החבר אוריאל אברהמוביץ, ראש המחלקה לאיגוד מיקצועי של ההסתדרות, החליט להדיח מתפקידו את משה לוי, מזכיר הימאים הדירוגיים.

כדי לעמוד על עומקה של בדיחה זו, יש להעמיד את השניים זה מול זה:

משה לוי הוא ימאי מיקצועי, שהגיע לתפקידו ישר ממקום-העבודה.

אוריאל אברהמוביץ הוא עסקן מיקצועי. איש אינו זוכר מה ומי היה לפני שערב למיקצוע זה.

לוי נבחר ברוב עצום על-ידי ציבור גדול של ימאים, אנשי-הסיפון, בבחירות אישיות ישירות.

אברהמוביץ נתמנה על-ידי המנגנון האלמוני של מופלגה.

לוי מייצג את בוחריה. אפרש להתווכח על מעשיו — אם טובים הם או רעים, שקולים או חפזים, סבירים או קיצוניים מדי. אך הוא פעל בהתאם לרצון הציבור שהוא מייצג, והוא נהנה מאמונו של ציבור זה עד עצם היום הזה.

אברהמוביץ מייצג את האינטרסים של מיסלגת-השילטון השולטת בהסתדרות, תודות לאחיות-החנק שלה במנגנון ההסתדרות, ולעשרות מיליוני הלירות מכספי הציבור שהיא שופכת במערכת-הבחירות.

כאשר צריכים להדיח מישהו בהסתדרות הכללית של העובדים — גוף השיוך לעובדים, ושכני תפקידו הוא להיאבק למען העובדים — מי צריך להדיח את מי?

אוריאל אברהמוביץ את משה לוי — או משה לוי את אוריאל אברהמוביץ?

אין זה מיקרה שההסתדרות מלאה את פיה מים — ושמן זית — מול צמיחתה הממושכת של התופעה המועזת ביותר במציאות זו: העוול הממאיר של חלוקת המיסים.

כל המיליונים של ההסתדרות, כל אלפי עובדיה, לא הספיקו כדי לאתר, לנחח ולפרסם תופעה זו.

את זאת עשה אדם אחר, שאינו קומוניסט ולא מארכסיסט ולא סוציאליסט ולא רדיקל וי אולי אף לא ליברל, אלא איש המזוהה עם ה"מין": ברוך נאדל.

גילוייו של נאדל על ממלכת העושק של המיסוי — עולם הפוך שבו העניים משלמים עד מעל לראשם והרעשירים משוחררים מן העול — נתקבלו תחילה בליגלוג, אחר כך במבוכה, ולבסוף בקשר של שתיקה.

כיום אין עוד ויכוח על עצם הגילוי המרכזי של נאדל, שהעלמות-המס מגיעות למיליארדים, יש רק ויכוח על ממדי ההכנסה השחורה — 15 מיליארדים לפי נאדל, 5 עד 10 מיליארדים לפי מבקריו ויריביו.

על כל לירה הנסחטת מכיסו של פועל-נימוק מזויע ("מחבלו סוכן-פתח! ביריון! פורקעו!"), נוספת לירה לחשבון השווייצרי של קבלן-בריכל, סוהר-דוררם וכעך מופעל מאושר (ומדוע לא יהיה מאושר, בכלכלה כזאת?)

נאדל שלח את תוכירו הראשון לירוחם משל. משל הטביע אותו בשמן-זית. ההסתדרות, שהייתה במשך שנים על היווצרו של מצב זה, לא קראה את חבריה למאבק ציבורי גדול לחיסולו.

הזופך, היא שחוקה תפקיד במראש-קומ"ד דיה הגדולה של דו"ח ועדת בן-שחר, שנועד ל"חל את ה"עיוותים" הקטנים שעזרו לעובדים לגמור את החודש מתחת לשוהן, והמשאיר על כנו את העיוות הגדול, המופלגתו בממדיו, של הכלכלה השחורה המשוחררת ממס.

ההסתדרות מזכירה יותר ויותר את הכנסייה ה"קאתולית". הכנסייה היתה תמיד חביבת השילטון — החל בקיסר הרומאי קונסטנטין וכלה בשליטים הנוכחיים בספרד ואף בברית-המועצות — מפני שהיא הטיפה למאמינים להרכין ראש, לקבל מרות ולהשלים עם גורלם המר בעמק-הבכא. היא תבעה: "תנו לאלוהים את אשר לאלוהים, ולקיסר את אשר לקיסר". כלומר: הגיחו לאלוהים לשפר את רמת-מחיה שלכם בעולם הבא, והגיחו לקיסר ולאנשיו ליהנות מרמת-מחיה שלהם בעולם הזה.

ובינתיים חיו חשמוני הכנסייה ככל טוב. הם נימנו תמיד עם המעמד העליון — ככה המישי"טרים ובכדי המדיניות הנוצריות.

אם הדת הקאתולית היתה אופיום להמונים הנוצריים, הרי ההסתדרות היא האשיר לעובדים בישראל. דבר-הנוגעים של האפיפיור ירוחמום הראשון הם חלק מן המערכת.

אפיפיורים היו מטילים צווי-נדידי על כל מי שתבע רפורמה בכנסייה. הם שלחו אותו למוקד בעולם הזה ולגיהנום בעולם הבא.

כאריץ אין אוטוריטה, אבל יש צווי-נדידי. הכופר משה לוי הושעה והורד מכה אדונית.

ובצדק. איש כזה הוא מסוכן. מה יקרה אם רבבות ומאות-אלפי שכירים ידרשו לבצע רפורמציה בהסתדרות, ולהפכה מכלי בידי שילטון-הפרוטקציונרים לכלי של הרעשירים משלמיה-המסים?

הדבר נראה עדיין רחוק. אך ברחבי המשק הישראלי תוססים כוחות מתחת לפני השטח, ובאחד הימים עלולה הסבלנות להתפקע. או לא יועיל כל שמן-זית שבמחסני הוועד-הפועל.

אני מציע להקדים תרופה למכה, לפני שיחסייה-העבודה בישראל יכרעו תחת מעמסת אי-הצדק הגובר, ולפני שהמשק הישראלי יוצף בגל של סיכסוכים מרים ואלמים.

אני מציע להחליף את הבוסים של ההסתדרות בנציגים ממקומות-העבודה, כדי שאלה יקחו חלק פעיל בשינוי פני המציאות הכלכלית של ישראל, בעוד מועד. אכן, גם אני סבור: צריכים להדיח!

ירוחם משל: שמן-זית-זך

מובלים לבתי-מעצר. מזכירים נבחרים, שאינם מקבלים את "מרות" הבוסים, מסולקים או מושעים.

ועל כל זה נשפך שמן-זית-זך, בכמויות כדי תימונבדות.

הו החגיון שמאחרי המעשים האלה? את מי משרי תים הבוסים? מדובר הרבה על "עם במצור", "מאמץ ביטחוני", "מדינה עניה", "שרותים חיוניים" וכיוצא באלה דברים יפים ולאומיים ומלהיבים.

כל אחת מן המילים האלה היא שקר. "עם במצור" פירושו עם המעניק מאת מיליוני לירות לקבלני-מילחמה, לקבלני-עפר ולקבלני-נשק, ששחררו מתשלום מס, ושהעבירו את ההון הזה לשוק השחור.

"מאמץ ביטחוני" פירושו גניבות ושחיתויות ועמלות במערכת-הביטחון, שהצטברו במרוצת השנים למאות מיליונים, ואולי למיליארדים.

"עם עני" פירושו עם הנשאר עני מפני שרבבות בעלי-השררה והפרוטקציונרים מורידים את השמנת מן החלב.

"שרות חיוני" הוא חלק שיש בו ציבור של עובדי דים בני-החרין וקוסי-קומה, המוכנים להיאבק כדי לצמצם קצת את הפער בינם ובין מיכאל צור.

כדור האחרון נודר והתעצם מעמד הרש במדינה הזאת, הוא חודש על מכשריו השיולי טון, והוא משתמש בהם בייעילות כדי לשחרר את עצמו ממיסים, לצבור רכוש, להעניק ל"עצמו הנאות והטובות על חשבון הכלל, ולכ"י

א כל מדוע ניטפל דווקא אל אברהמוביץ המיסכן? מדוע לא נפנה במישורן אל הכתובת העליונה? בראש ההסתדרות עומד עתה ירוחם משל, עסקן ותיק ומנוסה.

מי נבחר בירוחם משל? מנגנון המופלגה.

ליתר דיוק: פינחס ספיר, שהיה אז שר-האוצר, תבוס הכלי-כול של המופלגה, הצאר הכלכלי של המיסוד. שר-האוצר הוא, כמוכן, המעביד הגדול ב"יותר במדינה.

המזכיר הכללי של ההסתדרות הוא המעביד השני בגודלו במדינה — האיש החולש על ה"אימפריה הכלכלית העצומה הקרויה, מושום" מה, "חברת העובדים".

נכון, מיסלגת-העבודה זכתה בבחירות בהסתדרות. היא הוציאה מיליונים כדי לצוד את הקולות. היא גייסה לצורך זה אלפי עסקנים מיקצועיים, החיים והמתפרנסים מן המופלגה. בשביל אלה, ניצחון המופלגה בבחירות הוא עניין של פרנסה ומעמד, פשוטו כמשמעו. הם מהווים את האגודת המיקצועית היחידה החשובה בהסתדרות: אגודת עובדי המופלגה.

אבל המוני העובדים, שנתנו את קולותיהם — מרצון או מאונס — למערך, לא בחרו בירי חם משל.

בראש הרשימה עמד יצחק בן-אהרון, שהכריו בקולית קולות שניצחון הרשימה בבחירות יהיה ניצחון אישי שלו ושל דעותיו המוצהרות.

כמו החלילן מן העיר האמליון, באגדה המפורסמת, ניגן בן-אהרון בחלילו, משך אחריו את כל הילדים התמימים עד לקלמק, ואו הסתלק.

מוסדות המופלגה התכנסו, והם שבחרו ב"ירוחם משל כשליט העליון של ההסתדרות, ה"כום של הבוסים.

דוע ירוחם משל, דווקא? בשביל ספיר וירושיו. היתה זאת בחירה נבונה מאד.

לכל בעל-חיים יש נשק. לארית יש מלתעות וציפורניים, לנחש יש ארס, לעכביש יש קורים ולדוב יש חבוך, לבן-אהרון היה מלד צורב. למשל יש שמן-זית-זך.

קשה לתאר נשק קטלני יותר, בשמן-זית-זך אפרש להטביע כל אופוזיציה,

פחתו הסיכויים להסדר חלקי בין ישראל לארצות הברית

תוארו פרטי ההצעה הישראלית.

לפי אותה ידיעה הסכימה ישראל לסגת מן המעברים האמריקאיים ב"תנאי שארה"ב תאפשר חידוש העברת מטעני הנשק הישראליים מושינג'טון ללוד. יחד עם זאת לא מוכנה ישראל לוותר על מערכות ההתרעה הנמצאת בשטח, ואשר תפקידן להתריע כנגד סנאטורים משתוללים, ולגלות תנועות חשודות בהלכי-הרוח של צמרת-המימשל.

"אנו בטוחים ביכולתנו הצבאית", אמר קצין ישראלי בכיר, "ואם לא תראה ארה"ב סימנים של הליכה לקראת שלום — נחסל את פורד כפי שחיסלנו את מקגאוורן".

"האמריקאים טרם הבינו כי ישראל היא עובדה קיימת ועליהם להשלים עם קיומה. גם לקח התבוסות הקודמות שנחלו האמריקאים בקונגרס, לא הביא לשינוי יסודי במנטאליות הינקה קית — אולם אנו ערוכים ומוכנים יותר מאי-פעם ואם תפרוץ מלחמה — נשבור להם את העצמות".

רבין והמופתי האמריקאי
בין שני טריטים כהריוור השומרים על הרמונו

המשאיומתן לקראת הסדר ביניים בין ישראל וארה"ב עלה שוב על שרטון השבוע. משקיפים מדיניים חוששים כי הדבר יביא להסלמה מסוכנת ביחסים הרגישים בין שתי המדינות.

עד עתה טרם יושבה המחלוקת בין עניין קו הפרדת-הכוחות בין צבא ישראל לצבא האמריקאי. הסיבה לכך נעוצה בהדלפות שבאו מירושלים ובהן

הפילו הפילו

(חדר. שולחן, ליד השולחן רופא, פטיכו לוג, עובדת סוציאלית, מזכיר מועצת הפועלים. מול השולחן אשה)

אשה: רוצה להפיל.
ועדה: מה פתאום?
אשה: לא רוצה ילד.
(ועדה מחוייכת)
אשה: ברצינות.
ועדה: לא יפה.
אשה: בכל זאת.

ועדה: איך זה שאשכנזיה, בריאה, הסונה, נשואה, מרדווחה טוב, בגיל הפריון, שלושה חדרים, לא רוצה ללדת?

אשה: לא רוצה.

ועדה: השבת על זה בבית?
אשה: השבת. גם בעלי מסכים.
ועדה: הוא יהודי?

אשה: כן.

ועדה: איפה נשמע שיהודי ויהודיה בריאים כרוחם לא ירצו להביא לעולם ילדים כמצבנו הבטחוני? שלא לדבר על הדמוגרפיה.

אשה: אני מבקשת להפיל.

ועדה: היית צריכה לחשוב על זה לפני ש...

אשה: השבתי, אבל קרה מה ש- קרה...

(המשך בעמוד 3 טור 4)

דע את לשונך

ברם קר — במזיד ובדעה צלולה.

(מילון אבן שושן, עמ' 128)

הי"ד — השם יקום דמו.

(שם, עמ' 148)

הרוג מלכות — אחד מעשרת התנאים וגדולי ישראל שמתו על קידוש השם בידי הרומאים.

(שם, עמ' 166)

התנקשות — התנפלות, נסיון לפגוע במישהו או לרצחו נפש.

(שם, עמ' 178)

טרוריסט — אימתן, בריון, אדם החותר להגשמת מטרותיו ע"י הטלת אימה בדרך של רצח יריבו ובדרכי אלימות אחרות.

(שם, עמ' 260)

רוצה — הורג נפש בודון או בשגגה.

(שם, עמ' 670)

ועכשיו שיעורי בית

א. באר את המשפט הבא:

שני הרוגי מלכות הי"ד שבו לגבולם.

ב. כתוב במילים של העיתון:

עצמות שני הבריונים האימתנים אשר חתרו להשגת מטרותיהם בדרך אלימה של נסיון לרצוח נפש את יריביהם במזיד ובדעה צלולה, תוך שיתוף פעולה והסכמה מצד אלוהים, הובאו לקבורה בארץ מוצאם.

ילדים נחמדים!

החופש הגדול מתחיל

הגיעו מדומרק

חברות חופש מיוחדות
לעבודה עצמית

מומלצות ע"י משרד החינוך והתרבות בהתאם לתכנית הלימודים החדשה

בשבוע הבא: חוברת זוארץ לחופש הגדול:

חידות • שעשועים • פוזות • תרגילים • מי אמר אל מי
הזמינו עוד היום את "ZOO הארץ" אצל המחנכת

מישאל זוב"י מיוחד מזוארק

הרוב הגדול מתנגד לוי־תורים מעדיף קפה בוז • ירידה באשכוליות

סקר דעת קהל שנערך ע"י מכון זוב"י לפי הזמנת מערכת "ZOO הארץ" קובע כי הרוב הגדול מתנגד לווי־תורים בסיני ומעדיף קפה־בוז על סנדביץ־חכיתת. אין שינוי בהרגלי השונה, האכילה וההצבעה לכנסת.

הסקר נערך בקפה טעמון ביום שני 24.6.75 בין השעות 1030—0900 סאדא, ולחמניה עם סומסום על לח-וכלל מידגם מייצג של ארבעה מראי-מניה רגילה, בעוד שהשאר (כ-67% יינם, עוגת גבינה וכלב. מציבור הכלבים) מעדיף סנדביץ־חכיתת מהריצפה על בונזו משקית.

טבלה א

ינואר 75

העמקים הפנימיים	שפלת החוף	נגב, וצ. סיני	
22 — 31	25 — 33	27 — 42	24.6.75
24 — 33	26 — 33	29 — 43	25.6.75
17 — 27	21 — 30	24 — 27	26.6.75

יוני 75

מיץ בלבד	8 שנות לימוד	16 שנות לימוד	48 שנות לימוד
36.4%	56° צלסיוס	11 %	
—6	+78	1.1	
233.4	33.6	321	
0.6	—56	24°	
1	1.1	1	

טבלה ב

ביאורים:

החשובות (באחוזים):	א. השוואה בין סקר יוני 75 לסקר ינואר 75 שנערך בתא סלפון ציבורי ברח' שבטי ישראל.
17.4	ב. ניתוח ההשלכות של ארוחת בוקר מזינה, לפי רמת הכנסה.
7.3	ג. מידגם לבדיקת השפעתו של הסקר טור הערבי, תוך התחשבות בעליית קרנה של רק"ח בגליל.
4.5	ד. גם על המעברים וגם על אבירודם כער ויתור על המעברים בלבד
63.5	ה. כער ויתור על אבירודם בלבד
7.3	ו. איז לוותר לא על זה ולא על זה איז רעה

נצרת עילית

"משתלטים על כל חלקה טובה בחיינו, לא רק בעולם — גם כאן, בגליל. לא תאמין, תושבים ערכים מנצרת תחתית תופסים את מקומם של דיירים יהודים שפינו את נצרת-עילית והלכו ליהוד את גוש דן."

"ליהודי של היום אין כבוד. בשביל כסף ימכור את הדירה שלו בשיכון צבאי־קבע גם לערבי. הם שוכרים את השוק, מציעים מחירים גבוהים יותר וכאים לשבת אצלנו בנצרת-עילית."

"שלא תבין אותי לא נכון, אני בעד יחסי שכנות טובה — אבל מי זה שמע על יחסי שכנות בין שכנים בבזוק אחד. הרי בגלל סכסוכים על האור במדרגות או הורדת הזבל עלולה כל אחוות העמים שטיפחנו ללכת לאבדון."

"צריך לעזור להם לפתור את בעיות הדיוור בעיר התחתית, אלא שטרם עמדנו כאתגרים שהועדנו לעצמנו בתחום קליטת העליה. מיד אחרי הווגות הצעירים והפנסיונרים ועובדי־תע"ש — גם הם בתור לשיכון. שיחכו דור או שניים — גם אנחנו חיכינו."

"מוכן שלא נסגור בפניהם את נצרת עילית, הם יוכלו לעבוד כאן — יש הרבה עבודה בכניה. רק שבערב יחזרו למטה."

"אנחנו נגד פתרונות רדיקליים, אבל אם לא תפסיק התגורה לנצרת-עילית נוכל לנקוט באמצעים כדוקים ומנוסים. נוכל לבנות חומה מסביב לרובע הערבי, נשליך את הכנים-הזוכרים היאורה, ואם גם זה לא יעזור — פשוט, נעיק אותם לים."

(הפילון, הפילון — המשך)

ועדה: אם היו לך 12 ילדים...
ועדה: או מחלה תורשתית...
ועדה: אם היית רווקה, קטינה, הולדת נפשן סכרת, לב, או סתם פרימוטיבי בית...
ועדה: ועכשיו, כשאנשים יורדים מן הארץ...
ועדה: והעלייה מתמעטת...
ועדה: מה בכלל עשית בשביל המדי-

ועדה ואשה בפעולה
בנסיון למנוע הפלה

נה שגידלה איתך?
ועדה: אנו זקוקים לאנשים פוריים, חרוצים, בונים, יוצרים — ואת רוב צה לפגוע במורל הלאומי. לקפה את נפשו של ורד עברי.
ועדה: תתביישי לך!
(אשה מתביישת)
ועדה: הוועדה מצאה אותך כשרה ללדת. את נידונה ללידה עד צאת נשמתך.
(הוועדה יוצאת. הרופא ניגש לאשה טופח על כתפה ומחליק לידה כרטיס ביקור. בין 4*6 כל יום. 800 לירות).

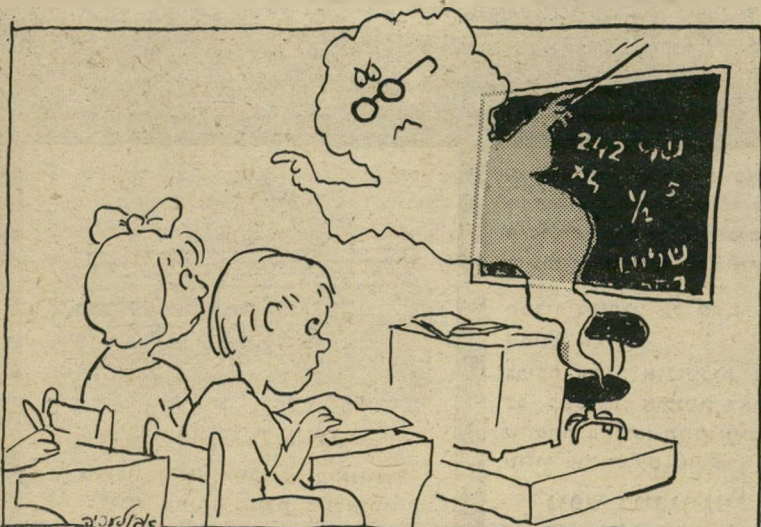

אלוף הארץ במשאל נוצה
לחץ 19.1% הניף 45.8% דחק 73.3%

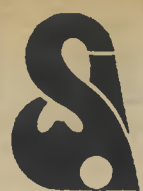
טבלה ג

39	19—89	23	נוה שאנן	1.
39	15—83	23	בני עכו	2.
38	25—64	23	ה. שפרעם	3.
24	36—57	20	מ. שפרעם	5.
25	42—43	22	כ. יסיף	4.
24	44—64	22	מ. עכו	6.
19	72—67	23	מ. בן עמי	7.
18	65—39	22	מ. תל חנן	8.
17	54 36	24	ב. חיפה	9.
16	59—40	23	בני טמרה	10.
15	61—30	22	ה. סכנין	11.
10	83—30	23	נעמן	12.

מילון אבן־זוארק:

מורת־רוח

מלונות גני שולמית

שמחים להודיע על פתיחת מלון

גני שולמית

ים המלח (עין בוקק)

מחירים מוזלים לתקופת ההרצה

גני-שולמית אשקלון

בריכת שחיה אולימפית, סאונה
דיסקוטק, אולם אירועים ומטבח
מעולה.

טל. 5151 (051)

אנו גאים להציג את פאר מלונות ים-המלח המלון
המפואר והאקסקלוסיבי שנבנה במתכונת מודרנית ובו
חידושים טכניים מרהיבים הבאים להעניק לך חופשה
נעימה, מרנינה ומלאת חוויות.

המלון משתרע על שטח נרחב המנוצל היטב לשירות
האורחים:

בריכת שחיה אולימפית, 220 חדרים, אולמות משחק,
בר, קפטריה, אולמות לאירועים וישיבות (מכון רפואי
שיפתח בקרוב) הממוזגים במיזוג אוויר מרכזי, מרפסת
שיזוף ענקית עם נוף מרהיב וגינון המקיף את המלון

נופש במלון גני-שולמית ים-המלח

חוויה בלתי נשכחת!

טל. 86077 (057)

גני שולמית אילת

מועדון לילה ומופעים, פיאנו-בר,
בריכת שחיה, מטבח בינלאומי,
מיזוג אוויר מרכזי.

טל. 5151 (059)

להזמנת מקומות — נא לפנות ישירות למלונות, או למרכז ההזמנות בתל-אביב, רח' גורדון וו. טל. 233144.

טיסונה קנה את ימפי ישראל

חברת הענק הבריטית "ליונס" יצאה מהשקעות בישראל בדרך מחוכמת. החברה מכרה את "וימפי ישראל" לחברה הבינלאומית של ליונס - "וימפי-אינטרנשיונל". זו האחרונה מכרה בימים אלו את המניות של "וימפי-ישראל" לאלי טיסונה, מי ששימש שנים רבות כסגן מנהל החברה בארץ.

"וימפי" הוקמה בארץ, ונוהלה משך שנים רבות על-ידי יואל קרוס, מקים מיסעדת "סטראטון" בקיסריה. לאחר פטירתו של קרוס, לפני שנה וחצי החלה בחברה הידרדרות, שגברה עם פרישתו של טיסונה ממנה. עתה קנה טיסונה את החברה, וינסה להעלותה על דרך המלך.

במקביל קנה טיסונה את מיפעל עיבוד הבשר בבתיים, "ברי-בקר" מקבוצת מקימינו. טיסונה מתכוון למכור מעתה המבורגרים מבשר נקי בלבד, להכניס שורה של מוצרים חדשים לרשת וימפי בישראל, הכוללת 64 נקודות-מכירה.

ענף ייצוא

חדש:

ששיבש

ענף-ייצוא ישראלי חדש פותח לאחרונה על-ידי הישראלי דויד לנגר, בעל רשת חנויות להפצי חן ומזכרות, "הנדקרפט" בחוף המערבי של אמריקה. הענף הוא מערכות ששיבש, המבוקשות ברחבי ה"עולם במחירים של משלושה דולר לסט, ועד 1000 דולר לשולחן בעבודת-יד, ה"כולל את שם הלוקו באותיות זהב. הששיבש, הידוע בעולם בשם BACK-GAMMON, הפך להיט החדש. האיש שפירסם את המישחק ותרים רבות ל"הבאתו למערב הוא יו הפנל, בעל "פלי בו". הפנר פירסם לראשונה את הששיבש בעיתוניו וכן החזירו למסיבות המפוארות שלו, הזוכות בסיקור נרחב ב"עיתונות.

לנגר ביקר, לא-מכבר בישראל, ואירגן משלוח גדול של כ-5000 מערכות ששיבש שיוצרו במיזרח התיכון (מקור בלבנון וב"דמשק - משלוח מישראל). המדובר במחזור של חצי מיליון דולר במישלוח הראשון, שכולו עבור לקוח גדול באירופה. הלוקו הזמין את המישלוח כניסיון, וצפויים הזמנות נוספות בעתיד.

הזמין מתכוון לפתוח בשווייץ אולם להצוגה והפצה של המישחק, כמקובל באמריקה. אם ייקלט המשלוח הראשון, עתידים לצוץ בארץ כמה וכמה מיפעלים מאושרים, שיעסקו בייצור המישחק.

ייצואן לנגר

משחקים ששיבש

מנהלי המלונות הוחלפו

בישיבת הנהלת "החברה לישראל" הודיע המנכ"ל, ישראל גלעד, על החלפת מנהל רשת המלונות של החברה ב-מנהל חדש, שלמה פרייסאך. חברת המלונות עוסקת עתה בהשלמת הקמתם של "מלונות יהודה" בירושלים, ובשיפור צים במלון "גולן" בטבריה המנוהל על-ידי יובל שחורי.

בישיבה מתח נציג בל, ברוך יקו-תיאלי, ביקורת חריפה על דרך ניהול כספי החברה, וטען כי שני המלונות הללו מקשים ביותר על זירמי המזומנים של החברה, ולכן ראוי למנות ממונה מייחד לפיתרון שאלת המלונות, ולו גם לזמן קצר. גלעד הסכים, ואמר כי הוא מוכן למכור את מלון "יהודה" בירושלים ב"מחיר סביר, אם-כי הפיתרון הרצוי הוא כניסת שותף. חבר-הנהלה יעקב ברין תבע מינוי רואה-חשבון מעולה ביותר לבדיקת חשבונות המלון ולהפעלתו.

גלעד הוסיף, כי עד שהמלון יקבל הלוואה ארוכת-טווח ממישרד-התיירות, יהיה עליו לקחת הלוואה לתשלום רבית של 300 אלף דולר על הלוואה שקיבל.

אשר למלון "גולן", גלעד מעריכו ל"צורך מכירה ב-10 מיליון לירות, אם כי אינו מאמין שיקבל את המחיר. בדעתו למכור את המלון, ונעשים כל הסידורים לשם כך.

מתחזק.. בנק

למיסחר

קונטייננטל -

מחק את

שם ישראל

הבנק למיסחר "קונטיננטל" לשעבר "בנק למיסחר שווייץ-ישראל", שהוקם בשעתו על-ידי ראובן שילוח וגרשון פרס, כדי שישימש מכשיר-עזר למוסד הישראלי למדיעו, וניקה בידי חוזה קליין מצילי, ממשיך להתחזק.

הבנק עבר מידי ממשלת-ישראל לידי "החברה המרכזית", ואחר נמכר לקליין, שיצא מצילי כאשר איינה תפס שם את השילטון. קליין נאמד ב-300 מיליון דולר בעסקי-נחושת. מאז קנה את ה"בנק, הוא מבריאו ביסודיות וללא-רחם. הבנק אינו מחלק כל דיבידנד זה שנים, וכל הכנסותיו מושקעות בחיזוק הבנק.

יושבי-ראש מועצת המנהלים של הבנק הוא פיליפ קלוצניק משיקאגו, ועם חברי-הנהלה נמנים גם מישפחת ג. ס. ברונשווייג מז'נבה, בעלי ה"בורז'ני". מאזן הבנק לדצמבר 1974 הוא 870 מיליון פרנקים צרפתיים. הכנסותיו 137.5 מיליון פרנק, והרווח הנקי המוצהר הוא 2.7 מיליון פרנק, לאחר הפרשות לקרנות שונות ורזרבות של 45 מיליון פרנקים לערך.

הבנק מחק משמו לא רק את שם ישראל. לבנק יש גם בנק, השייך לו, בארץ, אולם מאזן הבנק בשווייץ, הכולל פרטים על כל הבנקים המסונפים, אינו מזכיר את הבנק הישראלי. בכלל המילה ישראל אינה מופיעה במאזן הבנק ב"שווייץ. אולם לבנק בשווייץ היה גם בנק בבליה, בשם "בנק בלגיה-צנטראל" (נמ"כר לאחרונה). והנה מאזן הבנק הבלגי כולל גם פרטים על מאזן בנק-האם בשווייץ, כדרישת החוק הבלגי. ובפרטים אלה מופיע כי הבנק בשווייץ השקיע 54.3 מיליון דולר בניירות-ערך של ממשל לות שווייץ, אמריקה, בלגיה - וישראל.

אגב, הבנק הבלגי הרוויח בשנה ש-עברה 16 מיליון פרנקים בלגיים על מאזן של 2.5 מיליארד פרנקים בלגיים (לעומת 890 מיליון מיליון בשנה הקודמת, עיקר הגידול מהפקדות של "קונטיננטל" בסך 1.6 מיליארד פרנקים בלגיים, ועל הכניסות של 300 מיליון פרנק.

סיף בנק "קונטיננטל" בישראל מופיע במאזן הבלגי, בצורה מפורשת. נראה כי מה שלא יפה לעסקים בשווייץ, עוזר להם בבלגיה.

מנהלים גלעד וגולן יורדים מן הגולן

בישיבה נערך גם דיון על מצב חובות "החברה לישראל" מן "הבנק הבינלאומי לאשראי" בשווייץ. מנכ"ל "הבנק הבינלאומי הראשון", דויד גולן, וכן עורך-דין הסוכנות אליהו לחובסקי, תבעו כי "החברה לישראל" תגיש תביעה נגד "הבנק המחוזי של הסן" להחזרת החובות.

מיסתרי בית-הספר

הגבוה ליהלומים

לפני שנה נערך בנתניה טכס חגיגי, שבו חנכו משה שניצר, נשיא בורסת היהלומים, ויוסף פרלמוטר, המפקח על היהלומים, בניין שנועד לשמש בית-ספר מיקצועי להכשרת לוטשים ועובדי-יהלומים. בית-הספר הוקם ביוזמת גוף קרוב מכוון-יהלומים, מין מכוון שלא ברור מה הוא עושה, לבד מקבלת תקציבים ממשלתיים והדפסת עיתון יקר וחבר-עניין.

הטכס היה מרשים, וגם התכו בו סרט, אבל בכל כ"ז זה לא היה די כדי לשמש נושא לסיקור, לולא נראה כי מבקר-המדינה חייב להתערב בנושא. שכן בתקציב מישרד-המיסחר והתעשייה לשנת-הכספים הנוכחית, מופיעה הקצבה של מיליון לירות לבית-הספר המיקצועי ליהלומים בנתניה. לפי חוק התקציבים, יש להוציא כסף רק למטרה שלמענה יועד.

והנה, ביקור בבית-הספר העלה כי עד כה, כימעט שנתיים לאחר ההכרזה, טרם נפתח כל כיתה ללימוד יהלומנות. מוזכרות בית-הספר טוענת כי בספטמבר תיפתח הכיתה הראשונה של שנת-הלימודים הבאה.

אבל התקציב של מישרד-המיסחר-התעשייה הוצא עבור השנה השוטפת, ולמרות שיש הקצבה של מיליון לירות ללימוד יהלומנות בלבד, מלמדים באותו בית-ספר נתניתי כל מיני מקצועות מעניינים כשלעצמם, כמו נגרות ומתכת, אבל זה לא זה.

מישהו קיבל מיליון לירות כדי להקים באמצעות בית-ספר ללימוד יהלומנות, והוא משתמש בכסף ללימודי נגרות. יש לדבר כמה הגדרות מתאימות בספר-החוקים, אבל בשלב ראשון כדאי שמבקר-המדינה יחקור בעניין.

יהודמן שניצר (שני מימין, עם נאנסי קויסינג'ר) מלמדים נגרות

איך הגישו הגרמנים סרטנים כשרים

למוכ"ל משרד-הדתות הישראלי

לומדת ציור בפאריס.

■ שתקנית ותיקה עוד יור, תר, מלכת-התיאטרון **חנה רון בינא**, היתה אורחתי-הכבוד בי הצגה בלתי-רגילה: מחזה מ' אולתר על פולשת יצחק ורייב קה, שהוצג בכיתה ב' של בית-הספר תל-נורדוי בצפון תל-אביב. נכדתה של **רויבינא**, מאיה, בתה של **אילנה רון בינא**, גילמה תפקיד בהצגה.

■ המבקרים בשגרירות יש-ראל בפאריס צריכים לעבור בדיקות מדוקדקות על-ידי אנשי-הביטחון. לפני כמה ימים באו לבקר בשגרירות עיתונאי מעריב, **יוכל אליצור** ורואה-

שלו, למכוניתו, מצא על שימ" שת ריכבו דו"ח חגייה.

■ בערכי-הראיונות טנדודו, שאותו מנחה **דרור טופז**, הת-ראיון המהפנט **אבישורם דרורי**, שהתנפל בשצף-קצף על פרופסור **מוריס קרויני** האון קרא לו בשם "נוכל", וטען כי הפרופסור היה רופא בקיבוץ רביבים בעת שהוא עצמו הירצה שם על היסנווה. קליינאהאן, כך אמר **דרורי**, בא לכל הרצאותיו, למד, שאל שא-לות ונהג לרשום את דבריו מי-להיבמלה. "אבל אני לא יכול להילחם בו" אמר **דרורי**, "הוא כמו גילג. אתה תוקף אותו מצד אחד, והוא מתחמק לכל

תנו יחד יכולנו לחבר רשימה די מרשימה" הגיב על כך מייד מתי גולן, בתמיכת אשד: "ניקה פשוט את רשימת חברי אגודת העיתונאים!"

■ לעיתונאים יש פרוטק-ציה אצל החברה קדישא. זאת הסתבר מסיפורו של העיתונאי **אריה אבנרי**, שסיפר בתוכ-נית הרדיו מאחורי הכותרת שבי עריכת **משה טימור** כי בי שעתו טיפל בנושא ההלוואות, שהילוחה החברה קדישא לי-מסד"ל. כשטיילסן לחברה קדי-שא על-מנת לברר אי-אלה פר-טים, הוסבר לו, לדבריו, שאם לא יירד מהנושא לא ייקבר כי חלקה השמורה לעיתונאים כי

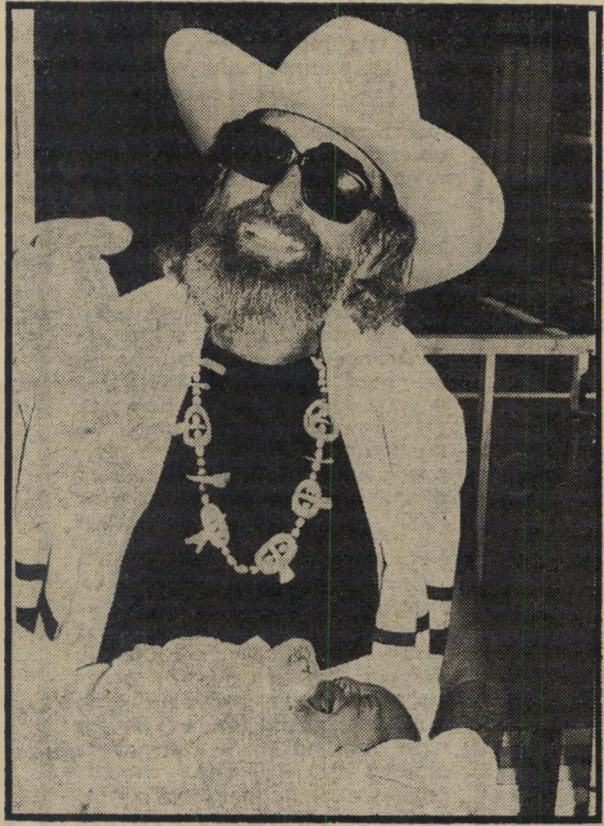
■ מנכ"ל משרד-הדתות, **דוד גלס**, היה אורחו של הסנאט המערבי-ברליני. גלס, שהוא שומר-מיצות אדוק, הוזר מן באחד הימים לארוחה הגי-גית שנערכה לכבודו. מתוך זהירות ביקש לברר תחילה מה מכיל התפריט. ראשי-הטבח הס-ביר לו, במאור-פנים, כי הוכנה לכבודו ארוחה כשרה למהד-רין, הכוללת: מרק צב, סרט-נים ובשר צבי. הארוחה הנוכח-הסביר במבוכה כי לא יוכל להשתתף בארוחה. הפקיד נד-הם ואמר לגלס, "אבל מדוע? הרי באופן מיוחד הקפדנו שלא לכלול בארוחה בשר הזיר!" גלס נאלץ לתת לשרי-הטבח שי-

הוא אביו של שי אושרוב (השמאלי בתמונה משמאל) שלפני 10 שנים, כילו בן 5, כיכב בסיטו של אורי זוהר, "שלושה ימים וילד". הסנדק לבנו הקטן של אושרוב היה רפי נלסון (בתמונה למטה).

מדרך התיירים התל-אביבי, הביא השבוע בבריתו של אב-רהם אבינו בן נוסף. אושרוב, דמות ותיקה בבוהמה התל-אביבית

החשבו דן **כבלי**, הנוסע לעיר-תים בשליחות-הסברה מטעם משרד-החוץ לחו"ל. שמותיהם של השניים לא עשו רושם על אנשי-הביטחון, שטיפלו בהם כבכל האדם. כאשר החלו ה-שומרים מטפלים בכבלי, הביע אליצור את רוגונו בהערות חרי-פות, שהסתיימו בעזיבת המ-קום בזעם, בבלי לעומת זאת, שמר על קור-רוחו, חיכה עד תום הבדיקות, ורק אז אמר: "תודה, אחרי יום כזה אני מור-תר על הביקור!" והסתלק.

■ **יונה יהב**, יד ימינו של **יוסף אלמוג**, ראש עיר-ריית חיפה, שתה במסיבה כמור-יות אדירות של יין, ומיד עם סיום המסיבה נסע בחברת הבר-עיתונאי לבלות במועדון-לילה יפואי, שם המשיכו ה-שניים בשתייה. כשיצאו ממור-עדון-הלילה, שמעו במכונית את תוכנית גלי צה"ל גבר-ואשה. הם החליטו לגשת לאול-פן ולראות מיהי האשה המח-פשת חתן. כשהגיעו לאולפן אמר יונה אל תוך המיקרופון הפתוח: "מדוע את מחפ-שת חתנים בתל-אביב? בואי לחיפה, שם יש חתנים למכ-ביר!" **מוני פאר**, מנחה ה-תוכנית, שנדהם מכניסתו ה-פיתאומית של יהב, סגר את המיקרופון ומיהר להשמיע תק-ליט.

הכיוונים. באותו ראיון הדגיש המהפנט כי העולם הזה היה העיתון היחידי בארץ שכתב, מלכתחילה, כי ייתכן שאין כל קשר בין התרדמה שנפלה על **יפה סוויסה**, לבין היפנוטו של **דרורי**.

■ השחקנית הוותיקה בת-השיבעים פלוס, **לאה רגנית**, ממיסדות תיאטרון אהל, ש-שבק חיים לפני כמה שנים, החליטה להחליף מיקצוע. היא

בית-הקברות בנחל-תיצחק, כי אם בבית-הקברות בחולון.

■ העיתונאי **יחזקאל אדירם**, שהוא מתנדב במישר מר האורחי, נכנס באחת מתו-רנויות-השמירה שלו לזיכוח עם בן-יוגו לשמירה, שטען כי המישרה הקימה את המישר האורחי כדי להתפנות לרישום דו"חות חגייה. אדירם השיב כי חוסם כי זה לא נכון, והסביר את חשיבות המישר האורחי. כש-שב העיתונאי, בתום המישרת

שלמה אושרוב

עור ארוך בדיני-כשרות. הגרמי-נים התנצלו, הזמינו את המני-כיל מייד לסעודה במיסעדה יהודית כשרה.

■ שר-הבריאות, **ויקטור שפיטוב** נאלץ לבטל את ביר-קרו הרישמי בארצות-אמריקה הדרומית, אשתו **גרטי**, המשר-משת כמזכירת סיעת מפ"ם בי-כנסת, חלתה והוכנסה לטיפול רפואי בבית-החולים. במקום בי-אמריקה הדרומית, שהה השר-מרבית הזמן בבית-החולים, אך מצא זמן להיות אורח-הכבוד בכנס של עובדי חברת סונוול. בתחילת דרכו בארץ היה שפי-טוב פועל באותה חברה.

■ הצרפתים אוהבים לצ-חוק יעל הצרפתית העילגת של שר-הביטחון **שימעין פרס**, המתעקש לדבר צרפתית בי-ראיונותיו ברדיו, בטלוויזיה ו-בעיתונות בעת שהותו בצרפת. הם מכנים אותו, "שימעון רפא-טאטר", מכיוון שהוא נוהג ל-בטא מלעיל את המילים peut être שפירושו "אולי".

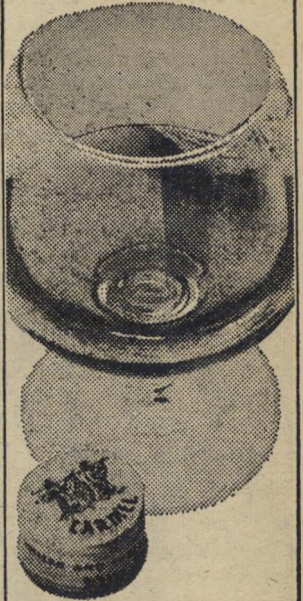
■ גם **עזר וייצמן** יש כינוי בלתי-אחד לשר-הביט-חון. הוא מכנה אותו "שימעון שרץ".

■ באותה שעה שבה גינה הנשיא **ג'ראלד פורד** את ההדלפות בישראל, נתקיים בי-מישרת הצעירה של מיפלגת-העבודה בירושלים ויכוח על הצנוורה וההדלפות. כאשר הצ-דיק הסופר המדיני של דבר, **חגי אשרד**, את הצנוורה, הת-רתח איש הארץ **מתי גולן**: "אני אספר לקהל איך אתה עוקף באופן שיטתי את הצנוור-רה!" אורי אבנרי, שהסביר את תפקידו החיוני של העיתו-נאי במישרת דמוקרטית, הוסיף: "אני בטוח שכל אחד ממשר-תתני הוויכוח יש רשימה של עיתונאים שאינו אוהב, ושלוש-

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי
מיקני ראשון לציון
וזכרון יעקב

אנשים

פשר עם התואר ועם השם הר פרטי, ופנה אליהם בנוסח: ארון צ'יצ' וארון צביקה.

להם רק בשמותיהם הפרטיים, ולא לכנותם בתואריהם. אחד מתושבי השכונה החליט להתי

יונה אליאן
התרגשה מאוד בערב הבכורה של הצגתה „פרם פרם“, יונה, המגלמת את תפקידה של הזמרת הצרפתייה אדית פיאף, נכנסה לתפקיד עד כדי כך שבתום ההצגה פרצה בבכי. בעלה, הזמר ששי קשת (משמאל), מיהר להרגיע אותה. מאחורי יונה נראה במאי ההצגה דני ליטאני.

דוני דניאל
הכתב הצבאי של „שידורי ישראל“ ומשה טלמון כתבו הצבאי של „על המישמר“, השתתפו בסיוור של כתבים צבאיים שהתקיים בסיני. כשהגיעו למינור סנטה קתרונה לא הורשו השניים להיכנס למינור, מכיוון שלבשו מכנסיים קצרים. הם לא ויתרו, ניגשו לשני בדווים שעמדו מחוץ למינור, התחלפו עימם במכנסייהם. יעקב ארז, כתבו ה- צבאי של „מעריב“, מיהר להנציח את השניים במצלמתו.

סנה

21 בנובמבר - 20 בדצמבר

אינו מכיר הרבה שבועות טובים יותר למצוא מרגוע בטבע. באנשים חדשים, ובדברים יפים. זהו שבוע שצריך להיות מוקדש חצי-חצי: לעי בודה ולבילוי, בייחוד להסתכלות, ביקור בתערוכות וכיוצא בזה, אם תשקיע את כל הזמן לאחד משני התחומים — תיגוק. אל תמשיך לדאוג.

עבודתך הנוכחית הינה קשה וחסרת תוצאות כאחד. דבר זה מחייב שינוי הגישה מחד, ויתר רצינות מצידך לנושא בכללו מאידך. גם שינוי כללי של סידרי חיך יביא לכך שמצבך ישתפר. בשטח הרומאנטי, עוד לא היה שבוע מוצלח יותר עבורך, שור. מעט יוזמה והכיבושים יצליחו.

תאומים

21 במאי - 20 ביוני

שור

21 באפריל - 20 במאי

אל תיתפסי לדאגה ולמצב-רוח כשתבחיני ביום שני בגוון החיוור המרחף על פניך וברגישות המזורה שאת חשה כלפי הסובב אותך. דעי לך שהרגשה זו תחלוף מהר. נסי ליהנות מהרגשה זו, אך שילטי בעצמך ואל תתני לאיש לנצל את ריגשותיך האימהיים השופעים חום ואהבה. אם חיכרתכם קצרה, דחי לכמה ימים את החלטתך בקביעת יחסך האימיתי אליה, למרות שהכל ברור לך ואת רוצה בו.

גל חדש של הצלחות פיננסיות כורך עימו התמוטטות כוחותיך. אל תהסס ליטול חופשה קצרה, לצאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדישים — אם מצד שני, אל תיכנע לנטיותיך הטבעיות לחסל את ההווה כדי להתמסר למחר מעורפל. בת סרטן: פגישה מיקרית — אהבה גדולה.

אריה

21 ביוני - 20 ביולי

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

צרתך הגדולה שאתה רוצה המוג, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי שצריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתי גבר על חולשתך זו; אם תחמיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי-האהבה, רומן חדש מפתיע.

תקופה עדינה, רגישה ורמת-התפתחותיות. מוטב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לעמוד מן הצד. עם זאת, תיכונן קצרי-טווח ובהיר-עיניים ביום ה' יאפשר לך לקצור פירות זמן ממושך. בת בתולה — את מסוגלת להשפיע עליהם, השבוע, כמה שרק תרצי. בתנאי שתחיי אדיבה, מנוסת בתוך עצמך, מלאת-תומור — אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטוילים בחיק הטבע על אף העייפות שאת חשה.

תאומים

21 בספטמבר - 22 באוקטובר

בתולה

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

כל מה שסמוי ומעורפל עשוי למשוך אתכם השבוע לחקור אותו. אם הנטייה תגרוור אתכם לקריאת שירים ולביקורת ספרותית, ניהא. אך אם תיסחפו לעירפול-חושים שבא כתוצאה משתיית משקה אלכוהולי, מוטב שתנקטו אמצעי-זהירות, כוכבי-הלילה הפעיל בימים אלה הוא הגור רם האחראי להצלחה הברוכה של פעילויותיכם היצרניות, המבוצעות על ידכם לאחר שקיעת החמה. לבוש דרמאטי-ציורי ישקף הרגשתך הפנימית.

צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך ביתרון ובכושר לשכנע אחרים לרעיונותיך הבאים עכשיו לידי ביטוי מעשי, בתנאי שאתה מאמין בהם בלב שלם. ידידה ממזל אריה שתפגוש עשויה להיות לך אשת-ש"ח המעניינת. אתה עלול להיסחף בשיחותיך על דת ומוסר וליצור בה את הרושם של מטיף דתי המנסה להנך את כולם.

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

עקרב

22 באוקטובר - 22 בדצמבר

לקשת יאה זה שבוע של שיחרור מלחצים מעיקים, בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב יפתרו אם תפגשי בן מזל דגים בסוף השבוע. אל תסרבי. בן קשת שזכה להצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבודד. גלי יותר עורמה בעסקים, ותצליחי להתגבר על כמה מיכשולים המטרדיים את מנוחתך. בת קשת, הרבי להמר השבוע.

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה התכוונת להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום — כל עוד הברזל חם. מגע חברתי הולם את תוכניותיך. בייחוד ביום ד', לקראת סוף השבוע, שהוא גם הירח החדש. אבל טוב תעשי אם לא תסמכי יתר-על-המידה על אחרים, ובייחוד לא על חברי-תייד הטובות יותר. על בהורים אינך סומכת בין כה וכה, למרות שאחד מהם, תתפלאי לשמוע, הוא מהימן ונאמן יותר מהאחרים.

דגי

21 בינואר - 18 בפברואר

דגי

21 בדצמבר - 19 בינואר

אם ניתנת בסבלנות, חוש-הזמור ועצבים חזקים, תהיה זקוק להם מאוד בימים הקרובים. מישוהו המקנא בך מסיבות הידועות רק לשניכם, יעשה כמיטב יכולתו וגם יצליח במידת-מה להפיק עליך שמעות ולהבאיש את ריחך במקומות חשובים. סיכויים טובים יהיו במישור הרומנטי.

תקרית בלתי-חשובה עשויה לגרום אצלך למשבר. אל תבזבזי כסף: את עשויה להיכנס לתקופה של חוסר-פעילות, אם לא תזהרי או אם תבואי בקשר עם האדם הלא-יכון. משום כך, מוטב לא להתחייב לטווח ארוך. אם תחליטי לנסוע בימים הקרובים, תזהרי ששום דבר חשוב לא יהיה תלוי במסע. הישמרי מפני גניבה, בייחוד אם את עלולה לנסוע למרחקים ארוכים. ליבשי ורוד וצבעים בחיורים.

דגים

10 בפברואר - 20 במרץ

יהלומים מנחם גולן

סרטו הישראלי של הבחאי

השווד הנועז והמתוחכם של הבורסה הישראלית

בומבה צור   יונה אליאן   גדי יגיל   יוסף שילוח   שייקה אופיר   שלי וינטרס   ברברה סיגל (הרשי)   רובט שאו   דיצ'רד ראונדטרי

(הרכתקה בפנסיון)   ("עשי לנו ילד")   ("שאפט")   ("העוקץ")

הצגות בכורה בעת ובעונה אחת

- הרצליה "דגניה"
- נתניה "אסתר"
- באר-שבע "חן"
- רמת-גן "אורדע"
- חיפה "רון"
- ירושלים "עדן"
- תל-אביב "הוד"

חכירת כרטיסים חוקדמת בכל המשרדים - הזמנות והנחות בטלות - בצבעים

כרסום רץ

האם משפיל צה"ל את כבוד חייליו? * האם המישפטים נגד

מפקדים הורסים את אימוני הלוחמים? * מהו הקו המפריד בין

התעללות ואימונים? * האם מגדל צה"ל דור של חיילי שוקולדה?

ההמשפטים

מס'כף צעיר בבסיס הדרכת טירונים בצה"ל החליט להעניש את הכיתה שלו. הוא חורה לכל החיילים לעבור קילומטר שלם כשהם חולכים על ברכיהם ומניפים כלינישקם גבוה באוויר. כשהחל המסע המשונה, קרא לעברם: „אני עושה לכם מה שהנאצים עשו ליהודים!“
כאשר נודע הדבר למפקד הבסיס, הוא קרא אליו את המס'כף. „מניין אתה יודע מה עשו הנאצים ליהודים?“ שאל הקצין, שהוא ניצול השואה. „אתה יליד מרוקו, לא סבלת בשואה, הוריד לא סבלו מהנאצים. בקושי שמעת בכלל שהיו דברים נוראים כאלה.“
„אני אניד לך את האמת, המפקד,“ השיב לו המס'כף. „ראיתי את ההצגה איש חסיד היה, שם יש קטע איך הנאצים אומרים ליהודים ללכת על הברכיים, אז החלטתי לנסות את זה בתור עונש אצלי בכיתה.“

מפקד בסיס הדרכה לטירוני חיל ההנדסה עמד לקבל קורס חדש של טירונים. לפני שהם הגיעו לבסיס, זימן אליו המפקד את מפקדי המחלקות, וחורה להם: „ביום הראשון אין אימונים. אנחנו מקבלים את החיילים החדשים עם קפה ועוגה, ושולחים אותם לנוח. החוראה היחידה שאנחנו נותנים להם, זה לכתוב גלויות הביתה.“

וכך היה. החיילים נחו, שתו קפה, אכלו עוגה ושלחו גלויות הביתה. רס"ר הבסיס לא יכול היה להתגבר על סקרנותו וקרא את גלויות החיילים להוריהם, למרות פקודות מט"ל אוסרות עליו לעשות כן. בין הגלויות הוא גילה אחת, שבה סיפר חייל לאמו: „הגענו לבסיס אישם בארץ. הורידו אותנו מהמשאיות מיספר קילומטרים לפני הבסיס, והכריחו אותנו לרוץ עם הקיטבקים עד לבסיס, כשהרס"ר והמס'כפ"ים מורזים אותנו בכידונים שלופים.“

החייל נקרא אל מפקד הבסיס, ונשאל לפרט התיאור הדימויני שאותו כתב לאמו. הוא הסביר: „המפקד, בבית יודעים שאני הולך לטירונות בהנדסה, ושמט"ר טרים אותנו כאן, מה רצות שאכתוב להם, שקיבלנו קפה ועוגה ושלחנו מיכתבים לחורים!“

חייל ביחידת חרמ"ש פנה לנציב קבילות החיילים, רביאלוף (מיל). חיים לסקוב, וקבל על שטורטר עד לשעה מאוחרת בלילה. החייל סיפר כי בתקופה של פעילות מיבצעית נמנעה ממנו שינה מספקת, ומפקדו אישר לו לישון רק ארבע שעות בלילה, דבר שהפחית מעורנותו וסיכן את חייו. כן טען החייל, כי פלוגתו קיבלה עונש קולקטיבי של מסע אלונקות עד השעה אחת אחר הצות, וכעבור שתיים בלבד העירו את הפלוגה, שהיתה צריכה לצאת לפעילות מיבצעית.

לסקוב לא קיבל את טענת החייל לגבי מיעוט השינה וקבע, לאחר חקירה, כי בתנאים האובייקטיביים היו מפקדי היחידה חייבים לצמצם את שעות השינה של החיילים באותה תקופה. לגבי מסע אלונקות חקר נציב הקבילות ומצא, כי המסע נמשך לאורך 8-10 קילומטרים, וחוטל כעונש משום שהמישמעת ביחידה הידרורה באותה תקופה. המס'מא שהטיל את העונש הודה, כי לא קיבל אישור ממפקדו לקיים תירוגל אחרי השעה 10 בלילה, כפי שמחייבת החוקה הצה"לית.

לסקוב המליץ בפני מפקד אכ"א/בקרחה כי מפקדי החגודו ינוזף במפקד הפלוגה על שחרג מסמכויותיו, וקיים מסע אלונקות אחרי השעה 10 בלילה מבלי לקבל על כך אישור מראש.

מישפטים הנערכים עתה נגד מפקדי דים-יוטרים בצבא. המושפטים בהתעללות בחיילים, מסעירים את צה"ל על כל דרגותיו. מדיריו קוראים מפקדים בדרגים שונים על עדריות במישפט של תישעת הקצינים; על מישפטו של אותו קצין ש-הואשם ויצא זכאי בדיו. אשר חתנו של נשיא המדינה התלונן עליו; על חקירתם

ורמיסת כבודם. לדעת בעלי דעה זו, יבא יחס זה להרעה בכושריהלחימה של צה"ל. בהמעטת המוטיבציה של הלוחם הישראלי — תופעות אשר עלולות להתבטא בצורה חריפה בעת מלחמה או פעילות מיבצעית. לעומתם ניצבים בעלי הדיעה ההפוכה. הפירסום הרב שניתן למישפטים ולתופעות ההתעללות. התלונות הקנטרניות נגד מפקדי

ונאח

יוסי ינאי

של מפקדים שהאשימו אותם בהתעללות. ומקרים רבים נוספים.
צה"ל, ועימו המפקדים במילואים. מתחלקים עתה לשני מחנות: האחד, הטוען כי עצם הבאתם-לדין של מפקדים הוא צודק, וכי יש בצה"ל שאחרי מלחמת יום-הכיפורים, תופעות של השפלת חיילים

דים מצד חיילים שנדמה להם שלא מתייחדים סים אליהם די יפה טומנים. לדעת בעלי דיעה זו, סכנות ממין אחר, אשר תוצאותיהן תהיינה כמו הסכנות שהסירי המישפטים על הטירטורים מצביעים עליהן.
„היום, כל חייל שקורא עיתונים, כשלא מוצאים חן בעיניו מישפט או פקודה שהוא

קיבלו מיכתבים, ולישכתי-הרמטכ"ל הוצפה בתחינות של אימות שביקשו לרדם על בניהם.

אז עלה הרעיון להרכיב ששתום מוות על הלחץ הציבורי העצום, ולהקים את מוסד נציב-קבילות-החיילים, אשר ישמש כתובת לחיילים הסבורים שנעשה להם עוול, כנציב-קבילות-החיילים הראשון מונה מי שהיה רמטכ"ל צה"ל, וחניך האסכולה האנגלית רב-אלוף (מיל.) חיים לסקוב. שינוי של לסקוב קהות. צה"ל לא נתן בידו כל אמצעי ענישה, שיפוט או הרת-עה. כל מה שלסקוב יכול לעשות, לפי פקודות מטכ"ל, הוא להמליץ ולדווח לראש אכ"א/בקרה על מימצאו, במידה שהוא מוצא את תלונת החייל מוצדקת.

אך לחיילים המטורטרים הפך השם לסי-קוב עוגן-הצלה, או לפחות תחתי-קיווה, אמיני אחוז ניכר מהם משתמש בו כדי לאיים על מפקדיו — איום שפעמים רבות אף מצליח.

אך השנה שעברה היתה השנה הפורה ביותר של לסקוב. הגיעו אליו 7224 קבני-לות (כ-600 קבילות לחודש), כש-805 מהן מתלוננות על טיטורטרים. למעלה משתי קבילות ליום בנושאי הטיטורטרים, כשנציב-קבילות-החיילים אינו הכתובת היחידה ל-תלונות חיילים.

בפני החייל עומדות עוד מיספר אפשר

הצליח לריב עם אחד ממדריכיו הזוטרים, בעת שהתקומם על עונש, בלתי-מוצדק לדעתו, שהוטל על חניך אחר בקורס. אותו מדריך הורה לו לרוץ סביב הבסיס, עד שיקבל פקודה להפסיק. אודי רץ חצי שעה, שעתים, עד שהגיע לאפסית-כוחות ונפל על הארץ. אז התנפל עליו המדריך בצעקות ומכות, והורה לשני שוט-רים גדודיים להטיל אותו למחבוש בעוות הפרת פקודה — הפסקת הריצה ללא רשות. לאחר שאור מעט כוח הצליח אודי לברוח מהמעצר הבסיסי, ישר ללישכתו של דודו, עזר וייצמן שהיה אז אל"ם בחייל.

עזר נזף באודי, הסגיר אותו למיטסטרטה הצבאית. הוא נישפט והוטל עליו עונש מחבוש בבית-כלא. לאחר שסיים לרצות את עונשו, נזרק אודי מקורס-הטייס ועבר לחיל-הים, שם הוא התגלה כחייל ומפקד מעולה והגיע לדרגת רס"ר (לאימישמעתי).

בנח"ל הגיעו הטיטורטרים לקנה-מידה כזה, שראשי התנועות הקיבוציות התערבו אצל שר הביטחון דויד בן-גוריון כדי ש-ימתן אותם. באווירה של אז לא עלה בדעת איש לדרוש מצה"ל להפסיק את הטיטורטרים בכלל. באותה תקופה היה החומר האנושי בנח"ל בליל של חיילים מרקעים שונים, ארצות-מוצא ורמות-חברות שונות. אל בני-הקיבוצים חברי הגרענים צירפו בבסיס-הטיטורטות של הנח"ל — אחד מ-

רות, המאימת עתה על צה"ל. הטיטורט בצה"ל בא בגלים שיש להם מאפיינים קבועים. אחרי כל מלחמה, בכל תקופת רגיעה מבחינת המתח הביטחוני, ובכל תקופה שבה חלה נסיגה בעם, ובי-עיקבות זאת גם בצה"ל, בכל הנוגע ל-ערכים, מופיע הטיטורט במלוא היקפו.

בתקופה שעד אמצע שנות החמישים הפך הטיטורט הכימטט-סאדיסטי חלק בל-תיינפרד בכל יהדות צה"ל. תמונות של חיילים הכורים לעצמם בורות עמוקים משך לילות ארוכים, כאשר המס-כף שלהם עור-מד ומשתין עליהם מלמעלה, ומורה לשאר חיילי הכיתה לשפוך את שאריות האוכל שנתרו במסטינגים שלהם על ראשו של החייל החופר, הפכו לשיגרה כימעט.

מיכתבי-התלונה של ההורים לרמטכ"ל ולשרים השונים נידחו בדר-ככל במשי-כתכתף: "מה הם מבינים בצבא." שיעור גיסיונות-ההתאבדות בקרב חיילים חדשים הגיע למימדים מדאיגים.

את המצב הזה החליט להפסיק ערב מיבי-צע דוד, מי שמונה אז כרמטכ"ל, משה דיין. הוא מינה את מי שהיה אז אלוף-מישנה צבי ("צביקה") זמיר (כיום מנהל סוגל בונה ובעבר אלוף-פקוד בצה"ל ר-ראש השב"כ), לחקור בבעייה ולשים קץ להתעללויות בחיילים. מיספר מיספטי-ראווה נערכו אז לקצי-

מקבל מהמפקד שלו, הוא מסרב למלא את הפקודה ומתריס לעומת המפקד. אני אכי-חוב תלונה ללסקוב. מצב זה גורם שמפק-דים חוששים לתת פקודות חוששים להעי-ביר אימונים כפי שהם סבורים שיש להעי-ביר אותם כדי להפוך את החייל ללוחם, ויוצרים חיילים-שלישוקולדה.

אם המצב הזה יימשך, יהיה צה"ל צבא של חיילים חלשים, כרוככים, בלתי-מאור-מנים, אשר האימוץ היחיד שאותו הם קיבלו בצורה מסודרת יהיה כיצד לנסח את הקבילה נגד מפקדיהם, כך שתוכנה ביחס רציני" אמר אחד מבכילי דינה זו.

למרות שלעיתים נדמה כי רק בחודשים האחרונים צצה תופעת הטיטורט בצה"ל, יש לטיטורט היסטוריה ארוכה מאד בי-ארץ — היסטוריה המתחילה עוד קודם-לקמתו של צה"ל.

אין ספק כי הפלמ"ח היה אבי הטיטור-טור. אז קראו לצורה זו של מציאת תעסוקה לחיילים, "טיטורט", הוא אבי ה-מושג הקיים היום, טיטורט, המוגדר בי-מילון כ"רש, משק גלגלים".

אך הוספת האות נ"וץ למילה טיטורט היה בה לא רק משום שיבוש לשוני, אלא הערכה שונה לגמרי של עצם המעי-שה. האווירה בפלמ"ח היחסים בין המפק-דים לפקודיהם, הביאו לכך שכל עונש קבוצתי, כל מיסדר נוסף, כל מסע מפרך שכלל מישמעת-מים חריפה, התקבלו בי-ברכה, מלווה אומנם בקולות הרגילות, על-ידי נושאי עול הטיטורט.

לאותם פלמחניקים מיוזעים אחרי ריצה, תשושים אחרי מסע מפרך או מתייבשים בגלל חוסר-מים, נדמה היה כי כל העוני-שים הללו מוטלים עליהם מתוך מגמה אחת בלבד: להפוך אותם לחיילים טובים יותר, לחממים מעולים יותר וציונים בעלי הכרה עמוקה יותר. יותר זיעה — יותר ציונות, פחות מים — יותר פייטריות.

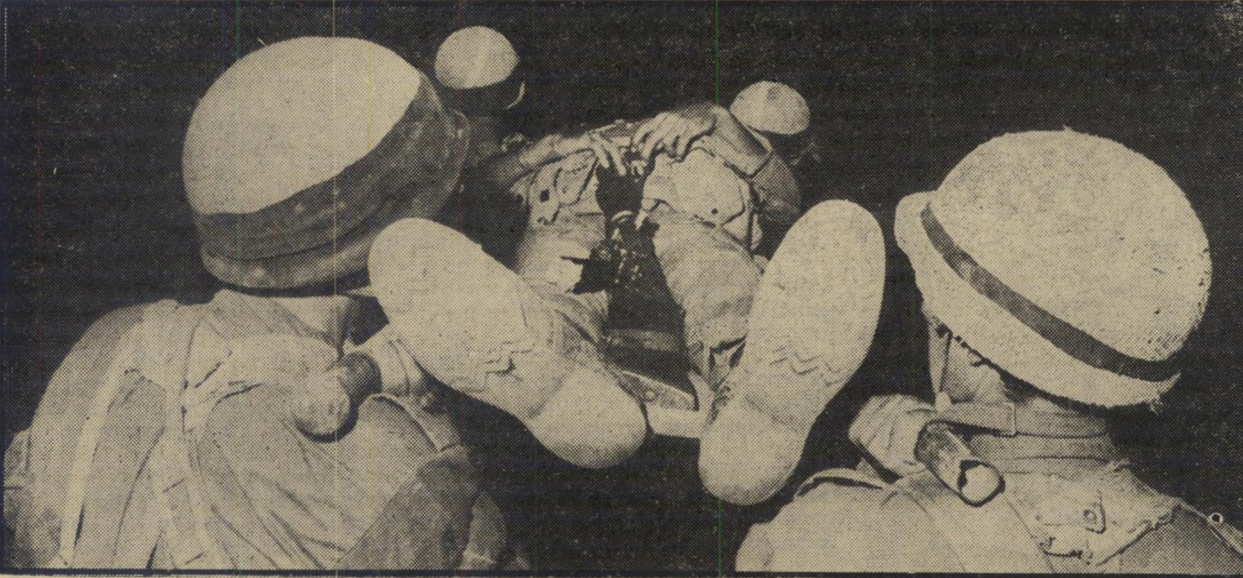
למפקדי הפלמ"ח לא זכורה כימעט כל תלונה של חייל על שמפקדו התעלל בו מתוך זדון או בכוונה לדפוק אותו. לאחר שהחיילים היו נרגעים מהמאמץ הפיסי, הם היו מודים בסתר-ליבם למפקדיהם, על שחישלו אותם יותר.

איזה פרצוף לצה"ל

אולם עם קום המדינה, ועם הקמת צה"ל, ובעיקר לאחר סיומה של מלח-חמת-השיתרון, עמדה בפני קברנטי ה-מדינה אחת השאלות הגורליות ביותר: איזו דמות לתת לצה"ל, באופן שיטחי-הסתכמה הבעייה בשאלה הניצחית כימעט: "מדוע פירקו את הפלמ"ח" אולם מאחרי-שאלה זו, שהיתה תולדה של מריבות פור-ליטיות-אישיות, ואפילו לא רעיוניות, של מנהיגי היישוב באותה עת, עמדה שאלה מרכזית:

האם צה"ל צריך להיות קטן ומובחר, לפי מושגי אותם הימים, אשר בו ישרתו רק לוחמים מהסוג של אנשי הפלמ"ח, בוגרי קיבוצים או אלה אשר יגיעו ל-רמתם — או שצה"ל יהיה צבא העם, צבא ככל הצבאות מבחינת מסמניו החיצוניים, כאשר ברור לחלוטין שהרכבו האנושי יהיה שונה לגמרי ויחייב תפיסות אחרות. הרמטכ"ל של צה"ל אז, יגאל ידין, ש-היה למעשה הרמטכ"ל הראשון — כי תיפ-קד גם בעת שיעקב דורי ז"ל נשא בתואר זה — מילא את שליחותו הפוליטית של בן-גוריון והחל תופך את הצבא ל,צבא ככל הצבאות".

בכיוון זה עזרו לו הקצינים שיצאו מ-כור-ההיתוך של הצבא הבריטי, "האסכור-לה האתגולית" כפי שהם כונו אז, אשר אחרים מהם — כאפריים בן-ארצי, חיים לסקוב ודן אבן, היו לאלופים בצה"ל, ואז באה המהפכה הגדולה בצה"ל. בי-1949 הוציא ידין הוראות אשר ניראו למרבית החיילים והקצינים כ"משונות", ו-לאחרים מהם אף כחילול-קודש ממש. הוט-לה חובת הצדעה לחייל או קצין בכיר יותר. הוקמו תדרי-החייל הנפרדים למק-נים וסמלים. לקצינים הבכירים ניתנו, שומו-שמיים, הנגים יהודיים כשרים מצודים. אולם גם ידין לא השתלל או לקבוע נורמות לגבי יחסי-האנוש, ההתנהגות בין המפקד, בכל דרג שהוא, לבין הפקוד. ידין לא השתלל לקבוע את הגבול בין אימוץ מפרך ככל שהיה, לבין טיטורט, שפירושו בשפה המישפטית הצה"לית: הת-עללות, וחוסר-קביעה זה הפך כבייה-לדור-

מאוחרות, כשהנפוץ ביניהם הוא מטעאלונקות, זהו עונש נפוץ ביותר בצה"ל, אס"כי מטעאלונקות סביר, ובשעות היום, מהווה חלק מתוכנית-האימונים. התמונות המופיעות בכתבה זו צולמו בעת אימוני יחידות שונות בצה"ל, ואינן מדגימות טיטורטרים.

ריות להתלונן כשהוא מטורטר, מושפל או משמש נושא להתעללות מפקדו. באגף כוח-אדם בצה"ל מעריכים כי בדרכים הי-אחרות מגישים יותר קבילות מאשר ל-לסקוב. מבלד בפני נציב-קבילות-החיילים רשאים החיילים להתלונן אצל מפקדי ה-מתעללים, אצל הפרקליט הצבאי הראשי, במיטסטרטה הצבאית החוקרת, בפני הרופא היחידתי, הרב הצבאי או קצין-הדת, קצין-בריאות-הנפש או הפסיכולוג וקצין-החינוך.

עינויים סאדיסטיים

חיילים יכולים גם להסתכן ולפ-ינות לרשויות אחרות, אשר במפורש השיטוט הצבאית מצביעה עליהם במפורש כאסורות בפנייה: נשיא המדינה, ראש הממשלה ושר-הביטחון, חברי-כנסת, הר-רמטכ"ל, אלוף-הפקוד, היועץ-המישפטי לממשלה, מבקר-המדינה, מערכות-העיתור-נים, כולל ביטאון צה"ל בכחונה ועורכי-דין. דווקא תחילתו של המישפט, המסעיר עתה את המדינה, נעשית לא דרך החוק. מיספר עשרות חיילי נעשית באיוונים של התארגנו, ביוזמת אחד מהם, ושלחו מיכתב לח"כ חרות חיים לנדאו, לנדאו הודעו מהאשכוח החיילים, פנה לשרי הביטחון שימנעו פרס וולטר ישראל גלילי, ובעיקבות פנייתו זו החליט הרמטכ"ל להעי-מיד תישעה מפקדים לפני בית-הדין הצבאי המחוזי בחיפה.

המישפט מתנהל בימים אלה, וזוכה בי (המסך עמוד 24)

אסור, לפי פקודות-מטכ"ל, לטרוך תירגולים או אימוץ מרבית התלונות וה-על טיטורטרים בשנות-ליליה

בסיס-הטיטורטות הגדולים בארץ — עולים חדשים מארצות צפון-אפריקה ואסיה. מה שנחשב אז בצה"ל כחומר אנושי "בעייתי" מצא את דרכו לגדונו או לנח"ל.

רס"רים ותלונות

באותה תקופה החליטו מפקדי הנח"ל להוריד חייל זה מהמפה ה-שחורה של צה"ל. למפקדים בבסיס הי-טירונות ניתנה הוראה לטרטר את חייליהם עד כמה שאפשר, להפוך אותם ממושעים וללוחמים ללא-יחת. השיטה היחידה שהיתה מוכרת אז למפקדי הנח"ל להשגת מטרה זו, היתה הטיטורט והתעללות. מי שנודע לשימצה בכל הארץ בגלל המצאות הטיטור-טור המקוריות שלו והפיכת הטיטורט ל-אמנות ממש, היה רס"ר אותו מחנה, חיים שימחון, מי שהואשם אחר-כך ברצח הי-נערה מירה ארצי בטבריה, אחד ממיקרי-הרצח האכזריים שהסעירו את המדינה, את מקומו של שימחון ירש באותו בסיס רס"ר משה גנץ. כיום משמש גנץ כמפקד בנח"ל בדרגת רבי-סרן, אולם בסוף שנות החמישים ותחילת שנות השישים די-היה להזכיר את שמו, כדי להעביר רעד בגוים של כל אחד מאלפי החיילים שעברו את בסיס-הטיטורטות של הנח"ל. תקופת שיא נוספת בתולדות הטיטורט בצה"ל היתה בתחילת שנות השיבעים, לאחר שהסתיימה מלחמת-התשה. מער-כות העיתונים הוצפו באלפי מיכתבים של הורים מודאגים לגורל בניהם, אשר מפק-דיהם מתעללים בהם. חברי-הכנסת והשרים

אחרי 10 בלילה

ניסיונות, לסמלי ומפקדי מחלקות, מיש-פטים אשר לא זכו לפירסום בכלי-התיק-שורת ההמונית, אך מהלכם ותוצאותיהם הובאו לידיעת מפקדי צה"ל בכל הדרגים, על-ידי פירוטמים פנימיים של הצבא.

קורבנות שיטת הטיטורט

עיקר הטיטורטורים באותה תקופה היה בשלושה חילות. יחידת ה-101 המפורסמת, קורס-טייס, והנח"ל, מהשתיים הראשונות לא הגיעו תלונות. חיילי ה-101 היו מלאי הערצה למפקדיהם, והתנאו בי-מיסגרת הסגורה הרמטית שאותה יצרו כדי להבדיל עצמם מכלל צה"ל, ולא העלו כלל על דעתם להתלונן. רק נפלטו היחיד-דה העזו להשמיע את תלונותיהם, וגם זאת בפורומים מישפחתיים בלבד. לגבי קורס-טייס, הצליחו המפקדים הי-מטורטים לתחזיר לתודעת חייליהם כי הי-טיטורט, שפעמים רבות הסתיים באסונות-בנפש — כגון התייבשות חיילים בעת מסע-עונשין, או גיסיונות-התאבדות — הוא חלק בלתי-נפרד מהמיתו של החניך לי-טייס טוב. התיזה של מדריכי קורס-הטייס אז, היתה: "טייס לא נמצא תמיד באוויר. הוא נאלץ לעיתים לצונח, או לנחות חתי-תלאונס, במידבר או בשטח-אוייב. טייסים גם נוסלים בשבי, ושם מתעללים בהם. הטיטורטורים יחשלו אתכם למצבים כאלה". מאוחר יותר היה אחד מקורבנות השיטה גם בנו של הרמטכ"ל האור ("אודי") דיין, אודי היה חניך בולט בקורס-טייס, אך

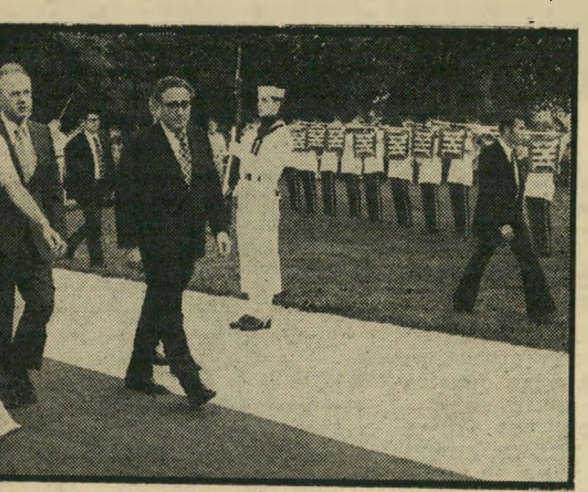
האולטימטום

הראשונה בהיסטוריה של ישראל. השגריר האמריקאי המיועד לישראל אמר בחו"ל שהוא יכול לפנות ל...סנאטורים ישראלים... כשם שדינין יכול לפנות לסנאטורים אמריקאים... כשם שממשלת ישראל פועלת בצדדי האמריקאי... אי נגד הקו של פורד, יבוצה ארצות-הברית לפעול בתוככי ישראל עצמה.

בתוך המלכודת

איך נכנס יצחק רבין למצבי-שדה?
כשאר החל המשאומתן להסדר-ביניים, בעידוד ישראל וזאתי ביקור יגאל אלון בווינגטון, היה ברור לכל בר-דעת כי יש תנאי-מינום מצריים, שהנשיא סאדאת לא ירצה ולא יוכל לזנוז מהם. עיקרם: החזרת כל איזור אבו-רודייס, המיתלה והג'די, תמורת דחית המלחמה לזמן-מה.

במהלך המשאומתן סירבה ישראל לקבל תנאים אלה. היא דרשה דברים שמצריים אינה יכולה לעשותם. בגלל היחסים הרעים ביניהם: "אילו-חמה" מצרית, מבלי שהובטח פיתרון לבעייה הסורית והפלסטינית, כך שהיתה מתפרשת כנגידה בערבים. כך פוצצה ישראל את שניחות קיסנינג'ר, והנחית תה מכה נוראה על היוקרה של פורד וקיסנינג'ר כי רגע הגרוע ביותר של ההתמוטטות בוויאטנאם. כל זה היה בלתי-ימנע מראש, וכל בר-דעת בישראל שאל את עצמו: לשם מה נכנס רבין בכלל לכל המישחק הזה, כשיהיה מובטחת מראש תוצאה כה שלילית ומסוכנת? התשובה הסבירה היחידה: רבין טעה בהערכת חומרתה של התגובה האמריקאית, וקיווה שיוכל למשוך את השיחות. גם אם אפשר היה להכין מישגה זה, קשה דהי בין מדוע נכנס רבין בשנית לאותה מלכודת עצמה — והפעם במישור גבוה ומסוכן עוד יותר.

רבין עצמו ביקר בווינגטון, וגנח לדעת שפורד עצמו נטל לידיו את היחול המישחק. אך הכל נשאר כמו קודם. תנאי הנשיא המצרי לא השתנו במאומה. הוא דרש שוב נסיגה מכל השטח האמור, תמורת דחית המלחמה למשך שלוש שנים. כדי למנוע טענה של בגידה בסוריה ובפלסטינים, ועל רקע ההסתה הגוברת נגדו בלב וביראק, היתנה אנוואר אל-סאדאת הארכת דחייתו זו אחרי שנה אחת ב...התקדמות סבירה לקראת שלום". כלומר כמתן פרס כלשהו לסורים ולפלסטינים. ברגע העדין ביותר של המשאומתן הזה פירסם יצחק רבין ראיין בחערוב, בו הודיע לעולם — ובעיקר למנהיגים הערביים, שאונם היתה כרוייה לכל רחש מישראל — כי לעולם לא יכיר בפלסטינים ולא יותר על הגדה והרצועה. במצב זה, היו הצעות ממשלת ישראל משולות לסירוב מוחלט. התעקשות להחזיק בצד המירוחי של המיתלה והג'די, וסירוב למסור למצריים את כל איזור אבו-רודייס, נראו לאמריקאים כהתחממות חסרות-יחס.

הידיעה חיתה קצרה ומוזעזעת: הנשיא ג'ראלד פורד קיבל את שגריר ישראל לשיחה. השיחה נמשכה עשר דקות. בחיים הדיפלומטיים, יש משמעות מיוחדת לשיחה בת עשר דקות. זהו הזמן להגשת אולטימטום. בעשר דקות אין זמן לחילופי-דברים, ולא כל שכן לחילופי-דעות. הזמן מספיק רק למסירת הודעה בעל-פה (הקרוייה כי לשון הדיפלומטיה: "ורבאל נוט", איגרת מילולית). המזמן מקבל את המזמן, לרוב בעמידה, משמיע באוזניו הצהרה. המזמן רושם לעצמו את הדברים בכתיב-יד, לרוב בעמידה, ומסתלק. זהו מה שקרה בשיחת פורד-דינין. הנשיא הודיע לשגריר ישראל שאם ממשלתו לא תקבל את הצעת ארצות-הברית להסדר-ביניים, היא תמצא את עצמה מבודדת. בשלב הבא תכנס ועידת-ז'נבה על-ידי שני היושבי-ראש, ארצות-הברית וברית-המועצות, ללא הסכם מוקדם אמריקאי-ישראלי.

חזרה ל-1956

כך, במהרה אחר, הגיעה העימות הישראל-אמריקאית לשיא החמור ביותר מאז 1956. בעיקבות הקנוניה הישראלית-צרפתית-בריטית שהולידה את מיצב-קדש, הגיש הנשיא דווייט אייזנהואר אולטימטום לישראל. דויד בן-גוריון הסיק את המסקנה, ונכנע תוך 24 שעות. הוא הודיע אז כי החליט להתזרזז את כל השטחים שכבשה ישראל. קיים דימיון רב בין שתי הפרשות. בשני המקרים סמכה ממשלת ישראל על העובדה שארצות-הברית עומדת לפני הבחירה לנשיאות, וכי הנשיא רוצה להיבחר מחדש וקוק על-ידין היהודים. בשני המקרים היא טענה בחשבון. ב-1956 לא היה אייזנהואר קוק לקולות ולכספים של היהודים. בחירתו היתה מובטחת והוא פעל כפי שרצה לפעול. בחירתו-חדשה של ג'ראלד פורד אינה מובטחת כדל וכלל. אולם, דווקא משום כך הוא מגדה עתה נוקשות של ברזל. הוא מוכרח להביא לעמו הישג מדיני מרשים. הוא החליט שיהיה במיורח התיכון-הסדר מדיני, שיתבסס על התקרבות ווינגטון-קאהירי-ראד, יבטיח לארצות-הברית ולאירופה את הנפט החיוני, במחירים סבירים, לפני בוא החורף. הוא יוכיח גם שהנשיא הוא אדם בעל-החלטה. מדינאי זכזכת עצמו, איש המסוגל לבצע ולנצח. לכן עשה פורד דבר מסוכן ורבי-משמעות: הוא קיבל את כל העניין על עצמו. הנרי קיסנינג'ר הוזה הצידה, כך שלא יזכה בעלי-הדפנה של הניצחון ולא ישמש שעיר-לעזאול במיקרה של כישלון. הנשיא פורד יהיה אחראי, בשני המקרים. סירובה של ישראל לפעול לפי רצונה של ארצות-הברית, יהווה, איפוא, התגרות ישירה בנשיא ארצות-הברית. נותרה עתה ברירה יחידה: קבלת ההצעה הי-אמריקאית, או התנגשות חזיתית.

שש חזיתות

התנגשות בזאת, קשה אף להעלות על הדעת את תוצאתיה ארצות-הברית-האסון. לא לשוא קבע בן-גוריון לעצמו כלל-ברזל: למנוע את הדבר בכל מחיר. המאבק מתנהל לפחות בארבע חזיתות:

- כלכלי: שום שריאוצר ישראלי אינו יכול לחשוב על כך, מבלי להסתכן בשבקי-לב. בשנה האחרונה לא נכנס לישראל אפילו מיליון אחד של דולרים כהשקעות-חוץ. להיפך, בעלי-הון אירופיים מימשו את זכותם להוציא את המטבע-החור שלהם מישראל. חרם כלכלי אמריקאי עלול לגרום להתמוטטות.
- נשק: סתימת צינורי-האספקה תהיה אסון.
- או"ם: הערבים יוכלו עתה לסלק את ישראל מי מוסדות האו"ם בכל עת. הכוח היחידי המונע זאת הוא האיום האמריקאי הנגדי. בהיעדר תמיכה אמריקאית כזו, צפוי גירוש ישראל מעצרת האו"ם וממוסדותיו. בהיעדר וטו אמריקאי, יכריזו להתקבל כל החלטה אנטי-ישראלית במועצת-הביטחון.
- ז'נבה: כפי שאמר פורד עצמו לדינין, תזמן ישראל לז'נבה, כשארצות-הברית תפעל בה למען הסדר-יכול שיכלול חזרה לגבולות 47 ביוני 1967 והקמת מדינה פלסטינית, בצורה זו או אחרת. תיתכן הומגה אש"ף לוועידה.
- יש גם חזית המישיה, החמורה ביותר: יהדות ארצות-הברית. כאשר יצא רבין מן הבית-הלבן בתום שיחותיו עם פורד, הוזמן לשם נציג שני של יהודי אמריקה. לרבין נרמז בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי לחץ הנשיא על יהדות אמריקה עשוי להיות יותר חזק מלחץ יהודי אמריקה על הנשיא. המימסד היהודי, ששימש עד כה נשק בידי מנהיגי שתי ישראל, עדין לתפוך נשק נגדה. הקמת "הלבני" ערבי-אמריקאי בווינגטון, והזמנת ראשו לפגישה הפגנתית עם הנשיא פורד, רומזות באותו כיוון.
- יהודים רגשים עתה מאוד לאפשרות שייאמר בפומבי כי הם משמשים סוכנים של מדינה זרה. נגד ממשלתם ועמם, בשעה שעל אמריקה מאיים משבר כלכלי בגלל הנפט הערבי. הדבר עלול לגרום לגל של אנטישמיות חסרת-תקדים. ממשלת ישראל כבר קיבלה קריאות אס-איראס מיהודי אמריקה.
- יש גם חזית שישית, שעליה דובר בימים האחרונים בפעם

במדינה העם טרור טוב וטרור רע

הטכס הממלכתי לזכר יוצחי הטרור מוכן היה מוכן — אך הוא נגד את תעמולת הממשלה

זעמם של הבריטים היה מוכן. אלהו חכים ואלוהו בית-צורי, שהובאו השבוע לקבורה בישראל בטכס ממלכתי, בנוכחות שרי הממשלה, הרגו את חבר הממשלה הבריטי, בן מישפחה בריטית-אירית מכובד. דת. הטכס נתן בדיעבד גושפנקה ישראלית ממלכתית למעשה-ההריגה.

אולם לא הבריטים בלבד רגזו. הלורד רוטשילד פנה במכתב נזעם למערכת טיימס הלונדונית, גינה את הטכס. ידידים רבים של ישראל ברחבי העולם סברו, כנראה, שממשלת ישראל יצאה מדעתה ורעה עשתה מישיגה הסברתי חמור.

כי ברגע זה עוסקות כל שלוחות-התעמור לה של המדינה, ושל הגופים היהודיים הנוספים לה, במסע-הסברה בלתי-נלאה נגד הטרור. ישראל מתוארת בתעמולה זו כדמות מדינה מכובדת, שומרת-חוק ושונאת אלימות, המגנה את הטרור על כל צורר-תיו בעוד הפלסטינים הם טרוריסטים, רוצי-חיים מבטן ומלידה. אש"ף הוא "אירגון-הגג של הטרוריסטים", וכל התומך בו נתון את ידו להרשת-לטרור בעולם. הטכס של שני-אלוהו הרס במכה אחת את התמונה הזאת. כי תהיה ידיעה על מניעה-אם ומעשה-אשר תהיה — אין ספק שהם ביצעו מעשה-טרור מובהק. הרגו אזרח והפעילו רצח פוליטי לשם השגת מטרות פוליטיות.

נשקה של החלשים. הממשלה נתנה את ידה לטכס הממלכתי, ואף החליטה פידאיון חיים תמורת עצמות המתים, מפני שלא היתה לה ברירה. מעשה חלים ובית-צורי גרם בשעתו לויכוח לאומי סוער, לגינויים קיצוניים ו"לקריאה למסור את "הפורשים" בידי ה"מישטרה הבריטית. שענינתה את אנשי ה"מחתרת הוויצ'אה אותם להורג. אולם כיום, אחרי דור, נשכו ויכוח זה. כימעט כל הציבור מסכים שמותר היה או ללוחמים עבריים להשתמש בנשק הטרור, מפני שלא היתה ברירה, שאין לו מדינה וצבא. יכול להילחם רק באמצעים כאלה. אולם מכאן נובעת גם מסקנה לגבי אי-ישראל כיום. המפעלים נגדה שישות של טרור — אם כי במהדורה חמורה ו"קיצונית עוד יותר, גם לפלסטינים אין מדינה וצבא.

מי שמגנה טרור בכל הנסיבות, מוכרח היה לשלול את ההפגנה הלאומית למען שני-אלוהו. מי שקיבל את הטכס בהכנה, מוכרח להסיק מכך את המסקנה שרבים בעולם מתייחסים באותה הבנה גם למעשה-ההרג של הטרוריסטים הפועלים כיום נגד ישראל.

מאז הבחירות עברו כמה רעידות-אדמה על המדינה — אך הבוחרים לא השתנו
המישאל שנערך על-ידי החברה הירושל'ית מית דיווח וסיקור היה פיקאנטי מבחינה אחת: הוא היה הראשון שנערך על חלוקת קולות הבוחרים כיום, שנה וחצי אחרי ה"בחירות לכנסת השמינית. בתקופה זו אירעו דברים רבים, גולדה, שעמדה בראש הרשימה של המערך, סולקה מתפקידה. יחד עם משה דיין ואבא אבן, רבין עלה לשילטון. אריק שרון התפטר מן הכנסת. היו תהפוכות בענייני חוץ ו"פנים. איך השפיע הדבר על ציבור הבוחרים? **תוצאה מדהימה.** לפי המימצאים של המכון, שערכו את הסקר למען ידעות (המשך בעמוד 28)

העולם הזה חושף לראשונה את

החברות הוודוציות

שן מיפא"י

מדוע הורה רבינוביץ להציל את רוזנבוים בכל מחיר?

חוקרת את מעורבותם האישית בהשקעות של כל חברי ההנהלה הקודמת. היא החליטה פה את כל הרכב ההנהלה, ובכלל זה את יושבי ראש מועצת המנהלים של הבנק, שי היה קודם ראש ממשלת הסן, אלברט אוסוואלד. ברור, כי ידם של הגרמנים כיום תהיה קמוצה יותר, וניתן יהיה להור ציא מהם פחות, ולכן תצטרך ממשלת ישראל לתת יותר, על חשבונה.

הברון מתעקש

התפקיד העיקרי שהוטל על אנג'לן, לשעבר חבר הנהלת החברה לישראל, הוא לשכנע את הברון אדמונד לבטל את תביעותיו נגד רוזנבוים. לשם כך ישמש אנג'לן בכל האמצעים שבידי ממשלת ישראל, שכן בילעדי ביטול התביעות לא יוסר האיום בגילוי התיקים של רוזנבוים. השינוי שחל בעמדתו של רבינוביץ בא, במידה רבה, בגלל מנהלה הכללי ל-שעבר של סולל בונה, צבי רכטר. כאשר החל טיבור מעביר ארצה את הרמוזים על מה שצפוי, היה רכטר הראשון שהבין היטב במה המדובר. הוא פתח במערכת פגישות חשאיות עם כל ראשי מפא"י, טרח להסביר להם היטב מה יקרה אם יימשכו ההליכים נגד רוזנבוים.

עיקרו של העניין הוא שמשך שנים רבות החזיקה מפא"י, באמי צעות צביר רכטר וחברות הקשורות ב"סולל-בונה" בשליטה בחברות וארציות, שבאמצעותן נהנתה מי רווחים גדולים. השליטה של מפא"י ורכטר בחברות הגדולות היתה בלתי חוקית, בני איושר רישמי של האוצר. על הרווחים שזרמו ל-מפא"י לא הוציא למס-ההכנסה.

משך שנים ניסו רבים לחשוף את מקור רות המימון הבלתי-חוקי של מפא"י. עתה, גילוי קצת הקרחון של העיסקות הבלתי חוקיות של מפא"י, גילוי זה, בהחיר רכי טר לחבריו. יתוס את הגולל על-יועצמו, ונראה כי גם על כמה מחבריו, שידעו כמוהו על המקרים ונהנו מעיסקות בלתי חוקיות אלו.

אחד מאגף העלונים להיפגוע הוא רבינוביץ, שכראש הגוש של מפא"י קיבל פעמים רבות כספים ממקורות בלתי-חוקיים אלה של מפא"י, הן למיפדגה והן לשמושו האישי בחו"ל. באותו רגע שרכי נוביץ חשש כי הוא יעצמו, עודיו שלו עליו להיפגע, החליט לעשות הכל להצלתו האישית, וכך מה שי לא היה מוכן לעשות קודם, עשה עתה למען ביטחונה האישי.

העיסקה היוארוצית הפשוטה ביותר, הי נחשפת עתה כאן לראשונה. היא שלישת מפא"י במחצית רשת החנויות הפסורות ממכס, רחמס. לא סתם שלישת, אלא שלישת באמצעות חברה וארציות. בצורה בלתי-חוקית.

רווח נטו:

3.2 מיליון

ל"רמתם" רשת של חבוש חנויות טטורות מס. והיא עסק משגשג ביותר.

יהושע רבינוביץ: ביטחון המדינה או ביטחון מפא"י?

ההפסד הצפוי כיום של 300 מיליון פרני קים שווייציים (120 מיליון דולר, זהו הר סכום שייותר לאחר מכירת הנכסים המוע-רכים בסכום דומה). וללא השקעה כספית גדולה של ממשלת ישראל.

שכן, הבנק המחויי של הסן, שהוא בעל שליש הבנק של רוזנבוים, היה מוכן להוסיף 60 מיליון דולר אם ממשלת ישראל תראה, במהרה כלשהי, שגם היא שותפת להצלחה.

הדבר היה דרוש לבנק הגרמני כדי להצי דיק את נתנית הכסף, שכן הוא הפסיד בתקופת מנהלו הקודם וילהלם האנקל, 1.8 מיליארד מרקום גרמניים בעיסקות שונות, והפסדים אלה כימעט שגרמו למיפ-לנה הסוציאלי-דמוקרטית במחוז הסן, בע-לת הבנק, לאבד את השליטון במחוז, בני חירות שנערכו לפני כמה חודשים.

אילו היה רבינוביץ מאשר, או, הש-תחפות ישראלית בהצלחה, היו הגרמנים נותנים כסף, החברה לישראל לא היתה גישה לברון אדמונד דהרוטשילד להי איש בשמה את התביעות המישפטיות נגד רוזנבוים, והבנק היה ניצל מאבדון.

ברור כי מצילי הבנק היו מוציאים את השליטה בו מרוזנבוים, מסדירים את עני יניו הכספיים ואחר-כך היו נגד חופשיים להגיש תביעות מישפטיות נגד רוזנבוים. אולם הבנק וכספי המפקדים היו ניצלים. אולם רבינוביץ סירב או להתערב, כדי שיוכל להישאר עם ידיים נקיות ללא פרשיות, וברור כי אילו נשאר בעמדתו זו, היה צורך, שכן שיקולי הביטחון, לא הצדיקו השקעה ישראלית תנוספת במימדי ענף להצלת הבנק.

עכשיו, לפתע, שינה רבינוביץ את עמדי תו, הורה לאגמון לעשות הכל להציל את רוזנבוים. אבל עכשיו, הבנק כבר אבוד. אחרי הבחירות בהסן מונחה הנהלה חדשה לבנק של רות (בראשות היינץ יופל), וזו

עליו סכנת מאסר, ואם לא יקום הסדרי מרצון בין תנושים של טיבור רוזנבוים, רוזנבוים הבהיר היטב כי במויפ-רה שומשיכו נגדו בהליכים המיש-פטניים, הוא ינקוט שיטה של "ת-מות נפשי עם פלישותם", ורכו ייפגעו גם ידידים והסימי-משע — לא יהיה מונס מכך.

אין ספק כי הבנק של רוזנבוים אוצר בתוכו סודות רבים, ורשימת המפקדים הישראלים שבו אינה החשובה בהם.

הבנק שימש שנים רבות נאמן בילעדי לכל עיסקות המימון של מערכת-הביטחון באירופה, ררכו שולמו כל התשלומים של מערכת-הביטחון לאנשיה.

המחויק בידיו את הבנק יוכל לשים יד על כל מערכת הקשרים הכספיים של מערכת-הביטחון הישראלית מישך שנים רבות, בעיקר בתקופות שבהן ניהלו שמעון פרס ומשה קשתי את מערכת-הביטחון.

רשימת סודות

אולם עובדה היא, כי בתחילת הר שנה, כאשר הובא לידיעת שרי-האוצר יהושע רבינוביץ וראשי-הממשלה יצחק רבין נימוק זה, הם הסדירו אומנם כי ועדת-הכספים של הכנסת תחליט שהממי שלה מוסמכת לערוב בסכום של עד 40 מיליון דולר, כדי לנסות להציל את כספי המפקדים אצל רוזנבוים, אולם לא-הרמכן סירב רבינוביץ ההססן לנקוט כל פעולה למען הצלת הבנק.

משך חודשיים, עד שבית-המישפט בי שווייץ הורה לפרק את הבנק, היתה אפשר רות סבירה להציל את הבנק, למנוע את

הידיעה היתה מפתיעה ביותר, לאס"כי איש, לבר מחוג מצומצם, לא ידע להעריכה. מנכ"ל משרד-האוצר לשע-בר, אברהם אגמון, שזרעתה התמנה לני מונה עלידי שרי-האוצר יהושע רבינוביץ הול המערכה הישראלית נגד החרם הערבי, מונה עלידי שרי-האוצר יהושע רבינוביץ לתפקיד חשוב יותר, כה חשוב, למעשה, עד שלמענו התפטר אגמון מהנהלת החברה לישראל, ודחה את תחילת טיפולו בחרם הערבי; מכאן שהתפקיד החדש היה חשוב לרבינוביץ עוד יותר מאשר המילחמה בחרם הערבי.

התפקיד שהוטל על אנג'לן היה להציל בכל מחיר את טיבור רוזני בוים, וזאת כדי להציל את צמרת מפא"י משואה הצפויה בודאות, אם לא יוצא רוזנבוים מן הכיף.

השואה היא כדמות הכילת תי קים, המכילים סרטים על העתיד לחתגלות עם סירוק הבנק, תיקים המוספרים סיפור מסורט כיצד החי זיקו ראשי מפא"י שנים רבות כי בעלות בלתי-חוקית על חברות ואי דוציות, הוציאו מן הארץ כאמצי עזת חברות אלו מאות אלפים או מיליוני דולרים, השתמשו בהם לי צורכי המיפדגה כאופן בלתי-חוקי.

התיקים גם יספרו את האמת, המוסתרת כיום מן המישטרה, על עיסקותיו של צבי רכטר עם רוזני בוים, שעיקרן מעורבות, סולל-יב"י נה" בעיסקות-הנפל של רומא, בה השקיע רוזנבוים 60 מיליון דולר.

נציגי מפא"י בממשלה, ובעיקר שרי האוצר יהושע רבינוביץ, אשר עד עתה סירבו לכל התערבות ישראלית כדי שניתן יהיה להציל את הבנק של רוזנבוים על כל הכספים שבידו, שינו עתה את עמדתם, ומגייסים את כספי המדינה ויוקרתה לשם הצלת רוזנבוים. אישית — כדי שלא יהשק את התיקים שבידו, אשר תוכנם מאיים למוטט את מיסלגת העבודה וראשית.

שליח נאמן

תפנית במצבו של רוזנבוים החלה, כאשר הצליח למצוא שליח נאמן ומתי אים למשימה, שליח שיבהיר היטב לראשי מפא"י מה יקרה אם רוזנבוים ייורק לכלי בים. השליח הוא עורך-הדין הירושלמי שרגא בירן, אשר קיבל על עצמו את התפקיד לאחר שכמה עורכי-דין ישראלים סירבו לקבלו.

בירן הוא אחד מעורכי-הדין הממולחים בישראל, בעל עבר שמאלי שבלט בכישי רונותיו בירושלים והפך שותף של עורך-הדין שמואל תמיר, ונציגו בעיריה-הבירה בירן התמחה בענייני קרקעות, מייצג את גדולי הקבלנים בירושלים, הצטיין בהערי כרת עיסקות כבדות, לאחר-מכן התמנה כעורך-הדין של וויליאם שטרן האנגלי, בעל חברת פאן-לון שהתמוטטה, עקב כך הכיר את גישו של שטרן, רוזנבוים, ויחד עשו כמה עיסקות. עתה נטל על עצמו בירן לייצג את רוזנבוים בישראל, קיבל לידינו את כל החומר המצוי בידי רוזנבוים, ואשר פירטמו יכה את מיסלגת העבודה מכה קשה ביותר.

הפירסה הוא בלתי-נמנע, אם יימשכו ההליכים נגד רוזנבוים בשווייץ, אם תאיים

רוזנבוים: התיקים שהצילו

חקירה מישטריתית הוא יגנה כרי"ם ממי קנה את החברה.

יש לזכור כי רכטר נמצא עתה בשלב מכריע של חייו. פרקליטות מחוז תל-אביב טוענת כי בהומרי-האישום שהוגש לה על-ידי מישטרת ישראל אין די להגשת כתב-אישום נגדו, והמישטרה אוספת הומר נוסף. אם תעלה המישטרה עתה על פרשת החברה הוואדוצית ברמתם, או תגיע לאמת שב-פרשת עיסקותיו הכספיות עם רוזנבוים יהיה רכטר אבוד, ועימו חלק נכבד מצמרת מפא"י.

רכטר ורבינוביץ מניחים שאם רוזנבוים ישחוק, יעבור המשבר בשלום. לשם כך יש להציל את רוזנבוים, כדי להבטיח את הצלת רכטר וצמרת מפא"י.

אולם פרשת החברה הוואדוצית של מפא"י ברמתם היא כאילו וכאספ לעומת האמת על העיסקות הפיננסיות של רכטר עם רוזנבוים, עיסקות שעד היום מסתיר

אגרון: לסחוס בכל מחיר

הרשומה על שם רכטר ועל שם מפא"י. יתירה מוזאת — חלקיה"א"י של ריווחי "רמתם" שהועברו לחו"ל לטובת "ניצה", נעשו כהם שימושים שונים של מפא"י. צבי רכטר עצמו היה בהנהלת אגרון ישראל-שווייץ. הוא התפטר בדצמבר 1974, כאשר החלה נגדו חקירת מבקר-

בהנהלת רמתם חמישה מנהלים: אליהו גבעוני המייצג את אילן-כות, שהיא חברה הרשומה רישמית על שם צבי רכטר ושמאל ארנר, וכתובתה הרשומה בית טול-בונה בתל-אביב. ארנר היה מזכיר החברה, ועתה הוא נציגה בניו-יורק. גבי עזני היה גיזבר אחד ממפעליה של ההסדרות, והוא פעיל במוסדות מפא"י. אילן-

רכטר: עסקים ואדוציים

מאזנה לשנת 1973, המשופץ לצורכי מס, מראה על רווח של 3.2 מיליון לירות נטו. רוזנבוים עצמו סיפר כי מדי-שנה היה חלקו ברווחים מגיע ל-200 אלף דולר ל-ערך, סכום שאת רובו תרם, לדבריו, למגר בית בשווייץ.

בידי החברה זיכיון להפעלת החנויות בלוד לעוד ארבע שנים, והיא מוערכת כולה על ידי בית-המישפט בשווייץ ב-12 מיליון לירות לערך (סכום זהה לסכום שנקב העולם הזה 1964, לפני שלושה חודשים, עת פירסם כי עמוס מנור, המחזיק 5% במניות רמתם, דורש עבורן 650 אלף לירות).

זאת

יגאל לביב

ההסתדרות והמישטרה, בעיקבות גילויי העולם הזה. למעשה מתגלה עתה כי לא כל ראשי מפא"י תמכו בדרך בה ניהל רכטר, עת היה גיזבר מפא"י. את ענייני המיפ"ל, למה, היו כאלה שהתנגדו לפרשה הוואדוצית, ושלא הסכימו לתת יד להעלמת הדבר

כוח היא, למעשה, חברה ישראלית להחזיק קות של מפא"י, ולה, אם כן, רבע מרמתם. מנהל נוסף הוא דויד עשהאל, נאמנו של רוזנבוים המייצג את טיבור רוזנבוים אסטבלישמנט השייכת לרוזנבוים, ולה עוד רבע ממניות רמתם. מנהל נוסף הוא עמוס מנור, שלו באופן אישי 5% ממניות רמתם. עתה נותרו עוד שני מנהלים: טיבור רוזנבוים עצמו ושמאל ארנר, ונותרו עוד שתי חברות — ניצה ובופימור, שתיהן לא-ישראליות, שתיהן "ואדוציות" (אם כי הן רשומות בלוקסמבורג, ולא בוואדוץ. העיקרון הוא שוות).

ברור כי ארנר מייצג אחת משתי החברות ה"וואדוציות", שהיא בשליטת מפא"י. עד כאן המצב החוקי. מה קרה בעיקבות התמוטטות הבנק של רוזנבוים? החברה לישראל הטילה עיקול על כל ניכסי רוזנבוים ביום בישראל, כולל חלקו ברמתם. והנה העיקולים הוטלו על שלוש חברות בעלות מניות ברמתם: טיבור רוזנבוים אסטבלישמנט, ניצה ובופימור, שלהן יחד כ-75% ממניות רמתם.

לפני ימים אחדים פירסם בית-המישפט בשווייץ את רשימת ניכסי רוזנבוים העומרים דים למכירה, והרשימה מגלה כי לרוזנבוים רק 50% ברמתם. בידי החברה טיבור רוזנבוים אסטבלישמנט, ועוד אחת משתי החברות בופימור וניצה. השניה אינה של רוזנבוים, אלא של מפא"י. וכיוון שהיא רשומה על שם מפא"י, באמצעות צבי רכטר, באופן בלתי-חוקי, לא נעשה דבר להסרת העיקול של החברה לישראל.

טישטוש

עקיבות

כאשר החלה החקירה המישטריתית נגד רכטר.

צעדי הטישטוש העיקריים היו העברת תבעלות על החברה הוואדוצית מרכטר לאחר, כך שאם תיפול החברה בידי זרים, הם לא יגיעו לבעלים האמיתיים.

פיתרון זה עובד זמן רב, כי קשה היה למצוא אדם מהימן שיקנה את החברה, ולא יבגוד לאחר-מכן במפא"י וכרכטר. גם כאשר נמצא האדם — ומקורות מהימנים מוסיפים רים כי התעלות הועברה מרכטר לאחר — עדיין קיים החשש כי בי

עיסקה

ואדוצית

פי רשמי-החברות, הבעלות על רמתם מחולקת כך: 5% על שם עמוס מנור, נאמנו של רוזנבוים בישראל ומנכ"ל לודזיה; עוד 47.5% על חברה בשם אגרון ישראל-שווייץ, ואחוזים דומים על בחלקים שונים, ורשומות בלוקסמבורג וניצה החזקות. חברת אגרון ישראל-שווייץ מתחלקת בחלקים שווים לשתי חברות: אילן-כות וטיבור רוזנבוים אסטבלישמנט.

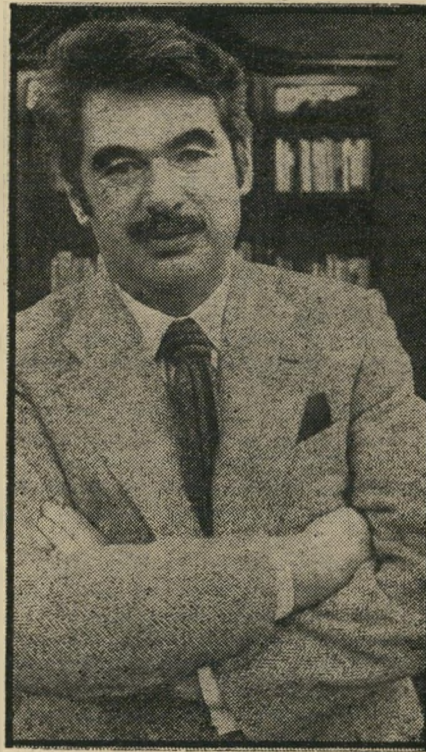

חנוח "רמתם": חנוח בלי מכס, רווחים בלי מס

רכטר או האמת עליהן, ואשר גם חוקרי מישטרת ישראל לא הצליחו לתחנת על קנקן.

עיסקות אלו, שעיקרן השתתפות חברות של "סול-בונה" בהרי פתקה הקרקעית של רומא, בה נקי כרו 60 מיליון דולר ללא ידיעת ה"הסתדרות או האוצר" — שרובן בלי תיחוקיות הן בישראל והן ב"שווייץ" — תוארנה כמלואן בהמי שך.

(בשמוע חכא: עיסקי "סול-בונה" כרומא)

האנקל: המנהלים נחקרים

כיסוי עיתונאי נרחב. הנאשמים הם שני קצינים בדרגת סגן, סגן-משנה, רב-סמל-פלוגתי, סמל-מחלקה וארבעה מס-כפ"ים. אם יוכח כי כתבי-האישום אומנם נכון, וכי המעשים שעשו אותם נאשמים גובלים בפלילים — לפי חוקת השיפוט הצבאי — הרי שחיילי אותה יחידה סבלו השפלות נפשיות והתעללויות גופניות שכשכמותן ניתן לראות רק בסדרתי-הקולנוע הישנים שסיפרו על המפקדים האכזריים של ה-מארינס האמריקאיים.

אחד הקצינים מואשם בכך שהכריח חייל להחזיק בכל אחת מידי גזניק בוער. ה- "גזניק" הוא אותה פחית שלחוכה מכני-סים סמרטוטים טבולים בנפט, כדי לסמן בשעת-לילה מקום נחיתת מטוס. לדיברי-התביעה הוטל על החייל עונש זה, משום שהוא הפריע בשעת מיסדר.

קצין אחר מואשם על שהיכה חייל ב-ביטנו בקת של רובה, משום שהלה לא התמתח די בשעת מיסדר. קצין שלישי מואשם בכך שהטיל על חייל לסחוב חבית מלאה. כשכשל החייל, הוא ירה מרובהו כדור-הפחדה בקירבת אותו חייל. חייל אחר קיבל עונש לכתוב 2000 פעם את המיפוט "לא לשים יד על קצה הקנה". אחד המס-כפ"ים מואשם בכך שסחב חייל ממיטתו ושפך עליו מים. במיקרה אחר דרך אותו מס-כפ"י רובה ואיים לירות בחייל אם זה לא יתרגל היטב.

על חייל שעישן שעה שאסור היה לו לעשן הוטל לאסוף 200 בידלי-סיגריות, ואילו חייל שלא ביצע תרגיל לשביעות-רצונו של מפקדו, זכה בסטירה ובבעיטה. סמל-המחלקה מואשם בכך שאילץ טיי-רונים לצאת לריצת-לילה בת קילומטר כשהם נושאים עליהם חגור-קרב מלא. נשק אישי ושקיי-שינה, לאחר שחזרו מהריצה, איפשר להם סמל המחלקה לישון בדיוק 12 דקות, הקים אותם למיסדר ורק אחר-כך הואיל לאפשר להם לישון מספר שעות. רב-הסמל-הפלוגתי נהג, לפי כתבי-האיי-שום, להכניס את חייליו למישפט אצל מפקד-הבסיס בדרך מיוחדת מאד. הוא היה חובט בהם, תופס אותם בצווארם או בצווארון-החולצה ודוחף אותם בגסות ל-תוך החדר שבו נערך המישפט.

פנים רבות

לטירטור

ב עדותו סיפר אחד החיילים ה-מטורטיים תולדות לילה אחד ה-אופייני, לדבריו ללילותיה של אותה יחידה. "באהד הימים, כשחזרנו מאימונים מפרכים הושע בש בערב, הוטל עלינו לערוך מיסדר-זחל"ם. היינו צריכים לבנות את הזחל"ם ולהכין אותו למיסדר-ביקורת. אחר שסמל-המחלקה בדק את הזחל"ם, הוא החליט שהוא לא מספיק נקי והטיל עלינו מיסדר-זחל"ם נוסף, שעה אחר-כך. כשהזחל"ם היה כבר נקי, הוטל עלינו להתכונן למיסדר-נשק.

"לאחר הבדיקה החליט הסמל כי הנשק לא נקי, והטיל עלינו מיסדר-נשק נוסף, השעה היתה כבר 11.30 בלילה. לאחר מיסדר זה הוטל עלינו מיסדר כוננות, ומייד אחריו מיסדר לשיפור הציד. בשעה שתיים בלילה היה לנו מיסדר-שינה שהסתיים ב-שעה 2.30 לפנות-בוקר. בשעה 4.30 בבוקר קמנו ליום-אימונים נוסף, אחרי שישנו רק שתיים. אבל לא היו אלה שתיים מלאות. כל אחד מאיתנו היה צריך לשמור במשך שתיים אלה עשרים דקות."

תיאור מזעזע זה, אם ימצא אמת, עלול לעוות את קנה-המידה הנכון לגבי כלל יחידות צה"ל, ולגבי נושא הטירטור בכלל-לו. מימצאים של פרקליט צבאי ראשי ושל נציב-קבילות-החיילים מחלקים את התלוי-נות על הטירטורים למיספר חלקים:

- מיקרים שבהם התעללו בחייל, ל-עיתים אף בצורה סאדיסטית.
- מיקרים שבהם נדמה לחייל שמתעי-ללים בו, אך היו אלה אימונים — קשים יותר או קשים פחות — אולם במיסגרה סבירה.

- מיקרים שבהם בודה החייל מליבו את עצם הטירטור, כדי להשוויץ בפני חבריו או מישפחתו, או משייך בודון טיר-טור למעשה או אי-מעשה שאינו טירטור, כדי "להעניש" מפקד בלתי-אהוד עליו.
- אי ידיעת החוק או הנהלים המקו-בלים בצה"ל לגבי אימונים או ענישה.

(כתבה ראשונה בסדרה)

**נוסע לאירופה?
האם תלון 3 לילות רצופים
באותו בית מלון?
בחר מלון מתוך ספר בתי המלון
(בעברית) של קופל
וכבר הנך משתתף בעל זכויות
מלאות בשיטת הנסיעות
הנוהפכנית ליחידים, אשר
עשויה לחסוך לך מאות לירות.**

קופל-14

שיטת הנסיעה המהפכנית ליחידים

בארזה: לילה בכל הילטון בארזה-30 \$ ליחיד, 35 \$ לזוג, ע"פ הסכם מיוחד ובלעדי לקופל. עשרות הצעות של בתי מלון טובים עד דרגת סופר-דה-לוקס בערי אירופה העקרות.

במודון ואמסטרדם ועוד. הטבות העשויות לחסוך לך מאות לירות. הזמנת 14 לילות (בכל צורך שהוא) באירופה מזכה אותך גם בקבלת ביטוח 25,500 ל"י חנינם. בספר "קופל-14" הצעות מיוחדות.

**ספר
(בעברית)
חנינם
על בתי מלון
באירופה
ובארה"ב**

**הספר מכיל
תאורים מפורטים
של בתי מלון
כולל צילומים
ומחירי לינה
במוטבע מקומי
את הספר
ניתן לקבל
באמצעות
התלוש או
במשרדי
קופל
ברחבי
הארץ**

לכבוד קופל נסיעות
[1970] בע"מ

רח'פרישמן 14 תל אביב
טל. 246121

נא לשלוח לין ללא כל תשלום וללא התחייבות מצידן
ספר המופרט את בתי המלון והשרותים
המשתתפים בתכנית "קופל 14"

שם:
כתובת:

הפיכה משוחפת

דין-אבן?

על רקע המצב המדיני ההולך ומחמיר, והמעמד בספק את יכולתו של יצחק רבין להתחזק מעמדו, נרמקת תוכנית חדשה להחלפת הממשלה, ללא בחירות. הוגי התוכנית הם שני חברי הממשלה הקודמת, שלא השלימו עם הדחתם, משה דיין ואבא אבן, המבקשים עכשיו למוג את כוחותיהם כדי לבצע הפיכה מדינית מזורזת. תפת. המועמד לראשות הממשלה מטעמם: יוסף אלמוגי.

הרמטכ"ל לא התנצל

בפני הכתבים הזרים

היריעות שפורסמו השבוע, לפיהן באיר לוו התנצל הרמטכ"ל, רביאלוף מרדכי ("מרי טח") גור, בפני איגוד כתבי-החוץ בישראל על התקרית שאירעה בכפר יובל, בה היכה אלוף פיקוד-הצפון, רפאל איתן, צלם טלוויזיה זיה בראשו, לא היו מדוייקות.

הרמטכ"ל אומנם נפגש לארוחת-צהריים עם כתיבי-החוץ.

קודם הפגישה הובטח לכתבים, שמוטה יתנצל על התקרית בשם צה"ל. אולם כל מה שמוטה היה מוכן לומר בנושא זה היה: "אני רוצה להבהיר שמה שאירע בכפר יובל אינו מדיניות צה"ל. אני מקווה שזה לא יקרה שוב, אבל איני יכול להבטיח שפה ושם לא יקרו דברים כאלה."

ועד איגוד כתבי-החוץ לא קיבל נוסח זה כהתינצלות. כתוצאה מכך דיווחו מרבית הכתבים לעיתון ניהם בנוסח אחר: "כתבים זרים בישראל צריכים להיות מוכנים לקבל מכות!" הנושא יועלה שוב, בפגישה שתיערך השבוע עם שרי-הביטחון שמעון פרס, ובה תיבצע התנצלות רשמית מלאה על התקרית.

דנים בהצעה לפירסום

ספר-נישומים

במישרד-האוצר שוב הועלתה לדיון ההצעה לפרסם מודי שנה ספר-נישומים, שבו יפורטו הצהרות-ההכנסה של כל משלמי-המיסים במדינה. ספר נישומים כזה פורסם פעם, בתחילת שנות החמישים, ושימש גורם מרתיע מפני העלמות הכנסה.

כל ההצעות שהועלו בשנים האחרונות, לפרסם מחדש את ספר-הנישומים, נידחו על-ידי שרי-האוצר. עתה, עם הנהגת הרפורמה, קיימת נטייה גם באוצר וגם בוועדת-הכספים של הכנסת, לחייב את פירסום ספר-הנישומים.

סיפרי אבן

שאיין להם הופכין

שרי-החוץ לשעבר, אבא אבן, עלול לעמוד במרכז שערורייה חדשה. כמה מראשי המגבית-היהודית מאוחדת קבלו, כי בעת שאבן כיהן כשרי-החוץ הוא ביקש מהמגבית לרכוש אלפי עותקים משני ספריו, עמיו וארצות, כדי לחלק אותם בין פעילי המגבית. כ-25 אלף עותקים מספרים אלה עדיין מונחים במישרד המגבית בניו-יורק, כאבן שאיין לה הופכין.

הטייסים מתכוונים

לשביתה רצינית

בשקט וכצינעה מכינים טייסי "אליעזר" את השביתה המתוכננת ביותר בתולדות המדינה, אם יהיה בה צורך בגלל מסקנות דו"ח בן-שחר.

בין השאר כבר הכינו הטייסים קרוי-שביתה חשיית גדולה, בעזרת הלוואות מבנקים, וכן באו בדבר רים עם אירגוני-הטייסים בעולם, כדי למנוע הפרת השביתה.

טייסים "אליעזר" יחרימו

את "הארץ"

ועד טייסי אליעזר שוקל אם נקוט סנקציות נגד הארץ, במחאה על מה שמוגדר בפי הטייסים כ"עמדה עויינת ומתנכלת" למאבק המיקצועי.

בדעת הטייסים לאסור על הכנסתם למיטסים של גיליונות "הארץ", הנרכשים מדי יום על-ידי החברה וניתנים למיטסים במטוסיה כחלק מהשירות לנוסעים.

יחריף המאבק על

טיסות-השכר

שרי-התירות משה קול, הזוכה בתמיכתם של רוב גורמי התירות בארץ, עומד להרחיב את המאבק למען הנהגת טיסות-שכר לישראל. בידי קול נשאר עדיין קלף אחד, שבו טרם השתמש, והוא עומד להציגו בקרוב. הקלף: טענה כי חברת-התעופה הי לאומית התפשטה לא רק לענף המלונאות, אלא גם לענף סוכני-הנסיעות, והיא משמשת בעצמה אחד מסוכני-הנסיעות הגדולים במדינה.

לעומת זאת יש בידי "אליעזר" קלף נגדי, העלול להכריע את המאזניים למניעת הנהגת טיסות השכר, למענת החברה, ברגע שי יותרו טיסות-השכר הן יהיו חייבות להיות דו-סיטריות. גם אזרחי ישראל יהיו רשאים לטוס למדינות זרות בטיסות-שכר זולות. כי תוצאה מכך, סביר להניח שרוב המטיילים הישראליים לחו"ל, שירצו לחסוך בחוצאות, יעדיפו לטוס בטיסות-שכר. גורם זה עלול לייצר המוט שואה על החברה יותר מאשר התרת טיסות-השכר לתיירים.

מימון מיפלגות

באמצעות

החברה-קדישא

הממשלה תשמה על הסכם, שבו היא מעניקה סכום של 10 מיליון ל"י כהלוואה לחברה קדישא בתל-אביב.

ההלוואה ניתנה לבקשת החברה קדישא, אשר טענה שתצטרך לפצות את בעלי הקרקע שתהפוך לבתי-עמקין. אומנם יש לחברת קדישא רווחים שני תיים גדולים מגביית כספים מהציבור ומהביטוח

שערורייה רומנטית

במישרד-החוץ

מישרד-החוץ איים להחזיר לארץ את אחד העובדים הבכירים באחת מי שגרירות ישראל באמריקה הדרומית, אחרי שהאיש הסתבך בפרשה רומנטית. הנציג הישראלי, שהוא נשוי ואב לילדים, התאהב באשה אחת. למענת הממונים עליו, הוא זנח כתוצאה מכך את תפקידו, ויצא לי מסעות ארוכים ברחבי אמריקה הידרומית, עם אהובתו.

לנציג הישראלי הוגש אולטימטום: או שינטוש את זיודתו, או שיוחזר לי ארץ עם מישפחתו. נראה כי האיש העדיף את הקאריירה הדיפלומטית שלו.

הלאומי, אך הנהלת החברה מעבירה חלק ניכר מהון זה לתרומות לאנשים ומוסדות הקשורים בחוגים מיפלגתיים. החברה מסרבת לפרסם את רשימת התרומות, בטענה שהיא אגודה עותומנית שי אינה חייבת בפירסום חשבונות.

הביטוח הלאומי

ישלם לחברה-קדישא

עבור כל נפטר

החברות-קדישא עומדות להגיע להסכם חדש עם המוסד לביטוח הלאומי, בדבר הי תשלום עבור טכס הקבורה כבתי-העמקין שלהן.

הרשימה החדשה של החברות קדישא היא לקבל סכום של 1600 ל"י עבור כל נפטר, אך הן מוכנות להתפשר על סכום של 1500 ל"י.

עד עתה שילם המוסד לביטוח הלאומי 450 ל"י

פחד מפני

ה-CIA

בחוגי הצמרת בירושלים נלקחת כחשבון אפשרות שלא עתה מעולם קודם לכן: שסוכנות-הביון האמריקאית תקבע על עצמה להביא לשינוי השלטון בישראל.

מהשבות אלה נובעות משני מקורי רות: העימות בין רבין וממשלת פורד, והגלויים המרעישים עתה את ארצות-הברית, המוכיחים כי הסוכנות פעלה בארצות רבות להפלת שילי מן בלתי-יצו והקמת שילטון נוח יותר לאמריקאים, וכיכל זה לפחות חמש תוכניות לרציחת ראשי-מדינות (קאסטרו כקובה, דיאם בווייאטינאם, סוקארנו באינדונזיה, טרוחיו בקהי) ליהודים-מיקאית ונשיא מרכז-אמרי (יקאי נוסף).

עבור כל נפטר, לפי טענותיו של מנכ"ל חברה קדישא תל-אביב, חייב הביטוח הלאומי לשלם לו סכום שנתי של כ-11 מיליון ל"י עבור 7000 הנפטרים. הכסף אינו כולל את מחיר הקברים, שאותו משלמות מישפחות-הנפטרים עצמן.

ברושטיין מחרים

את ישראל

אחד מיוזמי ישראל המובהקים, המנצח והמנהיג ליאונרד ("לני") ברושטיין, החליט לעשות "ברוגז" עם ישראל.

ברושטיין נעלב על כי מנהל הפסטיבל הישראלי, אהרון צבי פרוס, ביטל שתיים מארבע ההופעות שברושטיין היה צריך לערוך בפסטיבל הנפתח החדש. הוא ביטל את שני מופעיו ואמר ליוזמיו הישראליים כי "אני עם ישראל גמרת".

מילחמת-ירושל

ב"ג'רוסלם פוסט"

מילחמת ירושה, על תפקיד העורך, נטרי שה בימים האחרונים כיומון בשפה האנגלית, "ג'רוסלם פוסט".

אחרי מותו של טד לוריא, מי שהיה עורך הי יומון משך שנים אחדות, מונחה כעורכת זמנית, למשך שנה אחת, סגניתו של לוריא, לאה בן-דור, שהודיעה כי תצא לגימלאות כעבור שנה.

בשבועות הקרובים תסתיים השנה, ובן-דור הביא להעיתון את הפירסומי דויד קימחי, אחיו של העיתונאי היהודי-אנגלי ג'ון קימחי, מתוך מגמה שימננה לעורך העיתון. אולם מוכרי המערכת, ארי רט, אירגן את העובדים הוותיקים של העיתון, כדי שהם יתמכו במינוי שלו, והכריז מילחמה על מינויו של קימחי.

המישטרה אומרת: „איננו יכולים להעמ

ני הכיריונים שפרצו באחד מימי אפריל האחרון למכוני-העיסוי של ליליאן לבן, ברחוב יהודה הלוי 139 בתל-אביב, לא אמרו מילה. אחד מהם תפס את ליליאן בזרועה, דחף אותה בגסות לתוך חדר-העיסויים והשכיב אותה בפראות על המיטה. השני מיהר למיטבת, מצא שם סכין ארוכה, והצטרף אל חברו כשהוא מצמיד את חוד הסכין ללחיה של ליליאן. „ידעתי שאם אפתח את הפה, הם יחטכו לי את הפנים. ראיתי את זה בעיניים שלהם.” סיפרה אחר-כך ליליאן, צעירה בלונדית נאה בעלת גוף חטוב, עולה חדשה מפולין, אשר שרידי המיבטא הפולני מוסיפים חן לדבריה.

רק אז פתח אחד מהם, מן שזוהה אחר-כך כעבריינין מוכר, מאיר אלחייאני, ליד מרוק, את פיו: „אנחנו מתכוונים ברצינות.” אמר ליליאן המבוהלת. „את תשלמי לנו כל שבוע 2500 לירות, אחרת נגמור את המכון שלך, את הבית שלך וגם אותך.”

איומים

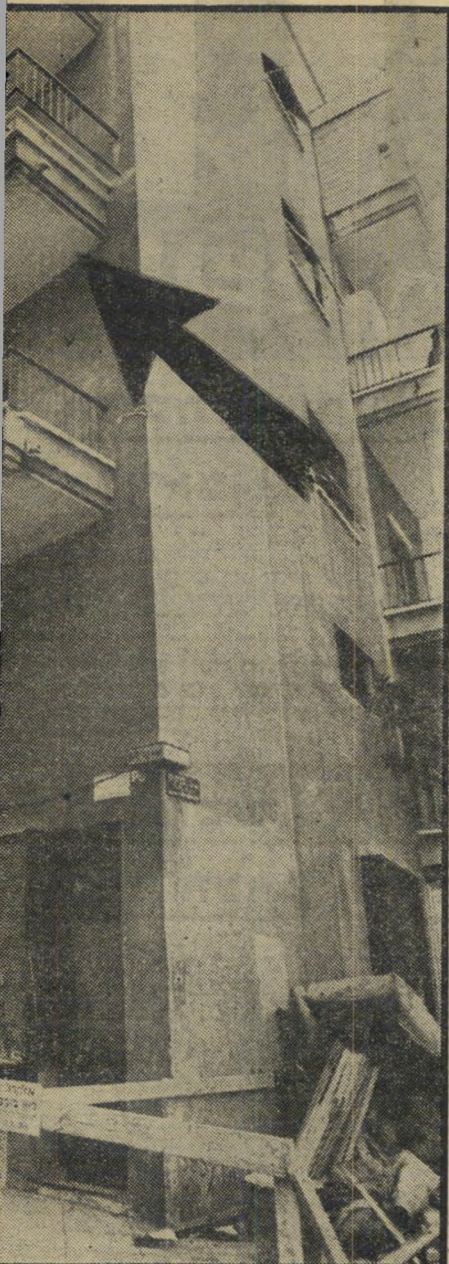
על הסכין

כדי להוכיח עד כמה הם רציניים, הפשיט אלחייאני את ליליאן, ואנס אותה באכזריות. לאחר שסיים, נתן הוראה לצעיר השני שהיה איתו, מי שזוהה אחר-כך כעבריינין אחר, חיים כהן: „תדפוק אותה גם אתה.”

כהן מיהר לעשות כדבר הבוס, כשליטר ביטחון הוא משאיר את הסכין לידו, על המיטה. בינתיים חזר אלחייאני למטבת, הרתיח לו מים כדי להכין קפה, וערך חיפוש בדירה. ואומנם, הסתבר כי החיפוש היה כדאי, אלחייאני מצא את תכשיטיה של ליליאן, בשווי של חמשת אלפים לירות, ולידם 1000 לירות כסף מזומן, דמי-העיסויים שאותם הרוויחה ליליאן באותו יום. „זו רק מיפרעה”, זרק לעברה, כשחזר לחדר כדי לוודא אם אומנם כהן נשמע לו, ואנס גם הוא את ליליאן.

„אנחנו נהיה פה ביום שישי הבא, לקחת את הכסף, ואז לך אם תודיעי למישטרה.” אמרו השניים לפני שהסתלקו מהדירה, לאחר שסיימו לשחות בניחותא את חקפה שהכינו לעצמם.

סיפרה השבוע ליליאן לכתב העולם הזה: „לא ידעתי מה לעשות. כל הזמן הייתי בשקט, ולא הוצאתי מילה מהפה. ידעתי שאף אחד לא יבוא לעזור לי אם אצעק. הבנתי שהם מתכוונים ברצינות להשתמש בסכין, אם לא אעשה מה שהם אומרים לי. אחרי שהם הסתלקו, התאוששתי קצת ואחר-כך מיהרתי לטלפן לעורך-הדין שלי, אמנן שובל. תפסתי אותו ממש כשהוא עמד לצאת מהמישרד. סיפרתי לו מה קרה, זרק אז פרצתי בבכי. לא יכולתי יותר.”

ההצתה במכון
פושעי כנופיית הנמצא במרכז כרמיה. הפושעים חדרו לדירה שבקומה השלישית, שהשמידה את כל הריהוט וגרמה נזקים אפילו לקירו השרופים שלה, שהוצאו מהדירה השרופה ונערמו ב

ליליאן נידו

שובל מיהר להודיע למישטרה, ובא אלי. מובן שהוא הגיע הרבה לפני המישטרה. עכשיו אני כבר חושבת שחבל שהוא הודיע בכלל למישטרה.

„באו כמה שוטרים, בראשותו של הקצין סורקיס. סורקיס התחיל מיד לצעוק עלי: את משקרת, תספרי בדיוק מה קרה! מי היא אלה שהיו כאן? את מכירה אותם? לא הבנתי מה הקצין הזה רוצה ממני. הוא התנהג אלי כאילו אני הפושעת. רק אחר-כך, כשנפגשתי עם עוד קציני-מישטרה, הבנתי שסורקיס הוא כבר הכי טוב מכולם.”

למחרת בבוקר הגיעה ליליאן למישטרה, כדי להתבונן באלבום הפושעים. לאחר התיבוננות קצרה היא זיהתה בוודאות את שני המבקרים שלה מהיום הקודם. היא הצביעה על תמונותיהם של מאיר אלחייאני וחיים כהן.

גילוי זה צריך היה להדליק אור אדום אצל חוקרי המישטרה, בראשותו של סגן ניצב (מקביל לסגן-אלוף בצבא) יעקב שגיב. שני פושעים-אלה ידועים למישטרה כמסוכנים ואלימים, וחברים נכבדים במאפייה של בתיים. אותה רשת של פושעים המטילה את חיתיתה על גוש דן, אשר

הבעל הנמלט
ליליאן, בעת חתונתו באולפן בקיבוץ. לשלם דמי-מוזנות לה ולבתה, ונעלם לחלוטין. הנעמוד, לקוחות מאלבומה הפרטי של ליליאן, אשר

שוטר לשמור על כל נערת-עיסוי!

אימצו להם בתקופה האחרונה את מכונני העיסוי, על חלק גדול מהם הם שולטים ובאחרים הם שותפים. אך המישרה פעלה ביעילות האופיינית לה. שש-עשרה יממות עברו עד שהאחד מהם נתפס על-ידי המישרה והובא לפני שופט, אשר התבקש לעצרו למשך 15 יום.

שופט השלום התל-אביבי יצחק רביבי פסק לו רק תישעה ימי מעצר. הסביר אחר-כך אחד ממקורביו של הר שופט: „המישרה מבקשת בסיטונות 15 ימי מעצר, בין אם היא צריכה אותם באמת לחקירה, ובין אם לא. אצל השופט, היושב הרבה כשופט-תורן למעצרים, יש כבר חשד לגבי בקשות המישרה, כמו הסיפור עם הזאב זאב, וכך קורה שגם המיקרים שבהם באמת צריך לעצור את הנאשם למכסימום הימים הקבועים בחוק, נרתע השופט מכך.“

המאפיה

של בתיים

שמונה ימים אחר-כך, עדיין לא הצליחה המישרה לאתר את חברו של אלחייאני, חיים כהן. היא ביקשה מר בית-המישפט להאריך את מעצרו של אל-חייאני. השופט סירב. לדעתו, היו שמונה ימים זמן מספיק למישרת ישראל לאתר עבריין מוכר. אחד מקציני-המישרה בר ת"א, אשר היה היחיד שהבין את הסכנה החמורה לחייה של ליליאן אם אומנם ישוחרר אלחייאני, מפקח (מקביל לדרגת סגן בצה"ל) שמואל כרמלי, לא ויתר.

הוא מיהר להגיש עירעור לבית-המישפט המחוזי, שם נאלץ לגלות כי אלחייאני הודה באשמה, וכי תוך חמישה ימים יוגש נגדו כתב-אישום. בית-המישפט נעתר ל-בקשתו של כרמלי, והורה לעצור את הי חשוד לחמישה ימים נוספים.

כוחות מישרה מוגברים נזעקו לחפש את חיים כהן, השוטרים הפכו את בתיים, את כרם-התימנים ושכונת-התיקוה, כשהם מנסים לגייס כל מלשין, כל מדליף וכל איש עולם-תחתון מוכר, לעזור להם. אולם מוראה של מאפיית בתיים גדול יותר, אפילו על הפושעים הידועים כקשוחים, מאשר מוראם של קציני המישרה. העולם-התחתון מילא פיו מים, והשוטרים עמדו בפני שוקת שבורה.

כעבור חודש של חיפושים עלה בראש אחד מקציני-המישרה הרעיון המפתיע: „אולי נשאל את המישרה הצבאית אם היא יודעת משהו עליו.“ ואומנם, התברר כי בשבועיים שלפני-כן היה כהן אורחי כבוד בבית-הכלא הצבאי, שאליה הוכנס בר עוון עריקות מצה"ל. המישרה הצבאית שמחה להעביר אותו לידי המישרה הי

ים הציתו את מכונני-העיסוי של ליליאן לבן אביב, ברחוב יהודה הלוי 139 פינת רחוב 190 את בנדיה של ליליאן וערכו בהם מדורה למטה מימין נראים שרידי הרהיטים והבגדים ר. לפני כן נאנסה ונשדדה ליליאן באכזריות.

גנה למות

אורחית, אולם לא לפני שכתן הצליח להתקשר טלפונית עם ליליאן. „הוא טילפן אלי, ביקש ממני לשכוח במישרה שזה היה הוא.“ סיפרה השברע ליליאן. „אמרתי לו שאני לא יכולה. הוא אמר לי שהמישרה לא תתפוס אותו כל-כך מהר, כך שכדאי לי לשנות את עדותי, וסגר את הטלפון.“

ליליאן נדמה היה כי עם מעצרו של שני הפושעים, וההודאה-באשמה של לפי-חות אחד מהם, הסתיים לגביה הסיוט. אולם קציני-המישרה, אשר הכירו את המאפיה של בתיים, ידעו כי נכונ לה עוד הפתעות, אמרי לא טרחו להזהיר אותה מפניהן, או לעשות צעדים לשמור עליה ועל רכושה.

שבועיים לאחר האונס והשוד, ירדה ליליאן בסיום יום-העבודה שלה מהדירה שבה שכן מכונני-העיסוי שלה, כדי לערוך קניות. מכוננת שברולט אדומה גדולה, אשר בכנסיה נעוצות שלוש אנטנות מרי-שימיות ופנסיה בשלל צבעים נעצרה לידה בחריקת-בלמים. שני צעירים, בלתי-מוכרים לה, קפצו מהמכוננת ופנו אליה: „את ליליאן? אנחנו צריכים לדבר איתך.“ (המשך בעמוד 28)

תה עם עולה חדש מארגנטינה, שאותו הכירה אחר שלוש שנים התגרשה מבעלה, המסרב ונה זר, כתמונות המופיעות בצד שמאל של ניצל מהשריפה, אך שיש בו סימני האש.

ליליאן נבילה ענתה להם: "אין לי מה לדבר איתכם", ומיהרה לברוח מהמקום. לא לפני שרשמה את מיספר המכונית. היא פנתה מיד לסגן ניצב שגיב, דיווחה לו ומסרה לו את מיספר המכונית. "אנחנו נבדוק מי הם", הבטיח לה שגיב. יומיים אחר-כך, כשהמישטרה עדיין מני סה לאתר את בעלי המכונית, הגיעה והחנתה המכונית שוב ליד המכון של ליליאן. היא שנייה, שאותם הכירה מהפגישה הקודמת, נקשו על דלת דירתה וביקשו לשוחח איתה. "רצייתי לדעת מה הם רוצים, למרות שהבנתי שהם קשורים במיקרה הקודם. היה גם בחור שאותו שכרתי להיות לה שומר-ראש, לכן לא-כיליך פחדתי, הסיכומתי לשוחח איתם." סיפרה ליליאן.

המישטרה

צחקה בפנים

הם הציגו עצמם כחברים של שני האנשים שאנסו אותי, וביקשו ממני לבטל את התלונה נגדם, או לטעון שאני לא בטוחה שזה באמת הם שאנסו אותי. תבינני, אמר לי אחד מהם, הם סתם נורא מצטערים על מה שקרה. הם היו מסתלים קצת, ולא ידעו מה הם עושים. יום אחרי שזמאיר עשה את זה הוא בא אלי הביתה, וסיפר לי על מה שהוא עשה, ואמר לי שהוא מצטער על זה ושאת בחורה נאמדת. "לא רצייתי להרגיז אותי, ולא ענית לי. אחרי-כך נודע לי מהמישטרה ששם הבחור הוא אברהם ביטון."

אבל בעוד ביטון היה נחמד וחייך כל הזמן, היה השני, שקראו לו משה, פחות נחמד. הוא אמר לי במילים ברורות: "אנחנו יודעים שיש לך דירה בבתיים אם לא תעשי מה שאומרים לך, נשרוף לך את הדירה בבתיים. אם זה לא יעזור, נטפל בך."

אמרתי להם שאני צריכה להתייעץ עם עורכי-הדין שלי, והם אמרו לי: את יכולה להתייעץ עם עורכי-הדין ואפילו להודיע למישטרה מה אנחנו מתכוונים לעשות לך. זה לא משנה לנו. איתנו לא יתפסו, ואם יתפסו אותנו, החברים שלנו יגמרו אותך. אנחנו לא פוחדים מהמישטרה, ואת יכולה למסור להם הכל."

ואומנם, לעצה זו החליטה ליליאן להי-שמע. לא היתה לה ברירה. היא מיהרה אל סגן-ניצב שגיב, וסיפרה לו על הביקור שנערך אצלה. עורכי-הדין שלה אף דרש מהסגיב להציב שוטר שישמור על חייה של ליליאן, והמישטרה תשמור על ה-בתים שאותם אימה הכנופיה לשרוף.

שגיב הבטיח בחיך שאנן: "הכל יהיה בסדר, אל תדאגו" שמירה אישית לא קיבלה ליליאן. אך לשגיב היתה במקום זאת הצעה: "הוא אמר לי שכדאי לי לעזוב את הארץ, ואז לא יקרה לי דבר." למחרת הופיעו השניים, לקבל את תשרי כחה של ליליאן. "פחדתי לספר להם שהלכת למישטרה, ואמרתי להם שעורכי-הדין שלי בחופשה, ולכן לא יכולתי לדבר איתו." סיפרה ליליאן. "אז הם שינו את הטון, ביטון סיפר לי שיש לי מזון לי מסוים ברחוב דינגונף 85 בתל-אביב, היום יום שישי ואחת החבורות שלי נסעה לי באר-שבע, אמר לי ביטון, בואי תעבדי אצלי כמה שעות, ואני אתן לך 1000 לירות." "לא הסכמתי. הבנתי שהם רוצים להדי-איק אותי מהמכון שלי, ולסחוב אותי לי חוק מקום. אז הציע לי השני הצעיר אחרת: "אנחנו נוסעים לטיול לאילת, בואי תסעי איתנו." אמרתי להם שאין לי מה לעשות באילת, והם הלכו."

ליליאן היה ברור כבר באותו זמן כי היא ניצבת אל מול כנופיית פושעים אשר לא תרתע מכל מעשה, עד שלא תציל את חבריה שנעצרו על-ידי המישטרה, ותצטרף את המכון שלה אל רשת המכונים שלה. "ביקשתי מהמישטרה לשמור עלי ועל הרכוש שלי, אבל כל פעם היו צוחקים לי בפנים." היא סיפרה השבוע. "אבל הדי-לתי לא להישבר, עבר עלי ממשק בחיים, כדי שכנופיה. אפילו אם היא כלי-כך חוקה כמו שהיא טוענת, תשבור אותי."

חבלי

קליטה

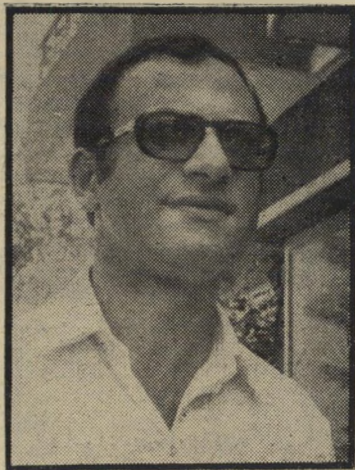
וודתי בפולין לפני 29 שנה. ההורים שלי היו עשירים, והיה לי כל טוב בבית. לאבא היה ביתי חרושת גדול לעניבות וכובעים. הוא מת כשהייתי בת ארבע, אבל השאר לאמא ומ-

ילדים כל כך הרבה כסף שלא היינו צריכים לעבוד. כשהייתי בת 20, אחרי שגמרתי כבר ללמוד בתיכון וללמוד גם הנהלת חשבונות, החלטתי להסתלק מפולין ולברוח לארץ דמוקרטית. אז היו הפגנות של סטודנטים בפולין, שאני הצטרפתי אליהן. הצלחתי להגיע לשווייץ וביקשתי בה מיקלט פוליטי. שנתיים הייתי בשווייץ, עבדתי שם בחור מזכירה. היה לי קל למצוא עבודה, כיוון שעוד בפולין לקחתי שעורים פרטיים בצרפתית.

אחרי שנתיים החלטתי לנסות את ישראל. אל אני יהודית ושמעתי הרבה על ישראל. אל. כשהגעתי לארץ שלחו אותי לאולפן בקיבוץ עין-שמר, שם הכרתי בחור, עולה חדש מארגנטינה, שלמד גם-כן באולפן בקיבוץ. התחננו ונולדה לי בת.

בעלי היה צורף-זהב במיקעו. אני המשכתי ללמוד באולפן בגיבעתי-המורה. אחרי שגמרתי ללמוד, קיבלנו דירה מר-עמיד בבתיים.

אחרי שלוש שנות נישואין התגרשתי מבעלי. הרבנות קבעה לי דמי-זנוניות וכן

פרקליט שובל יען לה

קבעה שהדירה תעבור על שמי. בעלי סירב לשלם דמי-זנוניות, ונעלם. פעם הצי-לחתי לתפוס אותו, והמישטרה הכניסה אותו לכלא 21-יום, כדי שישלם את דמי-הזנוניות, אבל הוא לא רצה לשלם. ביני-תיים שמעתי שהוא התחתן עוד פעם, ושיש לו עוד ילד ואפילו שהוא התגרש כבר בפעם השנייה, אבל לי הוא לא שילם. "הייתי צריכה לעבוד קשה כדי לפרנס את הבת שלי, לשלם לעמיד את מה ש-היינו חייבים עבור הדירה, ולפרנס את עצמי. התחלתי לעבוד כיועצתי-יופי של רב-לו, ועסקתי גם קצת בדוגמנות. אבל ברב-לו מרוויחים 700 לירות לחודש, וב-דוגמנות הוצאות יותר גדולות מהשכר שלפעמים מקבלים, וב-700 לירות איי אפשר להתקיים היום."

לפני תישעה חודשים ראיתי מודעה בעיתון שמחפשים מסוויסטיות. נסעתי ל-כתובת שהיתה במודעה. זה היה מזון ב-רמת-גן. כשלמדתי קוסמטיקה, למדתי גם מסו ואני יודעת גם לשנות מסו רפואי. במכון ברמת-גן קיבלתי 40 לירות עבור כל לקוח. בעלי-הבית קיבל 60 לירות. החלטתי להיות עצמאית. עזבתי את ה-מכון, שכרתי לי את הדירה ברחוב יהודה הלוי, ופתחתי מכון שלי. לא לקחתי עובדי דות. טיפלתי בעצמי בלקוחות שבאו. לא רצייתי לקחת עובדות. כי פחדתי שהעסק יתפוך לבית-זנונות. אצלי לא היו דברים כאלה. מי שבא אלי, קיבל מסו וזה הכל. אפילו המישטרה היתה עושה ביקורת לפי-חות כל שבועיים, וראתה שאצלי הכל בי-סדר — לא בית-זנונות, ולא סמים."

המכון של ליליאן, מן היחידים מעשרות המכונים שצצו כפיטריות אחרי הגשם ב-שנה האחרונה, הפריע לכנופיית בתיים.

אומץ-הלב

של ליליאן

כנופייה זו עבר עשיר בכל נושאי הפרוטקשן. פעם היו אלה בעלי מיע-דוני-הלילה בתל-אביב, אם-כי גם בקיוסק הקטן ביותר בבתיים הם לא בחלו. אחרי-כך בא תור הבנקים. כשהחלו לפרוח מכוני-העיסוי, החליטה הכנופייה, הנחשבת כמסוי-כנת והאלימה ביותר בעולם התחתון בי-ארץ, לטפל בהם. בחורה העובדת במכון-עיסוי מקבלת ליום

בין 15 ל-20 לקוחות, אשר כל אחד מהם משלם 100 לירות עבור טיפול. מלבד דמי-השתייה השמנים. יש מכוני-עיסוי המעסיי-קים 7 או 8 בחירות ועובדים כמלוא הקיר טור, כשהמחזור היומי שלהם מסתכם ב-הרבה למעלה מ-10,000 לירות. מוסדות כאלה, שהמישטרה מתייחסת אליהם כאל אטרפיש, מהווים טרף קל לכנופיית בתיים. עדי-מרה הצליחה הי-כנופייה להשתלט על מרביתם, כשהיא גור-בה סכומי עתק בעבור פרוטקשן, ובחלקם אף נכנסה כשותפה ממש, ללא השקעה. לכנופיית בתיים יש הגיבורים שלה, הגור-בים בדרך-כלל את הכסף בדואר, כשבעל-המכון מקבל הודעה טלפונית מלווה באי-מים בלתי-מרומזים, לאיזה תא-דואר עליו לשלוח מדי-שבוע את הכסף.

לסרבנים מראה הכנופייה את נחת-זרועה. מעטים מאלה שהכירו מקרוב את ה"גובים" של הכנופייה מעזים לעמוד בסירובם לש-לוח את הכסף, ואיש מהם עדיין לא התי-לונן במישטרה.

אך ליליאן, שלא הבינה, כפי הנראה, את כוחה של הכנופייה לעומת האימפוטנטיות של המישטרה, עשתה מה שלא העז לעשות אף אחד אחר. היא התלוננה במישטרה.

ואומנם, התגובה לא איהרה לבוא. "בוקר אחד מטלפנים אלי ממישטרת חולון, ומבקי-שים ממני לבוא לשם מיד," סיפרה השבוע ליליאן, "כשהגעתי, התחיל קצין אחד לצ-עוק עלי: 'למה שרפת את הדירה שלך בבתיים? רק אז נודע לי שהדירה שלי ברחוב החרמון 21 ברמת הנשיא בבתיים. נשרפה. זה מצחיק שהמישטרה חשבה ש-אני שרפתי אותה. מה פיתאום שאני אש-רוף את הדירה שלי? ועוד היא לא היתה מבוטחת. כשהלכתי לדירה, ראיתי שהכל שרוף. בשבילי זה היה נזק של יותר מ-150 אלף לירות."

שוב ביקשתי שישמרו עלי ועל המכון שלי, ושוב הבטיח לי שגיב שהכל יהיה בסדר. לא עברו כמה ימים, ובוקר אחד הגעתי למכון ומצאתי אותו שרוף. המכון שלי הוא בקומה השלישית של בית ברחוב יהודה הלוי. הכל היה גמור שם, לא נשאר כלום. אפילו הטיח שעל הקירות נשרף. "עכשיו אני באמת פוחדת. הפושעים הבטיחו לגמור עם הדירה שלי, ועשו את זה. הם הבטיחו לגמור עם המכון שלי, ועשו את זה. הם הבטיחו לגמור אותי, והם בוודאי יצליחו לעשות גם את זה. כשהבנתי שלמישטרה לא איכפת מה יקרה לי, חיפשתי לי דירה במקום שאף אחד לא יוכל למצוא אותי. אני יושבת כל היום בתוך הדירה, לא מוציאה את האף החוצה. לאט-לאט אני גומרת את כל הכסף שיש לי. רק בלילות אני יוצאת מהבית, לשאוף קצת אוויר."

המישטרה מזלזלת

גן ניצב שגיב, שראויין עליידי כתב העולם הזה על מחדלי המישטרה בפר-שה זו, התייחס אליה בילול: "לא הצעתי ליליאן לנסוע לחוץ-לארץ. אמרתי לה ש-כדאי שתעבור דירה, ותלך לגור לכמה ימים אצל קרובים." טען. לשאלה כיצד הצליחו חברי הכנופייה לשרוף את שתי הדירות לאחר ששלחו למישטרה הודעה מוקדמת על כוונתם, דרך ליליאן, השיב שגיב: "קורים דברים כאלה. עמדנו כמה לילות וחייבנו להם. גם אנשי המדוריה-מרכז המתניו ליד הדירה משך כמה ימים. נכון, ידעתי שהחיים שלה בסכנה, אך אני לא מוכן להעמיד שוטר שישמור עליידי מכוני-עיסוי. אתה יודע מה זה מכון מסוים? אתה יודע מה באמת עושות המסוויסטיות?"

"האם אתה הקובע מהי לא לשמור על חיי אדם, ואיזה אדם לא חשוב, לדעתך, אם ירצחו אותו?" נשאל שגיב כי יד כתב העולם הזה. "אני בכלל לא מדבר עם עיתון-נאים," נזכר זה לפתע. לגבי המשך הטיפול בפרשה טען שגיב, בתחילה, כי הפרשה הסתיימה, וכי כל החשודים נתפסו. רק אחרי-כך הוא נזכר: "אנחנו ממשכים לחפש עוד חשוד הי מעורב בתיק הזה. עדיין לא מצאנו אותו. לבבי ליליאן, אני רוצה להגיד שלבחורה הזאת יש אופי חזק."

וליליאן, בעלת האופי החזק, מסתרת עתה בחדר שכור מאימת זרועה הארוכה של המאפייה של בתיים. המישטרה לא תעשה שום דבר להגן עלי, היא אומרת. "רק אחרי שירצחו אותי הם ינסו למצוא את הרוצח, אבל אז זה כבר יהיה מאוחר מדי בשבילי."

במדינה

(המשך מעמוד 21)

אחרונות, התוצאה המדהימה היא: שום דבר לא השתנה. לחלוטין.

אילו נערכו עתה בחירות חדשות, היה המערך — אולי — מפסיד מנדאט אחד, והליכוד היה — אולי — עולה במנדאט אחד. הדבר חרוק מלחיית בטוח, כי סטייה של מנדאט אינה משמעותית בסקר כזה לגבי מפלגה גדולה. יתר-על-כן, בכל ה-מישאלים מסוג זה יש נטייה לטובת הליי-כוד ולרעת המערך, בהשוואה לבחירות אמיתיות.

גם המחנה הדתי הוא יציב, ולפי הסקר הוא עלול לאבד, לכל היותר, מנדאט אחד. מנדאט זה עשוי לתווסף ליברלים העצמ-איים — מפלגה שיבדואי לא הצטיינה בכל צורה שהיא בשנה וחצי האחרונות.

מה גורלן של המפלגות החדשות? הסקר נותן למפלגת יעד אותו מיספר המנדאטים שיש לה כיום: ארבעה (שלושה של ר"צ, אחד של צבתי איתנו תקופה קצרה. ידעתי שהיא עומדת עצם ייצוגה בכנסת בסימן-שאלה חמור. לפי הסקר, איבדה מוקד כשליש מכוחה, ואינה עוברת את אחוז-החסימה.

קודרים גם סיכויי מוקד, דווקא בשעה שמדובר סוף-סוף על איחוד שני פלגיה — תכלת-אדום ומקי — עומד עצם ייצוגה בכנסת בסימן-שאלה חמור. לפי הסקר, איבדה מוקד כשליש מכוחה, ואינה עוברת את אחוז-החסימה.

אין הסקר מזכיר את תנועת שינוי, מפני שאינה מיוצגת עתה בכנסת, והוא הדין לגבי מרי והפנתרים השחורים.

המסקנה הכללית: שום זעזוע אינו מזועזע את השמנונות של הבחור הישראלי.

מישפט

עריק מהצבא ומהאבה

העריק המצרי ניצח

במאבקו באהובתו

היהודיה ובירייה

השוטר בבית-מישפט

תליאביב

כשהכרתי את עבדול כרים אל-מסרי, עבדתי במועדון-קלפים, בין השעות 11-7 בערב. יצאתי איתו תקופה קצרה. ידעתי שהוא ערבי, דברים אלה סיפרה יפה טוכפלד שלוש פעמים פילאקוב, בבית-מישפט השלום בתל-אביב.

יום אחד החלטתי שזה לא בשבילי. המשיכה יפה. ואמרתי לו שזהו זה, שגמר-נו. הוא התחיל לאיים עלי שירצה אותי ויחטוף אותי. הוא פשוט אהב אותי, ורצה שאחזור אליו. עד שיום אחד, כשהוא איים עלי, הזמנתי ניידת.

"הגיע שוטר בשם סומך, עם קטנוע. השוטר אמר למסרי שהוא עוצר אותך, עזר בחצר שלי. מסרי ברח, והשוטר רדף אחר ריו."

נפט ופרפורים. "האם עסקת בזנות?" שאל עורך-הדין דרוו מקרין, פרקליטו של מסרי.

"אינני מוכנה לענות על שאלות כאלה." השיבה לו יפה. "את השוטר סומך הכרתי עוד לפני המיקרה כשהוא היה אצלי פעם אחת לפני-כן. אבל אין לי איתו שום דבר. הוא איש-מישטרה, וידיד שלי."

"באותו יום שקרה המיקרה ישב אצלי גבר ושתה קפה. אני יצאתי החוצה לקנות עיתון, וראיתי שם את מסרי. הוא שאל אותי אם זה שיושב אצלי זה הבחור שלי. אמרתי לו שזה לא ענייני."

"או מסרי אמר לי שלי ולבחור הזה לא יהיה טוב אם אשיך לצאת איתו. התי-לוננתי במישטרה שמסרי בא יום אחד עם מזרק, ביום אחר הוא שפך עלי נפט ו-החליק גפרור. פעם הוא גם זרק אותי עם תחמושת לרחוב."

כאשר סיימה יפה טוכפלד את עדותה, עלה אל דוכן-העדים השוטר שבו דיברה, סמל-שני חיים סומך.

"הייתי רוכב-קטנוע במדים," סיפר (המשך מעמוד 30)

מישפט האחרון שאמר וויליאם רובינזון, היה: "איני מוכן להיות מיספר שניים". אחרי שאמר זאת, קפץ מן הקומה ה-16 של בית-המגורים בו גרה בתו, מדלן, עם בעלה הארכיטקט אלי ליפסקי. איש לא פיענח עדינה את משפט עות הפסוק, והכל סברו כי התכוון לומר שאינו מוכן להיות מיספר שניים בעסקיו, שהוא עתיד לאבד את השליטה עליהם. אולם בבנק רובינזון בבאול הובן הפסוק מייד. הכוונה, לדברי מנהלי הבנק, היא כי רובינזון לא היה מוכן להיות השני אחרי רוזנבוים. טיבור רוזנבוים עצמו, כאשר שמע על האסון הנורא שפקד את ידידו ורשפתו בעבר הרחוק, נזף בעצמו על שהיו לו, לפני כמה שבועות, טענות נגד "רובי", על שסירב לעזור בגיוס הערבות הכספית שנדרשה לחילוץ של רוזנבוים עצמו מן המעצר. עתה הבין גם הוא, כאחרים, את פשר התנהגותו המוזרה של רובי בהודשם האחרונים.

גורל הנכסים

השאלה המעניינת יותר מכל, את ישראלים, היא מה יהיה גורל ניכסי מישפחת רובינזון בישראל. הנכס העיקרי שלהן הם מיפעלי הבירה הכוללים מיפעל בבתים ומיפעל חדיש במיגדל-העמק. לרובינזון היו כל השנים 50% ממניות המיפעלים, והשאר בידי קבוצה גדולה של בעלי-מניות, שרובה בידי יהודה בר-נחן, מראשי התעשיינים. לפני שנה וחצי קנה רובינזון את המחצית השנייה ב-1.5 מיליון דולר, והוא מחזיק עתה ב-98% מן המניות.

הן רשומות: 50% על שם חברה בבעלותה, בשם כרמל טראסט, ועוד 48% על שמו אישית. הכסף לקניית המחצית ניתן לו כהלוואה מבנק קונטיננטאל (לשעבר

אן רובינזון (באמצע) בוכה על קבר בעלה שהתאבד. מדוע?

בינתיים גילו את המתרחש רואייהחשבוני של הבנק. רואייהחשבוני בשווייץ נאמנים לא לבעלי-המניות, כי אם לוועד-הבנקים העליונה, ומדווחים לה. רואייהחשבוני גילו כי ניתנו הלוואות ללא בטחונות מספיקים וכן כי ניתנו הלוואות בחתימתו של מייקל, שלא היתה לו כל סמכות לחתום. הם דיווחו על כך לוועד-הבנקים לפני כשלושה חודשים, וזו הודיעה לבעלי-המניות של הבנק כי פתחה בחקירה. רובינזון נשבר לחלוטין. בנו האהוב מייקל הסתבך. הבנק מילא, אבל יש סכנה כי בנו יואשם בפלילים.

הוא בא עם אשתו אן ארצה, התגורר ב"מלון הקאונטר-קלאב השקט (תמיד הת"אסן במלון דן). מייקל נשאר עם אשתו ירדנה (בת לבית כהן, מישפחה ענייה ו"מרבתי-ילדים מדרום תל-אביב, שאותה נשא מייקל לאחר שהכירה עת ביקר אצל חבר עיתונאי במערכת הארץ, בו עבדה ירדנה במרכזיית הטלפון).

רובינזון המתין בישראל להודעה אם הצליחו הנסיונות לשכנע את השווייצים לתת לו ארכה לגיוס הכסף החסר, ולא לפתוח בחקירה פלילית. להתאבדותו של רובינזון גרמה הודעה משווייץ, כי התשובה שלילית. השווייצים לא היו מוכנים לשום פשרה. הוא נסע לבית בתו האהובה, לראותה פעם אחרונה, וקפץ אל המוות. מנוי וגמור עם מייקל לא לברוח מאחרי יות למעשה, והוא מתייצב בשווייץ להגן על שם המישפחה, אם לא יקבל בית-המישפט את טענותיו, כי רומה על-ידי בורגר, והוא יצטרך לשבת בכלא — יישב.

ב-1957 קנה את המחצית מיפעלי הבירה ב-180 אלף דולר, יחד עם יחזקאל דגן, שהיה במישלחת-הקניית של השילומים. אחר קנה רובינזון את חלקו של דגן, ו"משך השנים קנה ומכר את תעשיות ה"טכסטיל של גימי לוי בנצרת ובית-שאן, הקים את מיפעלי זניט, הקים מיפעל ל"מיצנים בירושלים, ועוד.

כאשר קנה רובינזון את הבנק בבאול, נתנו לבנו מייקל כשי. כמנהל מינה ארנסט בורגר, שעבד קודם בבנק של חוזה קליין, בורגר ניראה כבעל-ניסיון, וכמי שמסוגל להביא לקוחות לבנק המישפחה, שעבד עם כמה עשרות איש בלבד. הון הבנק היה 12 מיליון פרנקים, ומהווה לא עבר את 35- מיליון פרנקים. רובינזון היה גאה ביותר בבנו הבנקאי, איפשר לו לנהל את הבנק כרצונו.

בורגר החל מביא לבנק לקוחות שסיבכו אותו בהשקעות ספקולטיביות. הוא הוליד שולל את מייקל, שהיה חבר מועצת המנהלים אך לא מנהל, ולפי החוק בשווייץ אסור לו לחתום בשם הבנק אלא באישור מועצת-המנהלים. כדי להציל את ההשקעות שהשקיע הבנק בהוראות בורגר וב"הסכמת מייקל, שקיווה לרווחים גדולים, נאלץ מייקל להוציא עוד כספים מן הבנק למימון ההשקעות, כדי להרוויח זמן. כך הצטברו ההשקעות הללו לסכום-עתק של יותר מ-10 מיליון דולר.

לפני כשנה חש רובינזון במתרחש, ניסה למכור את הבנק, ולשווא. הוא לווה את ארבעת מיליוני הדולר מקליין ועוד מיליון מבנק לאומי, כדי להציל את בנו, אולם עדיין חסרו חמישה מיליון דולר.

בנו, ואת בתו מדלן, אהבת-טירוף. בתו הונכה בקיבוץ השומר-הצעיר שריד, ורובי אהב לספר כיצד היתה מפגינה באחד-במאי וצועקת נגד הקפיטליסטים. אחד הסיפורים האהובים עליו היה כאשר התוכה פעם עם בתו-החברתה בקיבוץ שריד, על סוציאליזם, וחברי הקיבוץ ניסו

מיסתרי בנק רובינזון

לשכנעו בצדקת ההלאמה של הרכוש. רובי השיב להם כי גם הוא סוציאליסט ובעד הלאמה, אבל שיתחילו את המהפכה ה"סוציאליסטית עם סולל בונה וכור, ורק אחר-כך יגשו אליו. מדלן, טיפוס סוער ובעל קסם אישי רב, גרמה לאב דאגות רבות בהייה התוססים, כאשר נוכח כי מצ"א את השלווה עם בעלה אלי ליפסקי, לא היה אדם מאושר ממנו.

התחלה

בקיוסק

אהם לאחרונה החלה מדלן סובלת מ"מחלה קשה, והדבר שבר את רוחו של רובי, דומה כי ביחסו למייקל ביקש לפנות אותו על האהבה שחש כאשר הירבה האב בנסיעות כרחבי העולם, ו"כמעט לא נמצא בביתו בוזנבה. רובינזון, ממוצא רומני, שגדל בנעוריו בשכונת"העוני של לונדון, עלה ארצה בשנות ה"שלושים, עם רעייתו אן, והחל עוסק במיס"ח. במהרה פתח קיוסק בשדרות רוטשילד, לו קרא חמוץ-חמוץ, והחל מארגן את בעד ליי-הקיוסקים באירגון.

המשבר של שנות השלושים כמעט ש"הביאו לחברות במיפלגה הקומוניסטית, ו"הוא אהב לספר כיצד הפגין עם הקומוניסטים ב"ס' ברחובות ואיך שיכנעו צבי לבון לעזר בו. רובי החל עוסק במיסחר במכוניות, ותוך זמן קצר עבר לעזור לחברי ההגנה בהברחת של נשק ואנשים מצרים. מייד בתום מלחמת-העולם השנייה עבר לשווייץ, וכאשר הגיעו לשם שליחי הרכש, פינחס ספיר-קולובסקי וצבי דינשטיין, הם ראו בו כחובת טיבעית.

רובי נהג לספר רבות כיצד היו הוא ו"ספיר נוסעים שעות ועוברים גבולות ב"א ארושה, בהפגשם מקורות לנשק. הוא שלח לארץ מיפעל לייצור אבק-שריפה וסוגי נשק שונים, ואחר מכה צינורות לחברת מקורות, שאותה גיהל ספיר.

בנק רובינזון כך נראה הרחוב בבאול, שבו נמצא בית בנק רובינזון. ברקע נראית הקתדרלה המפורסמת של באול. הרחוב מלא בנקים מישפחתיים, ומול בנק רובינזון נמצא בנק התירוש. הבנק עצמו (מסומן בחץ שחור בתמונה בצד שמאל), הוא יותר דירה מישפחתית בת שלוש קומות, מאשר בנק.

במדינה

(המשך מעמוד 28)

סומך. "זה היה בסביבות רחוב יהודה הלוי בתל-אביב. שמעתי במכשיר-הקשר שלי על אירוע שבשדרות יהודית מבקשים עזרה. ניגשתי למקום, ומצאתי שם את הר מתלוננת ואת מסרי. ניסיתי לתפוס אותו, אבל הוא החל להשתולל. התזתי עליו גז מדמיע, ואז הוא נרגע."

ללא יחסי-מין. לשאלת הסניגור, השיב השוטר: "הכרתי את יפה עוד לפני הר מיקרה. היא עבדה במועדון-קלפים. הייתי אצלה בבית כארבע פעמים. לפני המיקרה האחרון היא התלוננה שהוא איים לרצוח אותה. פעם אחת היא קבעה איתו פגישה, ואני הייתי בניידת. היא הצביעה עליי, אז תפסתי אותו. הכנסתי אותו לניידת והזרתי אותו. הוא הבטיח לא לעשות זאת שוב. "אינני זוכר מתי נהגתי לבוא אל יפה. לפעמים בערב, לפעמים אחרי-הצהריים. לא. לא היו בינינו יחסי-מין." מדוע מיהר כל-כך השוטר סומך, על קטנועו, אל ביתה של יפה, כאשר שמע

פניגור דרור מקרין הקשר לא הוכח

את הקריאה מן המוקד? הסביר השוטר: "מאחר שניידת יכולה להגיע אפילו אחרי חצי-שעה, ואילו לי לקח להגיע מרחוב יהודה הלוי לשדרות יהודית (לשעבר שכו" נת מונטיפיורי) כשתי דקות." סיפר הגאשם, עבדול אל-מסרי בן ה-28, לשופט:

"אני מצרי. הייתי בצבא המצרי, ברחתי ובאתי לארץ בשנת 1967. הכרתי את יפה בשנת 1968, ועזבתי אותה ב-1973. באותה תקופה עבדתי במיסעדה ברחוב דיזנגוף בתל-אביב. לקחתי אותה אלי הביתה. היא הייתה מבקשת ממני כסף, ואני נתתי לה, כי היא הייתה לבדה וריחמתי עליה. גרנו יחד."

הקשר לא הוכח. התחלתי לעבוד בשוק, בתור סבל, והיא התחילה לעבוד כמלצרית במועדון-קלפים. היא הייתה חוזרת הביתה ב-4 או ב-5 בבוקר. בסוף אמרתי לה שזה לא יילך ככה, כי היא לא נותנת לי לישון ואני צריך לקום מוקדם לעבודה.

פעם חזרתי מחיפה ומצאתי בבית אוכל, בשר וויסקי. השכנים סיפרו לי שהיו אצלה שני גברים. היא התחילה לשגע אותי. רציתי להתאבד, ושפכתי על עצמי נפט. אז היא יצאה החוצה וצעקה, הצילו! והמישט"ר באה ועצרה אותי. כשתורתי הביתה, היא התחילה לבוא הביתה פעם כן ופעם לא. לקחתי את המיוזמות שלי ועזבתי."

על המיקרה האחרון סיפר אל-מסרי: "כשהשוטר סומך עצר אותי, הוא היכה אותי והתזז עלי גז מדמיע. הוא השכיב אותי על הריצפה, היכה אותי ואמר לי, ערבי חרא! ערבי מזדיין!"

סיכם השופט פיאלקוב: "הסניגור מבקש להטיל חשד כי הקשר בין השוטר סומך ל-מתלוננת אינו סתם קשר שבין איש-החוק והאזרח. אבל אני אינני מוכן להרחיק לכת עד-כדי-כך."

השופט לא הסתפק בעדותו של השוטר, ידידה של יפה, וזיכה את עבדול כרים אל-מסרי מכל אשמה.

המראה החדש

תנורי בישול ואפיה

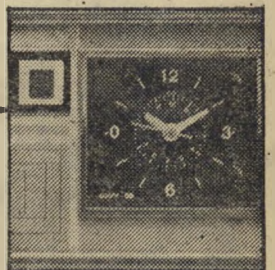
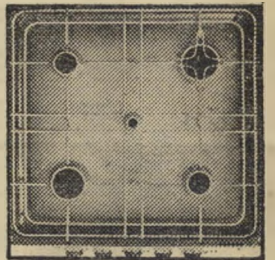

הביטי במראה החדש של תנורי הבישול והאפיה METZ. העיצוב ההדור והאלגנטי והתגמיר המושלם יקסימו אותך כבר במבט ראשון.

עתה, בדקי אותם במבט שני, על מנת שתיווכחי בשכלולים וביתרונות שלא ראית במבט ראשון:

- * פיזור אחיד של החום בתא האפיה * אטימה מוחלטת של תא האפיה ללא "בריחת" חום - לאפיה טובה יותר ולחסכון בזמן ובצריכת חשמל * פנינת מעוגלות בתא האפיה ובתא הגריל - לניקוי קל ופשוט * מגן גריל - למניעת הצטברות אדים ושומן על לוח המחוונים. * מערכת גז משוכללת ביותר, מיוצרת בשיטה הוונטורית החדשה בעולם - יוצרת עצמת בעירה יעילה יותר, להבה טובה יותר ומבטיחה בישול טוב ונקי * לוח מחוונים משוכלל עם כפתור מיוחד לטמפרטורה קבועה - להחזקת אוכל חם או לחימום צלחות - בחסכון מירבי.

* מגוון צבעי אמייל לבחירתך. וכמובן, לכל דגמי תנורי הבישול והאפיה של METZ, השרות המעולה והמסור של METZ בישראל.

<p>בחנויות</p> 	<p>בכל סוכנויות סוכרז</p> 	<p>באסתר אוניברסל רמלה, הרצל 63</p>	<p>אמצי את</p>
--	---	-------------------------------------	---

היא

עזבה את בעלה
הוא

עזב את אשתו
והם

קוצרים ביחד
הצלחה בינלאומית

אני יודע שבארץ חושבים שאנחנו
א"י יורדים, ולכן מחרימים אותנו. כל
שיר שאנחנו מקליטים נשלח באוסף אוטורי

מה
מריץ

עם האלייל מייק בראנט ז"ל השתתפו שוקי ואביבה במסע בן 60 יום פנות שוקי ואביבה טוענים כי מייק היה חולה אנוש, ונזקק לאישפוז במוסד סגור. מותו לא היכה אותם בתדהמה. לדבריהם, ידעו שמייק עלול לחזור על ניסיון ההתאבדות שנית. התמונה שלמעלה מונחת ליד מיטתם באופן קבוע.

המערכת ושירים שלום ולהתראות צועד שם
בראש מיצעדיהפיומונים. גרמניה גם ביקר
שה מהם לייצג אותה בשנה שעברה בתחר
רות האירוויזיון. שוקי, לדבריה, הסכים
מייד. הוא ראה כבוד גדול בכך שמדינה
זרה מזמינה אותו ואת אביבה לייצג אותה
בתחרות כה חשובה.

לא לצייר
דגל גרמני

אביבה, שכאה מרקע עדתי שונה
משלו היססה. גם ידידיהם יעצו
להם להימנע מלהופיע בשם גרמניה וכן
משפחתה של אביבה, החיה בחיפה. כאשר
חזרו בתחרות, שבה התבקש כל זמר לצייר
את דגל הארץ אותה הוא מייצג, חשבה
אביבה לעצמה: "מזל שלא ייצגו את
גרמניה. מה היינו עושים אילו התבקשנו
לצייר את הדגל הגרמני? אילו היינו מציי-
רים אותו, לא היתה לנו דריסת-רגל בארץ."
בלונדון, שאליה הגיעו אחרי שהתאכזבו
מאבי עופרים, האיר המזל את פניו לצמד
הישראלי. למרות שבלונדון מצויים אלפי
צעירים שחלומם הגדול הוא להשתלב ב-
תעשיית המוסיקה, הכירו השניים אמרגן
קטן וחסרת-שיבות, שזמן אותם למיבחן
במועדון הלילה סלבריטי הנמצא ברובע
מייפר המפואר. הם הוחתמו לתווה בן
שנה, ואחד האנשים שנהנו מהופעתם התי-
גלה כאמרגן בשם אליוט כהן בעל חברת
הרד בט. שעם לקוחותיה נמנתה להקת ה-
מונגו ג'רי, שהיתה אז סופולארית מאד.
כהן החתים אותם על חוזה בן חמש
שנים. היום הם אומרים: "לקח לנו זמן
רב להיפטר מהחוזה, שהיה גרוע. תבענו
את כהן למישפט, וזכינו. כעת אנחנו
חופשיים, ומאשרים לעשות כרצוננו."
למרות ששוקי ואביבה ממעטים לייחס
חשיבות לדרך שבה טיפל בהם כהן, קשה
להתעלם מן העובדה שהוא היה האדם
הראשון שנתן להם את הדחיפה לכיוון
ההצלחה. הוא אירגן עבורם ראיונות ברדיו
ובעיתונות, והופעות-טלוויזיה, ובזמן שהיו
תם באנגליה זכה שירם הקשיבו לילדים
להיות מוזמן כפיומן השבוע בתוכניתו
של הדיסק-ג'וקיי הידוע טוני בלקבורן.
עצם השמעת הפיומן בתוכניתו של

את שוקי ואביבה?

בלקבורן, שחשב אותם לפאנים וכינה
אותם בשם סוקי ואביבה (דגש בבי"ת).
צריכה היתה להחזיק את הפיומן במעלה
(המסך בעמוד 34)

והיפהפיה, היתה בעבר שחקנית-רקדנית
ידועה למדי בארץ. היא היתה נשואה באר
שר לרקדן-כוריאוגרף משה אפרתי, ועם
חבריה הקרובים נמנתה צמרת הבוהימה
של תל-אביב.
שוקי לוי, לעומתה, שזקן מעטר את
פניו, היה זמר של להקות-קצב, נשוי אף
הוא ואב לשני ילדים, כשהשמועות מספרות
שבלידס הרחוקה שבאנגליה יש לו בת
נוספת, מיחסיו עם חשפנית אנגליה.
לכתב בשלישיית השוקולדה נבחר שוקי
לגלם את אחד התפקידים המרכזיים במח
זמר שיער. אביבה פז החליפה את הזמרת
מרגלית אנקורי באותו מחזמר, בתפקיד
שילה, והיה זה תפקידה הראשון מזה זמן,
שכן חודשים ספורים קודם-לכן ילדה את
בנה, דן.
למרות הרקע החברתי השונה שממנו
באו השניים, ולמרות הרקע האמנותי השור
נה, התאהבו שוקי ואביבה עד מעל לאוז
ניהם, כאשר נפגשו על בימת שיער.
אהבתם היכתה בתדהמה את ידידיהם
הרבים, ובעיקר את ידידה של אביבה שלא
יכלו לתפוס מה מצאה בנגן של להקות
קצב מסוגו של שוקי, כעוד בעלה החוקי
נחשב כאמן בינלאומי בתחום הריקוד. אלה
שניסו להשפיע עליה להניח לשטויות ולחז
זור אל חיקו של בעלה האותב, נתקלו
בחומת התנגדות חזקה. אהבתם של השי-
ניים לא ידעה גבול. הם עזבו את בני-
זוגם החוקיים, החליטו לנסוע לחו"ל.
ואז הגה שוקי את הרעיון ששניהם
יופיעו כצמד. ניסיונה של אביבה כזמרת
היה מועט, אך שוקי היה בטוח כי את
מה שניחנה בו, אפשר לפתח.
מקום מושבם הראשון באירופה היה גר-
מניה המערבית. שם פגשו בזמר אבי עופ-
רים, שהבטיח להם הרים וגבעות אך מעור-
רם לא קיים. כשנוכחו לדעת, לדבריהם,
לם אבי עופרים אינו רציני, השאירו את
מינכן מאחורי גבם ונסעו ללונדון.
היום הם פופולריים למדי בגרמניה

דים! אנחנו בסך-הכל אמנים שהכישורים
שלהם הם בדרג בינלאומי. וכשכואב הלב
על היחס אלינו בארץ, אנחנו תמיד נזכ-
רים במייק בראנט המנוח, שגם מהצלחתו
התעלמו בארץ בתחילה."
שוקי ואביבה, צמד הזמרים הישראלי
המצליח עתה באירופה, יושב על מיוזרות
בדירתו הנאה שברובע השישה-עשר של
פריס.
האשה שבצמד, אביבה פז ירוקת-העיניים

מטי אל שתי תחנות-השידור בארץ, אבל
אף לא אחת מהן טורחת להשמיע אותו.
אנחנו נמצאים בפיסגת מיצעדיהפיומונים
בשבע ארצות באירופה, אבל בארץ בכלל
לא מכירים בהצלחתנו. וכל זה למה?
"רק בגלל ששוק התקליטים הבינלאומי
בארץ קטן עלינו, וניסינו את מזלנו בשוק
הבינלאומי, ובכך, אם היינו נכשלים לא
היו שוכחים לציין זאת. אבל על ההצלחה,
איש אינו טורח לכתוב. אנחנו לא יור-

מידבקה
ובה תמונתם של
שוקי ואביבה, נש-
לחת למעריציהם ומקשת-
מקומות רבים.

גלוייה למעריצים
עם תמונתם שולחים שוקי ואביבה למעריציהם
הרבים בשבע ארצות, באירופה ובין הרחוקה.
השניים זכו בשני תקליטי-זהב, ושירים שלום ולהתראות צועד בראש מיצעדיהפיומונים.

במדינה

עיתונות

עלייתו ונפילתו

של הבית הלאומי

**איך זכו הפלסטינים
כימעט להצהרת כלפור
ככנס "יער" — אך
איברו אותה באותו ערב**

העיתונאים לענייני מיפלגות קיבלו את ההודעה. העיפו בה מבט שיגרתי וטיפלו בה כרגיל. סוכנות עת"ם העבירה אותה לכל העיתונאים. הרדיו שידר אותה.

היה זה קומוניקאט של מיפלגת יעד, שהוצא אחרי שהאלוף (מיל.) מתי פלד השמיע באוזניו פעייליה את דיעותיו על הר צורך בהקמת מדינה פלסטינית. בהודעה, שנוסחה על ידי דויד שחם, נמצאה הגדרה קולעת: לעם הפלסטיני יש זכות לבית לאומי משלו.

מאוחר מדי לתקן. לקראת חצות צילצלו לפתע הטלפונים בכל העיתונאים. קול בהול שאל אם ניתן לגנוז את ה"קומוניקאט. נאמר לבעל-הקול כי זה מאוחר מדי. הידיעה כבר הועברה.

האיש הסביר כי הקומוניקאט תוקן. אחרי דיון נוסף החליט מי שהחליט בצמרת יעד שאין לדבר על בית לאומי פלסטיני, אולי משום שנובעת מכך הזכות להצהרת כלפור חדשה. למדינה-בדרך ולסוכנות ערי-בית. כדי לפייס את האגף הימני של הר מיפלגה, הוחלף הניסוח הקולע, ובמקום הבית הלאומי בא נוסח סתמי הרבה יותר. המדבר על הזכות ל"הגדרה עצמית" — נוסח המקובל על גופים שאינם מעוניים להזכיר בסירוש את הצורך בהקמת מדינה פלסטינית.

תיירות

איך להשפיל ערבים

"הורד את מכנסך!"

סקר קצוץ-ביטחון

על סוכני-חתיירות

הגבר יפה-התואר, בעל החזות הערבית התרבותית, ירד מכבש המטוס. למטה המ"תן גי'ם של אנשי-ביטחון. שני אנשי-ביטחון ניגשו אליו, הודיעו לו שהם עומים דים לערוך אצלו חיפוש בריבמקום.

"אני מבין שאתם בודקים ערבים," אמר נעים תרזי, סוכן-הנסיעות מירושלים הר מירורחית. "אבל מדוע כאן? מדוע להשפיל אותי לעיני כל? קחו אותי לחדר פרטי, וערכו את החיפוש שם!"

"אתם גורמים לנו תמיד צרות!" השיב איש-הביטחון בזלזול, "אם זה לא מוצא חן בעיניכם, תעזבו את הארץ!"

"אדוני!" שאל תרזי, "מתי באת אתה?" "לפני עשר שנים," השיב הצעיר.

"מישפחתי נמצאת בארץ לפחות 600 שנים," השיב תרזי, "אתם עשיתם לנו צרות!"

עירום כהדר הביטחון. היתה זאת התחלה של תקרית, שהיתה נראית בלתי מתקבלת על הדעת, לולא התלונן לפני שבועיים, מעל מסך הטלוויזיה, חבר-עירייה ערבי-ישראלי על אותה התנהגות בדיוק.

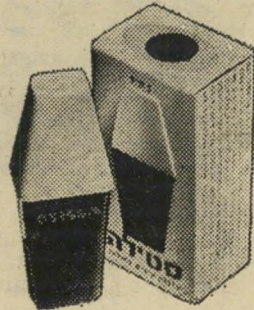
אחרי החיפוש הראשון בו במקום, לעיני כל נוסעי המטוס, נלקח תרזי לאולם ביי קורת-הדרכונים, ושם נצטווה להמתין כי חמישים דקות. לאחר-מכן הועבר לחדר של אנשי-ביטחון, שיושביו צפה, לדבריה, כי תוכנית-טלוויזיה, הוא הצטווה להוריד את מעילו, מכנסיו, חולצתו, גופיתו ותחתוניו, תוך דיו-דברים חריף, ונבדק בכל חלקי גופו העירום, על גופו במיזודותיו לא נמצא דבר.

תרזי המכריז בגלוי, "אני ערבי קנאי, פלסטיני לאומי!" נרעש מהשפלת כבודו, בה ראה ביטוי לרצון היהודים להשפיל כל ערבי. הוא התנחם רק בכך שלאחר-מכן ניגש אליו אחד המוכסים, ויתר על בדיקת

סטילה הטיפות הכחולות לעיניים

סטילה הטיפות הכחולות לעיניים.
מקל מידית על עיניים צורבות.
מסיר אדמומיות מהעיניים.
מרענן עיניים עיפות.
קראי את העלון המצורף
לכל בקבוקון סטילה.

5.85 ל"י

מוצר של אביבך בכל בתי המרקחת

באר-השטן

המסיבה המשגעת
ב"ר
אצלכם בבית,
הומינו חתיכות,
צננו השטפניה
אנו נדאג לאיריה
מוסיקה תוססת
לכל טעם!
צלצלו 702915 ת"א
להתראות!

גיטרות * אקורדיונים
כלי-נשיפה * אורגנים
מיתרים * תופים
השאלה * מכירה *
תיקונים
גינזבורג מוסיקה
אלנבי 48 (ליד רח' גאולה) ת"א.
טל: 03-57773

כא הנאיס "מתו" אלו... מה היה לו
לא היה אגבריסן אחריסן...?!

אלבין פורפול
ALVIN PURPLE
קומדיה סקסית
גרים בלונדל • גורג' וואלי • גקי וויבר
בכורה ארצית
בקולנוע "אופיר" ת"א 4.30-7.30-9.30
רק למזבזבים

טוטו ספורט

השבוע משחקי הליגות האוסטרליות

השבוע מינימום הפרס הראשון 175.000 ל"י
(כולל העברה) * * *

מינימום כלל הפרסים 300.000 ל"י
(כולל העברה) * * *

ביום ה' - המועד האחרון למסירת הפסגים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר התימורים בספורט

חברת צ"ם וחברות הספנות אחרות שילמו למשה לוי, מזכיר איגוד הימאים, ולעמיתיו, תיו, שוחד בסך מאה אלף דולר, כדי שלא יגרמו לסיכסוכי עבודה, לפי השיטה הקלאסית של איגודי ההגאנסטרים החולי שים על החופים בארצות הברית.

רק מי שמסוגל לחשוב גם בתוך הסירחון של הפצה כזאת, יכול היה לשאול את עצמו כמה שאלות:

מדוע עכשיו? העדויות של צור נמסרו לפני חודשים רבים. מדוע לא פורסם הדבר מיד? מדוע לא נחקר משה לוי או? מדוע לא ננקטו נגדו שום אמצעים?

התשובה המתבקשת: הפצה נורקה ימים מעטים אחרי שמישה לוי הכריז מילת מה על הנהגת ההסתדרות, ותבע מישאל הבריס על השאלה אם על איגוד הימאים לפרוש ביכלל מן ההסתדרות, או לא. היתה זו התגרות ישירה במימסד.

מדוע תמיר? עדותו של צור נשמרה בסוד. היא מצויה בידי המיסטרה והתביעה בלבד. אולם כעורך דין פרטי, מייצג תמיר את אחד החשודים בפרשת צור, וכך הגיע המיסמך לידיו בצורה חור קית. הדבר מטיל אור גוסף על המצב הדו משמעי של עורכי הדין שהם חברי כנסת.

תמיר אינו מקורב לצמרת ההסתדרות תית. הוא איש ימין מובהק וקיצוני ב ענייני עבודה. להנהגת ההסתדרות היה נוח מאד שפצצת הסירחון נגד לוי המרדן תבוא דווקא מכיוון זה.

האם זה סביר? התיאור של צור, שנמסר בידי תמיר, נוגד את השכל הישר. לדבריו, השתתפה בפעולה חברת הספנות של האחים יולי וסמי עופר, קווי היס התיכון.

לחברה זו אין איניות תחת דגל ישראל, ואין לה ימאים ישראלים. דווקא לה לא היה שום עניין לשחד את איגוד הימאים בארץ.

איך אפשר להוכיח? זהו היופי שבסיפור. אי אפשר להוכיח אותו, אך גם אי אפשר להפריכו. לדברי צור ידוע לו רק מפי משה קשתי, מנכ"ל צ"ם שהוא שילם את השוחד. קשתי נפטר מזמן. ממילא, זהו עדות שמיעה שאי אפשר לאמת אותה בכל צורה שהיא.

עורר דין כמו תמיר יודע זאת היטב, כמובן, והדבר עוור לעמוד על רמתו ה מוסרית של ח"כ המשמש בנסיבות כאלה בתסינתו הפרלמנטרית, כדי להפיץ דבר העלול להיות - גם לפי הבנתו שלו - עלילה בווייה מאין כמות.

מדוע ישקר צור? זה ברור ל גמרי, ובלי ספק היה ברור גם לתמיר. נתגלה שצור החזיק חשבון סודי בבנק שווייצרי, יחד עם קשתי. היה עליו לתרץ זאת. הסירור כולו בא להסביר שהכסף, שהעבירו האחים עופר לצור בשווייץ, לא היה שוחד לצור, אלא חלק מעסקה של גילגול כספים כדי לשלם שוחד לימאים.

צור קיבל שוחד אחרי שצ"ם קנתה מחברת האחים עופר איניות, והחכירה אר תן מיד לאותה חברה.

משה קשתי היה ידיד אישי של אשתו של סמי עופר בלונדון, ונפטר בהיותו ב ביתה. מפקד מיטרת תל אביב, זייד ער פר, הוא האח השלישי באותה מישפחה.

מעטפה של סירחון. שיטתו של תמיר ידועות מכבר, ואין בהן חידוש. לער מת זאת יש אולי חידוש בשיטות הלחימה של מנהיגי ההסתדרות, שהכריזו מלחמת חורמה על משה לוי (ראה הנדון). השבוע הושמך לוי בכל המישורים, נחשד כאיש רק"ח. כשרצה לוי לענות בטלוויזיה, הוק' לט ראיון עימו - אך לא שודר.

לוי הודיע שהוא מוכן להיבדק במכונת אמת, ותבע הקמת ועדת חקירה פרלמנט רית כדי לחקור את התנהגותו של תמיר. אך מול המנגנון העצום, שהיה מוכן להיעזר בכל מכשיר ובכל אדם, פסולים ככל שיהיו, היה כימעט חסרי אונים.

סירחון מבחיל אפף את הפרשה כולה. אך השאלה היא: במי ידבק הסירחון, בסר פו של דבר?

השאלה צפה השבוע גם מזווית אחר רת, אחרי שנטתבר כי עורכי הדין בכנסת הצליחו לשנות הצעת חוק, בצורה המעלה באופן ניכר את סיכוייהם לקבל שכר טיור' זה מופרד בענייני פיצויים של תאונות דרכים.

חפציו והתנצל בפניו על התנהגות אנשי הביטחון.

אשה בת 73. טענותיו של תרזי על ההתנהגות האישית כלפיו מתמזגות עם טענות כל 35 סוכני התיירות הערביים ב מירוש ירושלים. לדעתם, מתנכלת להם הממשלה וזוממת להרוס את עסקיהם.

הטענה העיקרית: בעוד שסוכני הנסיר עות היהודיים מקבלים את לקוחותיהם באולם הכניסה של בית הנהגות בלוד, נאלצים הערבים להמתין בחוץ. איש אינו מקבל את פני לקוחותיהם הבאים, ואלה לומדים לדעת שלא כדאי להם לסמוך על סוכנים ערביים.

„ממה הם פחדים?“ שאל סוכן אחד את שרי התיירות, הם יכולים לבדוק מראש אם יש לנו נשק! אם סיפחתם את ירוש לים. מדוע אינם מתייחסים אלינו כמו אל ישראלים? כשהנוסעים האירופיים שלנו שואלים אותנו לסיבת היחס הזה, מה אנחנו יכולים להגיד להם, חוץ מאשר להגיד שזוהי הפלייה נגד ערבים?“

סיבה אחרת לתלונה: אוטובוסים יור דיים עוברים בנמל התעופה בלי קושי. אר טובוסים ערביים מתעכבים, ויש נגדם הפי לוי גלויה - גם כשאותה הקבוצה של תיירים, מטעם אותו סוכן הנסיעות, מתח

מזכיר ימאים לוי מי שיחד את מי?

לקת בין אוטובוס יהודי ואוטובוס ערבי. האחד עובר, השני לא.

משה קול הקשיב, אישר את העובדות והכריז בתום שיחה חסרת תכלית: „אני לא אחראי. תפנו למוסדות הביטחון!“ תשובה דומה נתן תדי קולק, שגם עימו נפגשו.

לפני שלושה שבועות פשטה בחוגי הר סוכנים ידיעה, שהביאה את התמרמרותם לשיא. אשה ערביה בת 73, שחזרה ארצה, עוכבה בנמל התעופה במשך שלוש שעות תמימות, בנסיבות משפילות דומות לאלה שגרמו לתקרית שלל נעים תרזי.

פרשות

פצצת הסירחון

של שמואל תמיר

בעזרת אדם מת ועדות של פושע החק מיבצע רצחי האופי נגד המורד

חברי הכנסת שמואל תמיר היה בפורמה. הוא הטיל שוב פצצת סירחון, והיא התפוצ' צה. כרגיל, ברעש גדול. הכותרת הראשית בעיתון הארץ היתה מובטחת לו. לכאורה, היה זה גילוי חד משמעי ר פשוט: מיכאל צור העיד במיסטרה ש

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים

המוסכם ל- 29.6.75 - 4.7.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט של בית הקואופרציה הצרכנית וחנויות פרטיות שהצטרפו למצע.

לצרכן	ירקות
עגבניות מעולות 1.40 ל"י הק"ג	גזר 2.10
" " 1.80	חצילים 1.85
" " 1.85	פלפל מזון קליפורניה 1.95
" " 2.20	תפוא"ד חדשים 2.20
" " 1.15	תפוא"ד מהנגב 1.50
" " 1.50	תפוא"ד מהנגב ארוזים 0.85
" " 0.85	בצל יבש 1.00
" " 1.00	בצל ארוז (ירושלים)

פירות
אשכוליות - סוג יצוא 2.30
אפרסק - רצהבן, אלברטה 5,5 3.00
אפרסק - רצהבן, 2 3.30
אגסים - קוסציה 4,5 2.50
ענבים - מלכה 3.00

עופות

פסם צעיר קפוא מוכן לבישול גודל 2, שקית שקופה והחתימה כתומה 9.00
תנועוף, טנא עוף, עוף מיוחד מעולה 10.50

דגים

בקלה - פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ-250 גרם 9.30

במדינה

מיפלגות

גולדה לא! רבין כן?

צעירי מיפגת העבודה

יוצאים למיחמה בשרי

האוצר, כדי למנוע

ממנו למכור קרקעות

לקבלנים

"כאשר עסק עומד בפני פשיטת רגל, הוא מוכר נכסים כדי להציל את עצמו. המדינה עומדת עתה בפני מצב כלכלי קשה. קופת האוצר ריקה. אז זה לא אסון אם מוכרים קצת קרקעות, השייכות ללאום, לקבלנים פרטיים, ומרוויחים כמה מיליוני לירות".

כך ניסו להסביר אנשי האוצר לצעירי מיפלגת העבודה את כוונת שר האוצר יהושע רבינוביץ למכור לא לפי דונמים של קרקעות לאומיות לקבלנים פרטיים.

ההיגיון לא שיכנע. אולם צעירי הר מיפלגה, אשר הפכו בעת האחרונה לאופר

מזכיר רענן לא למכור!

זיכיה היחידה לשילוטנם של רבין רבין נובין בכל הנוגע למישור הכלכלי, סירבו לקבל נימוק זה. "אם תמכרו את קרקעות הלאום לקבלנים פרטיים, לא תרוויחו אגור רה אחת." טען נתן רענן, מזכיר המיפגת הצעירה של המפלגה.

"תצטרכו לתת לקבלנים אשראי מקופת המדינה לקנות את הקרקעות. ערך הקרקע עות יעלה, ואז הקבלנים גם ירוויחו על כך כסף, ואילו המדינה לא תרוויח כלום". ההיגיון הכלכלי של רענן לא שיכנע את האוצר. כשגברו הידיעות על הכוונה למכור מקרקעות הלאום לקבלנים פרטיים, שלף רענן משרוולו נשק אשר קשה יהיה לשר האוצר להתגבר עליו.

טען רענן במיכתבים שאותם שלח ל- ראשי הממשלה, למזכיר מיפלגת העבודה מאיר זרמי ולשרי האוצר והשיכון: "ועדת המיפגה האחרונה שנערכה ב- 1971 קבעה במפורש, כי אסור למכור קרקעות לאום לגופים פרטיים. אתם, כשליח המיפגה בממשלה, מצווים להימנע מעשות כן".

ההילחם והנצח. רענן ניזכר כי שני תיים אחרי קבלת ההחלטה, ביקש שר האוצר דאז, פנחס ספרי, למלא את קופת האוצר על ידי מכירת קרקע לאום, אז מיהר מי שהיה מזכיר המיפגת, יחיאל לקט, אל ראשי הממשלה גולדה מאיר, ניסוף לעומתה בהחלטת הוועדה וגולדה אומד גם הורתה לספרי לחדול מתוכניתו למכור את הקרקעות.

"כעת אין גולדה אבל יש רבין", טען רענן. "אם יחליטו בכל זאת למכור את קרקע הלאום, אנו נפגה אל מוסדות הר מיפגה. ואם גם זה לא יעזור, ננקוט שר רה של צעדים — יהיו חריפים אשר יהיו — אבל קרקע הלאום לא תימכר".

הצלחתה של המיפגת הצעירה במאבק הקודם שלה, נגד ההצעה להטיל מס חרופות, גורמת לרענן להאמין כי: "גם הפעם נצליח להילחם נגד המנהיגות הוותיקה של המיפגה, ולנצח".

שוקי ואביבה

(המשך מעמוד 31)

מיצעדי הפיזיומנים כמו טיל, אך למולם הרע של השניים, לא הצליח הפיזיומון לעבור את מחסום מיצעדי הפיזיומנים הבריטי.

הסוס הבריטי

נגמר

ידם ההצלחה באה מכיוון אחר. תקליט בשם סניורטה קונצרטיונה, שר הקליטו, זכה בהצלחה בלתי-משוערת, והר גיע לצמרת מיצעדי הפיזיומנים בכמה ארצות באירופה — אך לא בבריטניה. הם החלו מוזמנים להופעות בהחבי אירופה, ומצאו עצמם מתרוצצים כמטורפים מארץ לארץ, כשאביבה לוקחת עמה לכל מקום את בנה הקטן ואת המטפלת הצמודה שלו.

הם נבחרו לייצג את בריטניה בפסטיבל יאמה היפאני, והשיר בביצועם, שהגיע למקום הראשון, זכה בתקליט-זהב ביפן. כשנמכרו ממנו למעלה מחצי-מיליון עותי קים, הם שבו ליאפן שנית ושלישית, שוב הקליטו תקליטון, והפעם בשפה היאפנית. גם התקליטון הזה זכה בתקליט-זהב ונמכר בכחצי-מיליון עותקים.

מעודדים מהצלחתם, שבו לבריטניה, אך שם עדיין לא הצליחו להגיע אל ההצלחה, ונותרו אלמוניים לגבי הקהל הרחב.

שוקי ואביבה הבינו כי הסוס הבריטי נגמר להם. מכיוון שלשוקי קרובי-מיפגה בשם משה נעים, העוסק בהפקת תקליטים בפריס, הם החליטו שהו המקום עבורם. אחרי שהצליחו לבטל את החוזה האנגלי שלהם, עברו לפריס, ופה החלו העניינים להתגלגל במהירות ועצומה. שוקי, הקים ביחד עם קרובי-מיפגתו חברה הנקראת אף-אל-אן, שתפקידה לספק בהפקות של שוקי ואביבה, בעזרת ידידם הקרוב מייק בראנט ז"ל, התקשרו עם אמרגנו של זה האחרון, שמעון ויינטראוב, והלה הסכים לנהל את ענייניהם. מייד יצאו למסע הופעות ארוך יחד עם מייק בראנט שמותו, אגב, זיעזע אותם קשות.

סיפר שוקי: "ידעתי שהוא ינסה להתא בד שנית, הוא היה אדם חולה שסבל מפי- צול-האישיות, וצריך היה להיות מאושפז במוסד סגור. מצד אחד היה מייק בראנט הכוכב, שאהב להקיף עצמו בחתיכות וב אנשים, ואהב את מעמד הכוכב שלו. מצד שני היה בו משהו שהיה אנטי. כל הזמן אנטי-עצמו, אנטי-אנשים, ואנטי כל דבר. הוא היה בא הנה לפעמים, כולו מפותח, וסיפר שרודפים אחריו, בתחילה חשבנו שהוא עושה דאוונינג של כוכב, אחר-כך הבנו שהוא פשוט סובל ממחלת-הרדיפה. היה לו המון כסף, אבל הוא כל הזמן בכה שאין לו גרוש".

הוסיפה אביבה: "אני בטוחה שכשהוא היה באופרה, הוא הצטער, כך, לפחות סיפר לי שקרה לו בפעם הראשונה, הוא אמר שהרגיש שמישהו דוחף אותו, וכשהיה כבר באוויר לא רצה ליפול".

מתאימים כמו

כפפה ליד

ליד מיטתם של השניים ניצב תמונה ממוסגרת שלהם בהברתו של בראנט, שנמנה עם ידידיהם המעטים בעיר-הארץ רות, למרות שהופיעו בחברת אמנים ביני-לאומיים רבים נותרו חבריהם הקרובים יש-ראלים החיים בפריס. בשבועות האחרונים זוכים שוקי ואביבה, בשינם שלום והת-ראות, להצלחה עצומה. השיר מטפס במע-לה מיצעדי הפיזיומנים בגרמניה ובצרפת, ומושמע ברדיו ובדראג-סטורס הפריסאיים נוריס-טופ. תוך שבועיים הופיעו בכשש תוכניות טלוויזיה, בהן אחת עם איש החיפושיות לשעבר, ג'ון לנון.

למרות שברור להם כי בארץ לא מטי-רים בהצלחתם, במוזי, אין הדבר מרפה את ידיהם. הם סמוכים ובטוחים שעם אישורים כשלהם, יגיעו רחוק. הם מאו-שרים מאד לא רק בהצלחתם כצמד, כי אם גם באהבתם. למרות שעל דלת דירתם הפריסאית מתנוססת מיווה, לא טרחו הש-ניים לקדם את יהסיהם ברבנות. הם מתאימים, לדבריהם, זה לזו ככפפה ליד, מסתדרים מכל הבחינות, מגלים טעם וזה בלבוש ובמוסיקה. כאשר נכשל איר-הנגן הראשון שלהם, המיטב של שוקי ואביבה, ידעו לעודד זה את זו. וכעת הם מקווים לכתוב במשותף את החומר שלהם. אביבה אף ניסתה כוחה בתמליל-גרמני לפיומן שאת המוסיקה שלו כתב שוקי.

לתסייתים שירותם בצ.ה.ל!
הרשות לחינוך והכשרה ימים מודיעה על פתיחת

קורסים לקצינים בצי הסוחר

* קורס לחובלים

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי 12 שנות לימוד ובוגרי 11 שנות לימוד, בעלי תעודה טובה.

* קורס לקציני מכונה

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים ותלת שנתיים (למעט הניכות), בעלי תעודה טובה במגמות המתכת. כן מתקבלים בוגרי בתי"ס תיכוניים ומסיימי כיתה י"א תיכון שיוכשרו למקצועות המתכת לפני כניסתם לקורס. למחנדסי מכונה והנדסאי מכונה — מסלולים מקוצרים.

* קורס לקציני רדיו

הקורס יפתח בספטמבר 1975. מיספר המקומות מוגבל. מתקבלים בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת רדיו-אלקטרוניקה, טכנאי אלקטרוניקה והנדסאי אלקטרוניקה. כמו כן אלקטרונאי תיקשורת (סוג 2 לפחות) ובוגרי קורסים צבאיים מקבילים; משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה עד גיל 30.

* קורס לקציני חשמל

מתקבלים א. בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת חשמל ב. טכנאי חשמל, הנדסאי חשמל, מהנדסי חשמל.

לפרטים נוספים פנה למשרדינו:

בחפיפה: רח' נתן (קייורמן) 11 ליד כיכר פרוז בימים א'-ר', בשעות 8-14.

בתל-אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם קומה 28, בימי ב', בשעות 9-12.30.

לנוחותך תוכל גם לחרשם לפי הספח המצורף.

היה קצין בצי הסוחר!

לכ' הרשות לחינוך והכשרה ימיים ת.ד. 1909 חיפה 31000

חנני מעוניין בפרטים נוספים בקשר לקורס

שמי

חשבלתי

תאריך

ה. הזה יולי

טנדר !!!

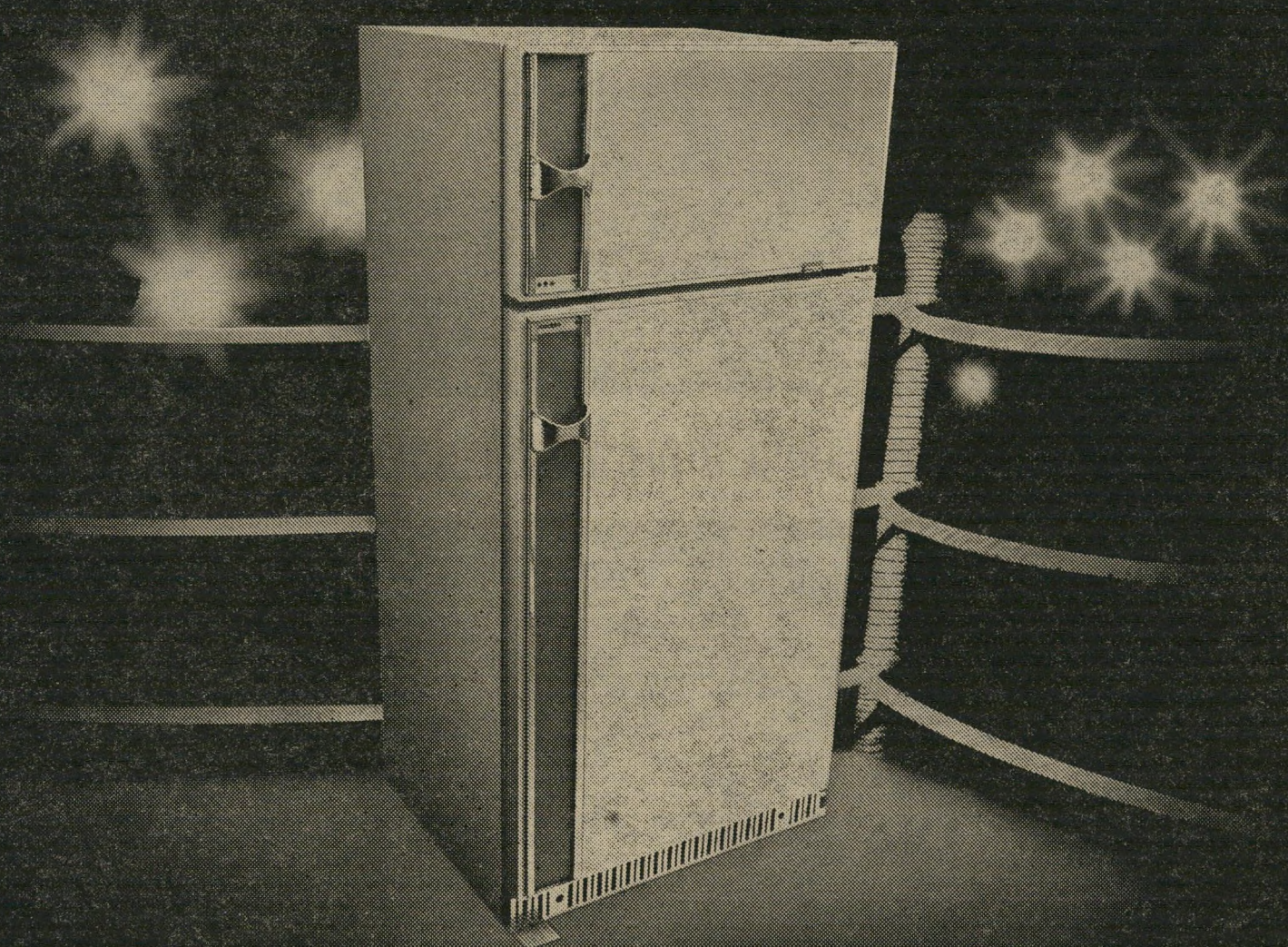
מקום המפגש שיש בו הכל

קפה, אוכל וסימפטיה

קפה טנדרו

פתוח כל היום

רח' דיזנגוף 193 * תל-אביב * טל: 232386

יש מתחרה? שיקום!

יש מפעל 27 שנות נסיון וידע בייצור מקדרים כנוו אמקור? -שיקום!

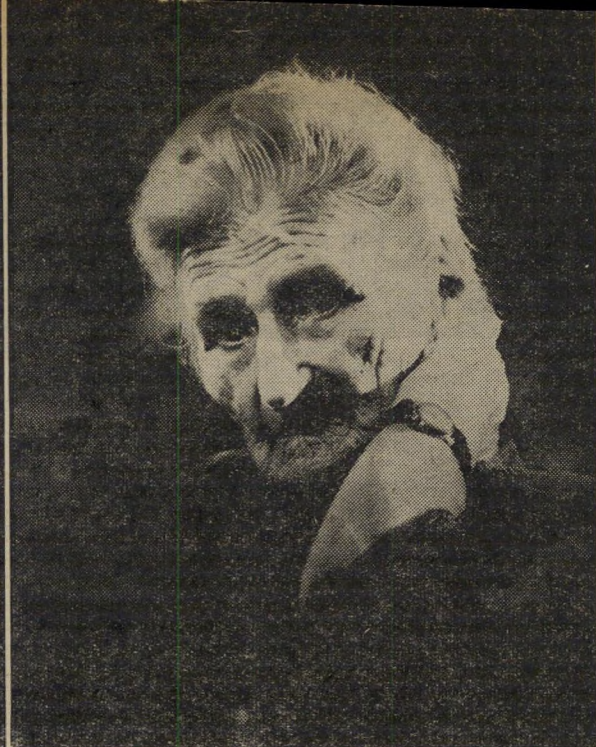
יש יצרן היכול להציע מבחר של 12 דגמי מקדרים כנוו אמקור -שיקום!

יש שדות למוקדים עם 250 טכנאים ו-200 כלי רכב כנוו אמפא -שיקום!

אמקור 18
460 ליטר 6463 ל"י
הגדול המשוכלל והמפואר
במקורי אמקור
בשיטת הבידוד האמריקאית COLD KEEP

אמקור 15
400 ליטר 5108 ל"י
המקור הנמכר ביותר בשיטת הקרור TRUE ZONE
אמקור 16 415 ליטר 5376 ל"י
בשיטת הבידוד האמריקאית COLD KEEP

אמקור
מפיצים אמפא
אספקה מהירה!
וסוחרים מורשים

ותיקות המיפלגה, עם חיגבורת ממושביזקנים קיימו את הוויכוח על השחיתות

כשאחרי צועדות בסך כ-30 נשים, נירגי שות, שכנותיו למושב הזקנים, ולפתע נראה היה כי האולם מלא.

הכוכב הראשי צריך היה להיות, באופן טיבעי, שר המישפטים חיים צדוק. צדוק סיפר שעה ארוכה על הישגי משרדו והי ממשלה בגילויי השחיתות, והבטיח ליצור חוקים חדשים נגד השחיתות. אולם את ההצגה גנבו מצדוק לפחות שני אנשים: שרהאוצר לשעבר, פינחס ספיר, ויו"ר ועדת החוקי-והביטחון לשעבר, דויד הכהן.

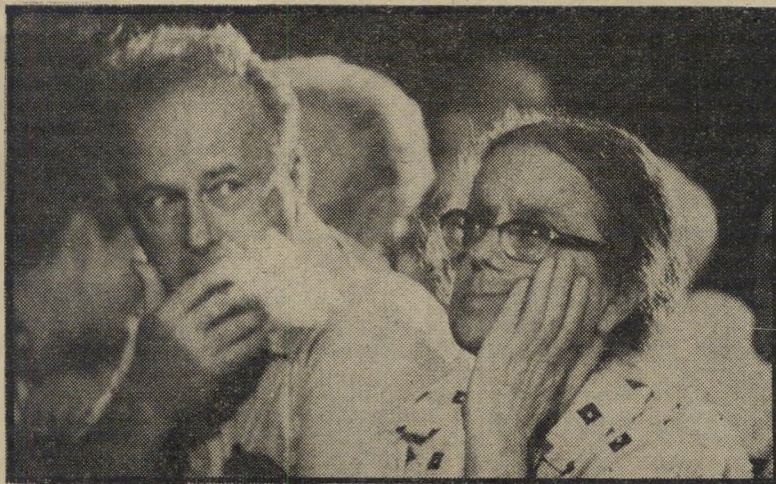
שורטמן

ינשק בתחת

ה ב, יחד עם ברל רפטור, רבקה גור בר, זאב הרינג ועקיבא גוברין, שפכו אש וגופרית על המדינה, ההסתדרות, ה" עשירים, העצמאיים — אך יותר מכל על מיפלגתם-שלם, ועל מנהיגיה.

והמנהיגים ישבו בשקט, והאוינו, ראשי הממשלה יצחק רבין ישב בשורה הראשונה, כשפניו סמוקים ובעיניו מבט מבוהל. והוא מעשן שוב בשרשרת. שמעון פרס בא לעשר דקות, התבונן בקהל, חיך והסתלק.

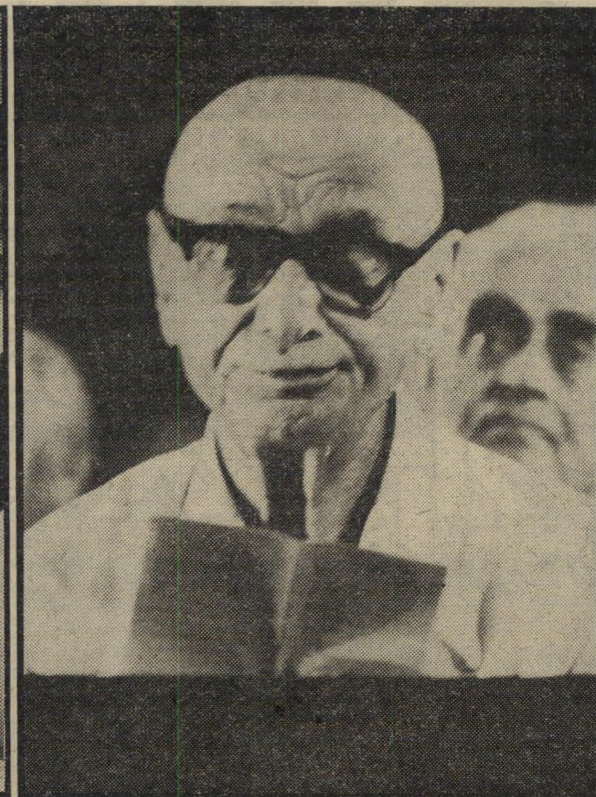
א ל"מו (מיל). נחום שדמי, אביו של תתאלוף (מיל) ישכה שדמי, הציל את מפא"י שוב. בפעם האחרונה הוא עשה זאת לפני עשר שנים, כאשר שדמי שיחק את המצפון של המיפלגה, ונשא בתפקיד יושב ראש ביתהדין של מפא"י. הוא הוקיע את דויד בן-גוריון, גירש אותו מהמיפלגה והציל את מוסר מפא"י.

ביום החמישי האחרון עשה זאת שדמי שוב. שרהמישפטים, חיים צדוק, זימן את מרכז מיפלגת העבודה, המונה למעלה מ-600 צירים, לשיבת-מרכז דחופה כדי לדון על השחיתות. בשעה 5.30, השעה שאליה זמנו הצירים הנכבדים, היו בר אולם האוהל לשעבר כ-50 קשישים, חברי המרכז. מזכיר מיפלגת העבודה מאיר זרמי התייעץ עם צדוק, והם החליטו להמתין עוד מיספר דקות, אולי תגיע הישועה, ויתוספו אנשים. ואומנם הישועה הגיעה — בדמותו של שדמי. שדמי הוא תושב נכבד של ביתהאבות ברמת-אביב. הוא החליט ללמד את ידידותיו בבית-האבות פרק בתלכות דמוקרטיה, והזמין אותן לשיבת המרכז.

אוי לאוזניים

אומרת תנועת-היד של מנהיגת מועצת הפועלות לשע" בר, בבה אידלסון, כשהיא יושבת ליד ראש הממשלה יצחק רבין, שבעיניו מבט מבוהל. באותו רגע שבו צולמה התמונה האשים ברל רפטור את רבין בשחיתות באומרו: „אתם כולכם מושחתים! אין לכם השואה — אתם כלום!"

סמוך לשעה שש נכנס לאולם נחום שדמי

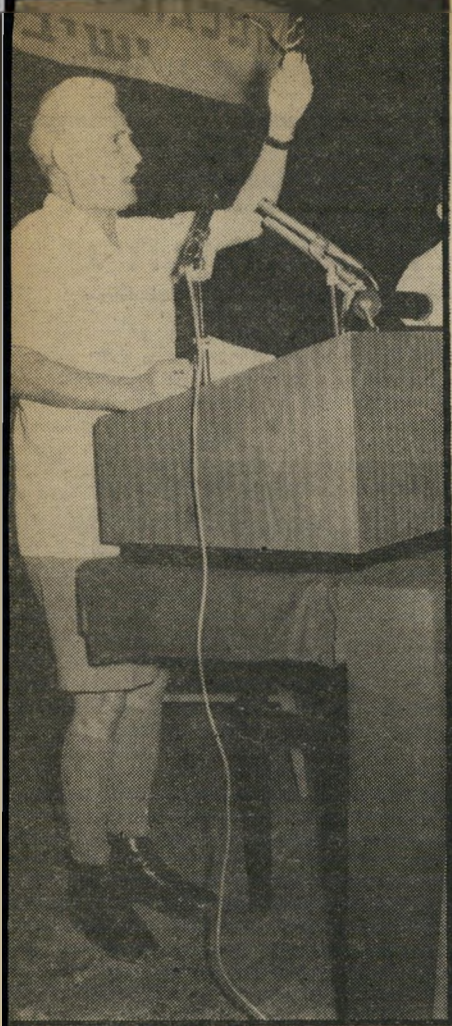

לונשק בתחת הציע, מי שהיה יושב-ראש ועדת-החוקי-והביטחון דויד הכהן, לראש הקואליציה חברי-הכנסת משה ורטמן.

ללא מיקרופון נאם אחד משמורת-הטבע של המיפלגה, עקיבא גוב" רין, ואף אחד, מהנוכחים, כולל הנואם, לא שם לכך לב.

תנומה מושחתת בן-אהרון נרדם, כשלפניו יושב שרהאוצר יהושע רבינוביץ.

הפרוטוקולים של

הוא נוסע כעבור שלושה ימים לאירופה. אחרי שחזר זה יעשה מנסיעה לאוסטרליה. משה שחל, שהפך מגן הצרכנים, ונלחם נגד השחיתות של החברות הגדולות, לא רצה להירשם לנאום ובמקום זאת הסתודד עם דן פתיר, אחד מיועצי ראש הממשלה. אבי רייך, מצעירי המפלגה, טען כי יש גם שחיתות אצל הצעירים, וה"כילשעבר" אישרפ"לשעבר-נילשעבר מאיר ("מ"א אירק"ה") אבינוהר, הגן בכל ליבו על התנהגות הממשלה בפרשת מתי גולן. מדירגע היה משהו מהם מציץ לאולם, נוכח כי הנוף האנושי לא השתנה כלל וחוזר למינון כדי להתבונן איך ספיר וגוברין מחסלים את הכריכים עם הנקיק. אטאט התרוקן אולם האוהל מיושבו,

ועל שאר "ילדי ספיר" שהיו גם, לדבריו, "ילדי אשכול". ספיר נוף ברבינוביץ שישב באולם, ובצדוק שישב לידו, על כי הם גוולים את התהילה על גילויי השחיתות והזכיר שמות מהעבר, אשר הממשלות שבהן הוא השתתף הכניסו מאחרי סורג ובריה. כן לעג לתוכניתו הכלכלית החדשה של רבינוביץ, והציג לעומתה את הישגיו שלו כשרהאוצר. זאב הלינג, ח"כ לשעבר, טען נגד ה"מישטרה". "בי"500 השוטרים שהביאו לאשר קלון כדי לשבור את שביתת קצא"א, אפי שר היה לכבוש עיר שלמה במערביהפרוע, וכאן לא הצליחה המישטרה בכלום, טען. נתן רענן, מזכיר המשמרת הצעירה של

יהושע רבינוביץ מצא לו מקום-מחבוא באחת השורות האחרונות, ויצחק בן-אהר רון נרדם לו, כאילו כל הדיון לא מעניינו. כשהגיע דויד הכהן לאולם, שאל את אחד הסדרנים: "על מה הדיון היום?" כששמע שהנושא הוא השחיתות, אמר: "חוצפה!" משך כל הדיון חיפש הכהן טרמפ להיפיה, עיר-מגוריו, כשלא מצא כזה, החליט לנאום. היה זה נאום מלא פצצות שהרעידו את האולם, כשהוקנים מחייכים והוקנות מליטות פניהן המסמיקות: "מוישה ורטמן, יושב-ראש הקואליציה, נתן הוראה לחברי-הכנסת להצביע נגד הגדלת תקציב הביטחון. חבל שאני לא חבר-כנסת, כי אז הייתי אומר לוורטמן לנשק לי בתחת". ברל רפטור היה לא פחות חריף מ-

אצבע מאשימה

שלח ברל רפטור, מי שהפך המצפון הר מיקצועי של המפלגה, לעבר ראש-הממ" שלה יצחק רביג, שישב בשורה הראשונה.

איפה השחיתות, איפה! מה מחפש יושב-ראש ועדת-הכספים של הכנסת, ישראל קרגמן, בתוך התיק שלו, האם את השחיתות? ליד קרגמן יושב ידידו של קרגמן ושל צור, שר-האוצר לשעבר פינחס ספיר שגנב, כנאום הגנה-עצמית מצוינו, את ההצגה ואת כותרות העיתונים, משר-המישטרה צדוק.

ובמקום נשאר שני תריסרים בודדים ושלושה סדרנים, דוברו של צדוק, יחיאל גוטמן, בכה: "ספיר גנב לצדוק את העי-תונים של מתר". ואילו לדויד הכהן היו שתי הצעות כיצד לסיים את הערב: "במקום שינאמו כלי-כך הרבה אנשים, נעשה כפי שנהגנו בישיבת המרכז שבתרה את ראש-הממשלה: שניים ידברו בעד השחיתות, ושניים נגדה, ואחר כך נערוך הצבעה חשאית". אך לזרמי ולצדוק לא הספיקה הבושה של ישיבת המרכז. להם לא חשוב כיצד נראית המפלגה בעיני עצמה, לא היה חשוב להם כי מרבית חברי המרכז הפגינו את וילולם ביכולת המפלגה לטפל בנושא השחיתות, ולא הופיעו. כאילו בכל זה לא היה דל, הם זימנו ישיבה נוספת, לעוד שבועיים, אשר תמשך בדיון המרתק והפוררה. לישיבה זו, הבטיח זרמי: "אני אדאג לגייס חברים רבים".

המיפלגה ישב בין הקהל וכולו רותח מכעס. המישמרת היא זו שהציעה ודרשה לקיים דיון על שחיתות. רק אחרי מאמצים רבים נכנע מזכיר המפלגה זרמי והסכים לדיון, ועכשיו לא קיבל אף אחד מה צעירים שהיו באולם את רשות הדיבור. יותר נמרצים ממנו היו אלי, יוכי וענת, שלושה צעירים, חברי-מפלגה נאמנים, שהחליטו למחות כנגד השחיתות במיפלגה בעזרת פלאקאטים. הם התכוונו להגיק אותם באולם בעת הדיונים, אולם שומרי-הראש של ראש-הממשלה, שבדקו ליד ה-פתח כל אחד מהנכנסים, גילו את הפלא-קאטים והחרימו אותם. השלושה מיהרו לאחד הבתים, הכינו פלאקאטים חדשים והגיפו אותם בחוץ, אל מול פני המנהיגים היוצאים מהאולם. מרבית הפעילות נערכה במינוני בניין האוהל. מיכה חריש, ח"כ הצעיר" של מפא"י סיפר אפרופו דיוני השחיתות, כי

הכהן. בעלותו על הבמה במיכנס-חאקי קצרים וגרביים עד הברך, צעק, בהצביעו לעבר ראש-הממשלה יצחק רבין: "אתם כולכם מושחתים! אין לכם השראה, אין לכם שכינה — אתם כלום!" עקיבא גוברין עלה על הבמה, מעד והתיישר, אחרי-כך מעד המיקרופון, כאמצע נאום של גוברין חדלו הרמקולים לעבוד ואיש מהקהל לא הבחין בכך, עד לנאום הבא של ספיר.

צור
*
ו"ילדי ספיר"
כ שיערה ספיר, הושלט שקט באולם. "האם הוא ידבר על צור או לא?" שאי לה יוכי מציטטה, הצירה היחידה במרכז שר גילה היה פחות מ-60. ספיר, כאילו שמע את שאלתה, דיבר כימעט רק על צור

זיקני מכא"ם

הווחיקות שעקבו אחרי הווי" כוח, כללו את אום הבנים רבקה גובר, וח"כ לשעבר הקטין.

..ראש לישכת משה דיין אמר לי: גם הבינוניים רוצים לחיות. מאז הם חיים טוב. אך כמה צעירים נקברו...

בראיון הבא, שנערך עליידי אלי תבור, מנסה אורי דן להסביר את ביקורתו על ההנהגה הצבאית הנוכחית, את צמידותו לאריק שרון ואת העובדה שאינו ממרסם דיעות אלה מעל עמודי עיתונו, "מעריב". כמו כל הראיונות במדור זה, נערך גם זה כדי לאפשר למראיין לבטא את אשר בליבו, ואין "העולם הזה" מזדהה עם דיעותיו ומסקנותיו.

יש הרואים באורי דן, המרשן הביטחוני של "מעריב", נביא-זעם מתוסכל. יש הרואים בו דובר אישי של אריק שרון. יש הסבורים, לעומת זאת, שזהו קול העוזר לקקע את המוסכמות, להתסיס את המחשבה ולעורר את המימסד הדרום. כמה מהגילויים וההאשמות שפירסם בספרו "ראשיגשר", שהופיע לאחרונה, מכים גלים במדינה.

"אנחנו הולכים לקראת

המחדל הבא!"

המילחמה, ושגרמו לאי-יציבות בחזית החינוכית ביותר לאחר המלחמה. המסקנה: המחלטה לטורם לא יכלו אלא להמשיך באותה שיטה של מינויים של היתיה חלק מהמחדל. למרבית הצער, השיטה הזו יושמה גם על-ידי הממשלה החדשה.

במקום להבין שההנהגה הקודמת טעתה בכך שלא מנעה מהרמטכ"ל להרחיק מהצבא מפקדים מוכשרים, תחת הסיסמה המזוייפת של "הצעת צה"ל", המשיכה ההנהגה הביטחונית-מדינית באותה דרך. מה היא היתה צריכה לעשות? אחרי פשיטת-החגל של השיטה הקודמת, היתה ההנהגה הביטחונית צריכה להפיק לקחים. לקראת אפשרות של פריצת מלחמה חדשה, היה עליה להרכיב צוות הקמה, שיוטל עליו לשקם את צה"ל ולארגנו מחדש. לצורך זה היה צריך לגייס שורה ארוכה של אלופים ותיקים, לא למינוי-חירום כפי שעשה לאחרונה, אלא לשירות פעיל. על צוות הקמה כזה היה צורך להטיל את התפקיד לגדל ולטפח את דור-הקצונה הצעיר בצה"ל, שם יש קצינים ומפקדים מוכשרים ביותר, שנשארו יתומים, ללא אבא וללא מחנך.

ותוך כדי המלחמה וגם לאחריה, היתה מוטעית. אם זה נוגע להערכות-המצב לפני המלחמה, ואם זה נוגע לפקודות ולתוכניות תוך כדי המלחמה, כמו התקפת המגד ב-8 באוקטובר או אי-ניצול הצליחה למערב התעלה. על סמך המידע שבלשוני אני יכול להעריך שבצמרת צה"ל לא השתנה שום דבר בתחום הזה.

הקביעה שדך נראית פסקנית מדי. כי כדיוצאת חלו מאז המלחמה תמורות יסודיות בפיקוד העליון שדך צה"ל. המטרה הכללי התחלף כמעט כולו. הוזרם רם חדש לפיקוד העליון...

צריך לזכור שהשינויים שנעשו, נעשו עוד בידי המחלטה, שבראו את יורשיהם בצלמם. מי נטל לעצמו את הזכות למנות רמטכ"ל חדש לצה"ל במקומו של דויד אלעזר? עשו את זה שר-ביטחון וממשלה שנאלצו להתפטר עקב לחץ ציבורי, ביגלל המחדל. הדבר החמור

יש אנשים שכותבים ספרים כדי לסכם מערכות. אתה כותבת ספר על המלחמה, שהוא בבחינת פתיחת מערכת. הרושם הוא שסיפרך, "ראשיגשר", הוא הכרות מלחמה על המימסד הביטחוני הקיים בישראל.

הרבה זמן אחרי מלחמת יום-הכיפורים התלבטתי אם יש מקום ביכלל לכתוב ספר מעין זה. מאז המלחמה נכתבו עליה ספרים רבים, והיו לי היסטורים רבים לפני שנגמתי לכתוב. אבל לצערי, כשנה אחרי המלחמה, נוכחתי שלא למדנו כימעט דבר מהמלחמה הנוראה שעברה עלינו. ראיתי שמילבד בנושאים טכניים טאקטיים — כמו הנושא של טיל הסאגר נגד הטנק — לא ניכר כימעט כל שינוי מהותי בנושאי ביטחוניים חיוניים. או הגעתי למסקנה שגם אחרי המלחמה יש מקום לפרסם את הספר הזה.

סיבה נוספת, מישנית, היא העובדה שמרבית הספרים שנכתבו על אותה מלחמה, שהשפעתה ניכרות עד היום על העם והמדינה, נכתבו על-ידי אנשים שלא היו כלל במלחמה. דוגמה מובהקת לכך הוא הספר של האלוף (מיל.) חיים הרצוג. הוא ואחרים ביכלל לא היו שם.

למה אתה מתכוון כשאתה מציין "דא מדרנו שום דבר מהמלחמה"?

הציבור שכה מהר מאד את האסון שנפל עליו. מה שיותר גרוע הוא, שההנהגה הביטחונית חזרה גם היא לסורה. אני לא רוצה להתייחס לתחום הפוליטי, אלא לתחום הצבאי הטהור. ניקח, למשל, את התחום של הפיקוד העליון של הצבא. מה לימדה אותנו המלחמה בתחום הזה? דבר שהיה צריך להיות ברור גם קודם: שאפילו אם יש לך צבא חזק, מאומן כהלכה ומצויד בנשק טוב, אין זו ערובה להצלחה, אם הפיקוד העליון עושה טעויות. המלחמה הזאת הבהירה דבר שרבים סירבו להאמין בו קודם-לכן: שגם אלופים עלולים לטעות ולשגות שגיאות חמורות, שיעלו בחיי קורבנות רבים. זוהי המשמעות של הדחת הרמטכ"ל רביאלוף דויד אלעזר וקצינים בכירים אחרים. בעיקבות מסקנות ועדת-הארגנט.

שגיאות וטעויות הן תכונות אנושיות. אתה כאמת סבור שאפשר להבטיח לצה"ל פיי קוד עליון שיהיה מחופף מפני טעויות?

שום חברת-ביטוח לא תבטח את זה, אבל לפחות אפשר לנקוט צעדים כדי שהסבירות, שתתרחשנה טעויות ושגיאות בעת ניהול המלחמה, תהיה נמוכה ביותר. אחת הדרכים לעשות זאת היא למנות לתפקידים-מפתח את האנשים המעולים ביותר, שהוכיחו את יכולתם בעבר.

ואתה סבור שהדבר הזה לא נעשה?

בדיוק. מה אנחנו רואים אחרי המלחמה? המינויים בצה"ל ממשיכים להיעשות לפי אמת-מידה אישית-כיתתית צרה. בשיטה של, שמור לי ואשמור לך. הם נחרצים לפי יחסים אישיים, תחת הכותרת של מירית הארמוניה מווייפת. זה מוביל ללקח נוסף שהיה צריך להפיק מהר מלחמה ולא יושם, משום שנראה כי לא למדו אותו. זהו הלקח לגבי צורת קבלת ההחלטות בדרג הבכיר של מערכת-הביטחון וצה"ל. האחראיות לגבי אי-הפקת הלקחים בתחום זה חלה על הממשלה כולה.

..אלופים - לצוות-הקמה!"

ני רוצה להסביר את עצמי בנקודה הזו. מלחמת יום-הכיפורים הראתה שכל מערכת השיקולים לפני

אורי דן עם גולדה מאיר

..ממשלה כמו לפני המחדל!"

מדוע אתה סבור שהפיקוד העליון הי נוכחי שדך צה"ל אינו יכול לעשות זאת?

בגלל השיטה שהוכרתי קודם. היא החלה כתוצאה מאוירת הביטחון המופרות, שהדרה לצה"ל אחרי מלחמת ששת-הימים. או השתרשה התפיסה של התבססות על מערכות-נשק ועל מאסות, שצה"ל נפל לה קורבן. במקום לשנות את השיטה הזאת, שוב אנו עדים לביטחון עצמי מופרז וטפיחה הדדית על הכרס והשכם של צמרת הביטחון. שוב מסתפקים בנינויות המחשבתית, המונעת פיתוח של מחשבות וחורות-מלחמה בלתי-סובבניצינא-ליות וחינוך רציני של דור מפקדים חדש. למיסגרת הזאת בדיוק שייך הסירוב העיקש להחזיר את האלוף אריק שרון לשירות פעיל לצה"ל, כאשר מילבד סיבות אישיות לא שמענו מפי הרמטכ"ל הנוכחי שום סיבה עניינית לסירוב.

אתה לא סבור שחייבונ פומכי בנושא זה עשוי לגרום לערעור האמון של החיילים במפקדיהם? האם אין זה מסוג הנושאים שיש לטפל בהם מאחרי-הקלעים?

את הדיון מאחרי-הקלעים ניסינו פעם אחת לפני המלחמה האחרונה. זה היה חלק מהשיטה, שהביאה עד לכדי התבקעות סדקים ביסודות הבית השלישי. סדקים אלה ניתן לתקן, אבל לא לטיח אותם תוך שימוש שקרני בנימוק של שמירה על מוראל הצבא.

כדומה, דדעתך זהו נושא לדיון ציבורי פתוח?

זה חייב להיות נושא לדיון ציבורי. אין זה נוגע לקאריירה האישית של אלוף זה או אחר. מדובר כאן בחיי אדם ובגורל המדינה. לא ייתכן שהחלטות צבאיות גורליות תהיינה נתונות בלדיו של אדם אחד — הרמטכ"ל — ויהיה זה הרמטכ"ל המוכשר ביותר שקם לצה"ל.

מה שאתה אומר פותר את כל התפיסה הצבאית המקנה סמכויות פיקוד והחלטה בלי עדידת למפקד בכל דרג שהוא, לא מפני שהוא האיש החכם ביותר, אלא מפני שצבא אינו יכול להיות מערכת דמוקרטית. האיש המחליט, יכונ להיות מערכת דמוקרטית.

במינוי זה טמון בעובדה שמשם דיין וגולדה מאיר ידעו, בשעה שבאו לקבוע את הרמטכ"ל הבא, שהם עומדים לסיים את תפקידם. היו כאלה שיעצו להם או: תשאירו את מינוי הרמטכ"ל לממשלה הבאה. אבל הם, בלהט שלהם להוכיח שאין הם נושאים באשמה ובאחריות למחדל, ואולי גם מתוך חיקוה שברגע האחרון יתרחש משהו, איהו נס, והם יישארו על כסאותיהם, ציוו לנו את החיים עם המינויים שלהם.

כדאי לזכור כי הרמטכ"ל הקודם עצמו, דויד אלעזר, נשאר בראש המטה-הכללי של צה"ל עוד כשישה חודשים אחרי המלחמה. הדבר המדהים הוא שאף רגע אחד, עד לפירסום מסקנות הביניים של ועדת-ארגנט, שאילצו אותו להתפטר, הוא לא היה מוכן להודות או להאמין שהוא גם כן אחראי למה שאירע. ייתכן שזה קרה בגלל קבוצת אומריהן שהקיפה אותו. עובדה היא שעד היום הוא שולח תוכריצי-ערעור לגבי אחריותו למחדל.

במשך אותם חודשים, בהם המשיך דדו לכהן בתפקידו כרמטכ"ל, הוא גרם למערכת-מינויים בצה"ל, שעליה חייב היה להתבסס הרמטכ"ל הנוכחי, אפילו אם היה רוצה לשנות משהו, הוא לא היה יכול. די לזכור את מה שאירע במינוי אלופי פיקוד הדרום, שהוחלטו בזה-דא-הריזה אחרי

אורי דן עם אריק בימי שלום ומילחמה: „האינך חש שבדבריך יש שמץ מפולחן אלילים, המסוכן גם לאליל עצמו?“

אולם הוא החל לבוא לידי ביטוי כבר בסוף ימיו של משה דיין כרמטכ"ל. אני זוכר כי כבר אחרי מיבצע קדש ניסה משה דיין להרחיק את אריק שרון מהצנחנים. היתה לי אז שיחה עם ראש-לישכתו, מרדכי („מורלה“) בראון, שהיה אז סגן-אלוף. ניסיתי לשאול אותו מדוע רוצה דיין להרחיק את שרון, ולשלוח אותו לגלות, ללימודים בחו"ל. הוא השיב לי אז: „גם הבינוניים רוצים להיות!“ ומאו הבינוניים חיים טוב מאד, בעוד שכמה מסובי הנוער נקברו בשדה-הקרב.

הרושם הוא שהמערכה שדך היא מעי רכה אישית עבור הארוף שרון, ושבהחזרתו ל"צה"ל אתה רואה את חזות הכבד.

אני מכיר את הטענה הזאת. היא מסוג הטענות שאינן באות להשיב לגופו של עניין. שום צבא בשום מדינה בתקופה המודרנית, אינו יכול להיות תלוי באיש אחד, אלא בצוות. יחד עם זאת, התמיכה הבלתי-מסתייגת שלי באריק שרון, במיוחד אחרי מילחמת יום-הכיפורים, מבוטסת על הדברים הבאים:

בעיני הוא מגלם מעל ומעבר להיותו מצביא צבאי, תפיסה צבאית שלמה, עקרונות-ביטחון דרך חשיבה צבאית ההולמים, לפי דעתו, את מצבה המסוכן של מדינת-ישראל.

גלויותי לאלוף שרון ב-20 השנים האחרונות. הייתי לצידו בשעות קריטיות של קרב, ובהרבה רגעים של אמת, כבר אז, בתקופת פעולות-התגמול ובמיבצע קדש, הוא היה משיכמו ומעלה מעל מפקדים אחרים שהיכרתי בצה"ל — וזאת מבלי לפגוע בהם, שרבים מהם היכרתי מקרוב. במילחמה האחרונה ראיתי את אריק מתנשא כמה וכמה מעל עצמו, כפי שהיכרתי. הוא נלחם במצרים כשעל עורפו מאיימים היהודים. הוא התגלה כאבא גדול של הלוחמים בשדה-הקרב, והישרה ביטחון ואמונה בימים של חרדה.

מכל מה שהיכרתי אותו במשך 20 שנה, התחוויר לי במילחמה הזאת, כאשר הצמרת מדינת-ביטחונות איבדה את עשתונותיה, שבעצם לא היכרתי אותו עד אז. חרה לי שתוך כדי המילחמה ואחריה, אנשים, עיתונים, שרים ו"חכים, מתוך צרות-עין ואידיעות העובדות, ניטו להציגו באור שלילי, כמי שמסר פקודות ואחראי לאסונות בשדה-הקרב. משום כך לא היססתי לצאת, לעיתים לבדי, כדי לחשוף את האמת כפי שראיתי אותה בעצמי מקרוב. אבל מי אני ומה אני לעומת חברי ועדת-אגרנט, שבאיחור של 14 חודש, הגיעו לאותן מסקנות עצמן: ששרון נהג בשדה-הקרב כיאות אף כאשר לא מילא פקודות כפי שטענו נגדו.*

„לא מכירים את אריק!“

האם אינך חש שבדבריך יש שמץ של פינהון-אלילים, המסוכן לאולי עצמו כמו לאלה המסנוורים מומנו, כפי שהוכח כמה שאירע לי משה דיין?

זוהי סכנה שאני מקווה שאריק שרון ידע להישמר ממנה, כמו שאני הקטן מנסה להיזהר מפניה. אבל היא לא נוגעת לתחום של הצגת האמת בקשר למה ששרון

(המשך בעמוד 40)

תוצאות כמו אלה שהיו במילחמת יום-הכיפורים, או יש עוד הרבה מה לעשות כדי להכין את צה"ל למילחמה כזאת.

אני רוצה להבהיר את עצמי. המדובר אינו בכך שמדינת-ישראל נמצאת או תימצא בסכנת השמדה, כתר צאה מהתקפת-פתע ערבית. המדובר גם אינו במניעת הפתעה צבאית חדשה. הפתעה עוד אינה אסון. מתעלמים אצלנו מהעובדה שלמרות שצה"ל הופתע במילחמת יום-הכיפורים, הרי אילו היה גיהול צבאי נכון של המילחמה, אילו מערכת קבלת-ההחלטות היתה רצינית ובעלת דימוין, היו גם תוצאות המילחמה הקודמת יכולות להיות אחרות. אני לא מתכוון לכיבושים נוספים, אלא לכך, שמשום שמילחמת יום-הכיפורים הסתיימה כפי שהסתיימה, היא נתקבלה על-ידי הערבים כניצחון אדיר, וכהוכחה לעובדה שיש בידם האפשרות לנצח את ישראל במילחמה.

כשאני מדבר על תוצאות אחרות, אני מתכוון לשני תחומים לפחות: לצימצום מיספר האבידות עד למינימום בכל מילחמה שתיכפה על ישראל. זוהי הנקודה הרגישה אצלנו, והיא מברסמת בציבור יותר מאשר אובדן שטחים. והתחום השני הוא: מניעת תפיסת-שטחים בידי צבאות ערב, כדי להוכיח להם שהם יוכלו לקבל חזרה שטחים רק בדרך המדינית, ולא בדרך הצבאית.

אורי דן באירוע חברתי *

מהמסע הפומבי שאתה עורך לאחרונה בנושא זה, נוצר רושם כאילו הבעייה היא פרי פונאליה, וכי אם יחזירו לצה"ל ארוף זה או אחר, תיפתרנה כל הבעיות.

הבעייה אינה פרסונאלית. זוהי הבעייה של בחירת האנשים המתאימים ביותר שיש למדינת ישראל, למערכת המוסקדת על שמירת חיי אזרחיה. כיום זה נעשה לפי שיטת „המגיע לי.“ לפי דרישות הארמוניה, במרכאות. אם אפשר לדבר על יצירה בתחום המחשבה הצבאית — זהו אבסורד, כיוון שמדובר בחיים ובמוות בשדה-הקרב — או אין מערכת צבאית יוצרת מבלי שהייתה קיימת בה אי-השקט היוצר. ההארמוניה של הבינוניים אינה תחליף לכך.

„גם הבינונים רוצים לחיות!“

יזמון הבינוניות בצה"ל התגבר אימנם בתקופת כהונתם של הרמטכ"לים חיים ברילב ודויד אלעזר,

עם רחל דיסנצ'יק, אשתו של מי שהיה עורך מעריב.

אם זה בדרג שני מפקדי-ביתא או הרמטכ"ל, הוא האיש שהצבא הכשיר אותו לתפקיד זה, והחלטותיו אינן ניתנות לוויכוח או ערעור.

אני לא מערער על התפיסה. מובן שבכל מיסגרת צבאית חייב להיות, בסופו של דבר, אדם אחד המקבל את ההחלטות ונותן את הפקודות. אבל מה שקורה אצלנו הוא דבר שונה לחלוטין. הגענו למצב שבו הרמטכ"ל הוא המפקד העליון והביעדי של הכוחות המזוינים של המדינה, ולא רק ראש המטה-הכללי. באיזו מדינה מתוקנת קיים מצב כזה?

החלטות בנושאים חיוניים של ביטחון לאומי אינן יכולות להיות נתונות רק בידי של אדם אחד, מוכשר ככל שיהיה. לא ייתכן שאדם אחד יקבע את המדיניות הביטחונית והצבאית על פי שיקוליו האישיים. לפי מה שקורה היום, מסתבר שהרמטכ"ל הוא המפקד העליון של צה"ל, ומעליו אין ממשלה. עד כמה שידוע לי יש עדיין ממשלה בישראל. איפה היא?

איפה ועדת-השרים לענייני-ביטחון, איפה אותו כלי-בדמותה של מועצה לביטחון לאומי, שבחסרונה הרגשנו כל-כך במילחמה האחרונה ולאחריה?

מה קורה כאן? הממשלה ממשיכה לנהוג כמו הממשלה הקודמת לפני המהדל, מה שנשאר זה רק מסקנות ועדתי אגרנט. יש כיום רק אדם אחד האחראי לפעולות הצבא, לטוב ולרע. אין שום דרג מדיני מעליו, שיכול לכוון אותו ולהנחותו. מי שרוצה להכין את עצמו לקראת המהדל הבא, ולנער את עצמו מאחריות, הוא שמפקד בידי הרמטכ"ל סמכויות בלתי-מוגבלות, כדי שפסע הבאה, אם חס וחלילה יתרחש שוב מהדל, לא יהיה שוב הדרג המדיני אשם.

מה שקורה היום הוא שלרמטכ"ל הנוכחי של צה"ל יש יותר סמכויות מכל רמטכ"ל אחר שכיהן לפניו. לא קיים למעשה שום מוסד או גוף שיכול לפקח עליו או לבקר אותו. במקום לשפר ולתקן את המצב שהיה קיים לפני מילחמת יום-הכיפורים, החמירו אותו.

„לאי יתכן שהרמטכ"ל יקבע!“

אם ראשי-המומשה, שרה-הביטחון, או הממשלה כממשלה, אינם מסוגלים לכפות על הרמטכ"ל את התחרו של אלוף לצה"ל, שבניגוד לשיקוליו האישיים גראת להם חיונית, או מה כבר אפשר לכפות עליו? תוכניות אופרטיביות? תוכניות לבניין הצבא מחדש? כל השיטה הזאת של אי-דין ציבורי בנושא כה חיוני, בטענות של שמירת המוראל, אין לה מקום כלל. חלפו חודשים יקרים מאז המילחמה, והרבה לא השתנה. לא נשאר הרבה זמן כדי לטקן ולתקן את הבעייה הזאת. לכן צריך לספל בה בדרך שלא נוסחה אף פעם. אי-אפשר להשאיר זאת לוועדת-החוקר-הביטחון של הכנסת, שאינה קיימת כלל, ושאינה אפילו חותמת-גומי. גם ועדת השרים לענייני-ביטחון היא פקציה בילבב. מועצה לביטחון לאומי שתספל בבעייה, אינה קיימת. מה שקורה כנראה מכך הוא שהרמטכ"ל, עם הרמטכ"ל בראשו, הם הנותנים הילעדיים של הסון, ומעצבים את המדיניות הצבאית, בתקופה הכי חמורה שהיתה למדינת-ישראל. ושוב, אפילו הם האנשים המוכשרים והמעולים ביותר שקמו לצה"ל, לא ייתכן שרק הם ייקבעו בנושאים החיוניים לביטחונה של המדינה.

מדיכר הביקורת שאתה משמיץ נגד ההנהגה הביטחונית, ניתן לקבל את הרושם כי אינו צה"ל אינו מוכן למילחמה חדשה.

תלוי לאיזו מילחמה. אני סבור שצה"ל בהחלט מוכן למילחמה כמו זו האחרונה. אם משהו חרשב שמדינת ישראל יכולה שוב לשאת תוצאות כמו תוצאות המילחמה האחרונה, מבחינה חברתית ומדינית, או צה"ל מוכן למילחמה כזאת. אבל מי שחרשב שמה שאירע במילחמה האחרונה היה אסון, שתוצאותיו מכרסמות עדיין במדינה ובעם, ושהבעייה היא שמדינת-ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה עוד פעם, במקרה שחלילה תיפרוץ מילחמה חדשה,

קולנוע

סרטים

טומי כוכב עליון

פאסיון במלוא מובן המילה, האגדה הדימונית קיבלה בעיני יוצריה משמעות רעיונית, ומוסיקת הרוק זכתה למימדים החורגים לחלוטין מאולמות-הריקודים. ה"תוצאה": מאז ועד היום נמכר אלבום התקליטים, בביצועיו השונים, 10 מיליון עותקים בקירוב, כשטומי לובש בינתיים דמות בימתית ועתה גם קולנועית.

קטגוריאוניה אומרים, תוך שימוש ב"ביטוייו של טאוונשנד עצמו, שכל אופירת הרוק אינה אלא פיימון בן 3 דקות שנמתח לשעתיים, ושסירטו של ראסל הוא סירטון-פירסימת שהתנפח וגלש לאורך דומה, אבל קיימת הסכנה שכל מי שיכריז כן, יוכר בציבור כאויב התרבות המודרנית או, לפחות, כמי שמסרב להבין לרוחה.

שייקספיר מודרני, מבקרים מוסיק-ליים רציניים בהחלט הכריזו, עוד בשעה שיצאי התקליטים לאור, כי טומי ראוי ל"שבחים ולהתפעלות, וקבעו בסקנות ש-

טומי הוא אופרתיסופ הראשונה שנכתבה אייפעס, לפני שיער, וישו כוכב עליון וגוונספל וכל השאר. פיט טאוונשנד, הגיטריסט של להקת המי והמוח שמאחר ריה, החל מבשל אותה ב"1967, והגיש אותה לעולם שנתיים לאחר-מכן. הסרט על פי אחד הלהיטים העולמיים, של הר

שנה האחרונה, יוצג בקרוב בישראל. "חשתי שאם אצטרך להמשיך לדחוס את כל מה שיש לי לומר בתוך שירים בני שלוש דקות, המטפסים במיצעד הפזמונים ונעלמים לעד, לא אוכל לעולם לומר הר"בה". כך מסביר היום טאוונשנד את תשוקתו לחרוג מן הקארירה המצליחה של יצרן-להיטים בקבלנות ואטרקציה בימתית בלתי-רגילה (הוא ושאר המי נהגו להרוס,

כדאי לחטט בסצעים ישנים, כדי למנוע פצעים חדשים. אילו מילחמת יום-הכיפורים היתה המילחמה האחרונה שעם ישראל היה צריך לעמוד בה, היתה זו טענה נכונה. אך מי שלא רואה מבעד לערפל המדיני את צילה של המילחמה הבאה, אינו יודע היכן הוא חי. מגיע לצבא עממי, למדינה שסיסמתה היתה תמיד, "כל העם צבא", שהנהגתה המדינית-ביטחונית תהיה הטובה ביותר ומתבססת על הלקחים המרים של מילחמת אטמול.

● אתה מנהה מאבק מעג

עשה או לא עשה במילחמה. אני מאמין שבשלב זה של חייו, אריק הוא אדם שורשי דיו ופתוח, בניגוד למשה דיין, כדי לא ליפול ברשת הכאריזמה של עצמו.

רוב אלה הכותבים עליו, מגנים אותו ומבקרים אותו, אינם מכירים אותו. מדוע הוא מצליח כל פעם להפתיע אותם מחדש? משוב שהם לא מכירים את האיש. כל אלה גם לא יודעים שאריק הוא ראשי-צוות

פולחן-אלידי-חשמלי לארטוק ג'ון לטגוד למכונות המישחק

אוליבר ריד ופיונה הרגליים הופות דרך שרידי הקיטש מן העבר

פיט טאוונשנד והמי הם הגורם המוסיקלי החשוב ביותר בחצי השני של המאה, אחרי החיפושיות. "פיט טאוונשנד הוא שייקספיר מודרני, היוצר היחודי של המאה המקימים מגע עם הקהל שלו", טוען ראסל. "טומי הוא יציר רחיק-אמנות החשובה ביותר של התקופה, גם אם לא יותן לי לביים עוד סרטים, אהיה מאושר שניתנה לי ההזדמנות להביא את טומי לבד".

בכל הופעה, את כל כלי-הנגינה שלהם, שהיתה מובטחת לו באותה התקופה. "תארו לכם שהיו מכריחים סופר לכתוב א'רוורק סיפורים קצרים, או היו מחייבים את קן ראסל (הבמאי שעשה את צ'ייקוב"סקי ורשדים) לביים רק סירטי-פרסומות".

10 מידיון עיתקים, תחילה חשבו טאוונשנד וחבריו ללהקה על תקליט באורך רגיל, עם פיזמונים רגילים, הקשורים ביני-הם בסירוף, תוך כדי עבודה הפך התקליט האחד לשניים, הסיפור הסכימתי הפך ל-

אורי דן במילחמת יום-הכיפורים "הם לא יצאו מד' אמותיהם..."

במות ציבוריות ובאמצעות הרדיו, עם זאת, אתה עיתונאי בכיר באי-הדעות החשובים של ישרי אל. מדוע אתה לא מנהה את ה"מאבק הזה מעג דפי עיתונך שדך?"

במידת האפשר, אני מנהל את המאבק גם מעל עמודי מעורב. לצערי הרב, לפני המילחמה, לא היה לי חופש-פעולה להביע את הערכותי ודעותי בעיתוני. הן עמדו בקדרותן בניגוד גמור להערכות האופי-טימיות שהושמעו עליידי הרוב. את ההחלטה הראשונה לכתוב ספר על המילחמה קיבלתי משום שעיתוני סרב, בחקופה שלאחר המילחמה, לפרסם את מה שחשבתי כאמת. האמת נקבעה אז עליידי מיסטר פובליציסטים, שמדחים לראות אותם שול-טים בחלקים נכבדים של העיתונות הישראליה. אלה הם אנשים הכותבים גבוהה-גבוהה על שדה-הקרב ועל רודנים במחבתם, כשהם עצמם לא יצאו מעולם מד' אמותיהם. הם חלק בלתי-נספר מהשיטה הרודנית שהיתה שלטת בארץ. הם אלה שאומרים עליך שאתה מתוסכל, נביא זעם חסרי-אחריות. אבל הם גם אלה שאחי ראים למחול יום-הכיפורים, בכך שעורו לשילטון להרדים את העם לפני המילחמה. חלק מהם ממשיך גם היום בכך, מתוך מיגול-ישן פסבדו-אינטלקטואלי.

ואישיצוות בלתי-רגיל. כל קצין-מטה באוגי-דה שלו יכול להעיד על-כך.

הכאריזמט המיקצועי זהו אדם שמדבר רק על עצמו, והמתכוונן בכדי-החרס העתיק והשבור כמו בכדור-בדולה. ובכלל, יש תקופות בחיי עם, שרק אנשים מסויימים מסוגלים להנחות אותו, ולו רק ביגלל העובדה שהם מוכנים ליטול אחריות על עצמם. הם יכולים להיות טובים לתקופות מילחמה, למשל, ולא טובים לתקופות אחרות. אני מאמין שכמה-הג צבאי, מתאים אריק שרון להיות לפחות חבר בצוות.

..העיתון שלי לא פירסם!"

● **לאחרונה אתה מענה כפוי רומים ציבוריים את הרדישה לחי קור את מאורעות מילחמת יום-הכיפורים אחרי הצי בחודשי האם אין זה נראה לך כחיטוט חסר תר-עלת בפצעים ישנים?**

אני סבור שזה שייך לחובה להסיק מסקנות שלא הוסקו ממילחמת יום-הכיפורים. אני עושה זאת משום שיש אנשים שעדיין מכהנים בתפקידים בכירים ושהם אחראים ישירות למחללים שהיו במילחמה מה"8 באוקטובר 1973 ועד ה"23 באותו חודש.

אינני בקיא במה שאירע בסיקוד-הצפון בתקופת המילחמה, אבל הגיעו לאוזני העצונות שגם לגבי מה שאירע שם לא נחקרו הדברים עד תוכם. מה שאני מכיר זה את הזית הדרום, פרשת צליחת התעלה, פרשת הקרב על החווה הסינית והכישלון בקרב על העיר סואץ, הם דברים הראויים לחיחקר ולא נחקרו. זה לא נעשה מפני שהנהגת המחול, חלק תחת לחץ ציבורי מיתוגה ועדת-חקירה שרק אתה אירע עד ה"8 באוקטובר, עשתה זאת רק כדי לזרוק עצם לעם, ולא כדי להפיק לקחים. כך נוצרה איזו מין מוסכמה כללית, כאילו כל מחדלי המילחמה היו רק בין ה"6 וה"8 באוקטובר. אותה הנהגה קיוותה שבכך היא תרצה את רצון הציבור, מבלי שחלמה שהזעם הציבורי יטאטא אותה.

אבל קיימים עדיין אנשים, כמו חיים בר-לב והאלוף אברהם ("ברון") אדן, שלא הועמדו על אחריותם לגבי הכישלונות במילחמה. אני בטוח שאילו אריק שרון היה מעורב במחללים של מה שאירע אחרי ה"8 באוקטובר, היתה ניתנת הוראה לחקור גם אותם, והיינו זוכים ליותר מוועדת-חקירה אחת.

● **שומי זה נראה כמו חיטוט בפצעים ישנים...**

על חקו של נביא

● **אתה כאמת רואה את עצי מך על תקן שד נביא זעם?**

בקשר לזה אני רוצה לספר על הגדרתו של מרטין בובר לגבי ההבדל בין נביא נוצרי לנביא היודי. נביא נוצרי, לפי הגדרתו, הוא אדם מגייד-עידות. נביא יהודי הוא דובר שחורות, מתוך תיקוה שבדרך הזאת הוא יתרום לאי-התממשות נבואותיו השחורות.

אני בסך-הכל עיתונאי, האוסף מידע והעוסק בנייתו והערכת המידע המגיע לידי. הייתי שמח אילו הערכותי הקודרות, בקשר למילחמה הקודמת, היו מתבטאות, כשם שאהיה הראשון לשמוח אם הערכותי הנוכחיות תתבדויה.

לצערי הגדול אני חש צורך לומר, שאם הנהגה המדינית-ביטחונית הנוכחית לא תשנה את דרכה, ואם כל אחד מהשרים ימשיך לטפח את ממלכתו הפרטית מבלי שתהיה לכל הנהגה תפיסה מגובשת וברורה, רה לשלום ומילחמה, אבחנו עלולים למצוא את עצמנו מהר מאד מבכים מחדל וסוף.

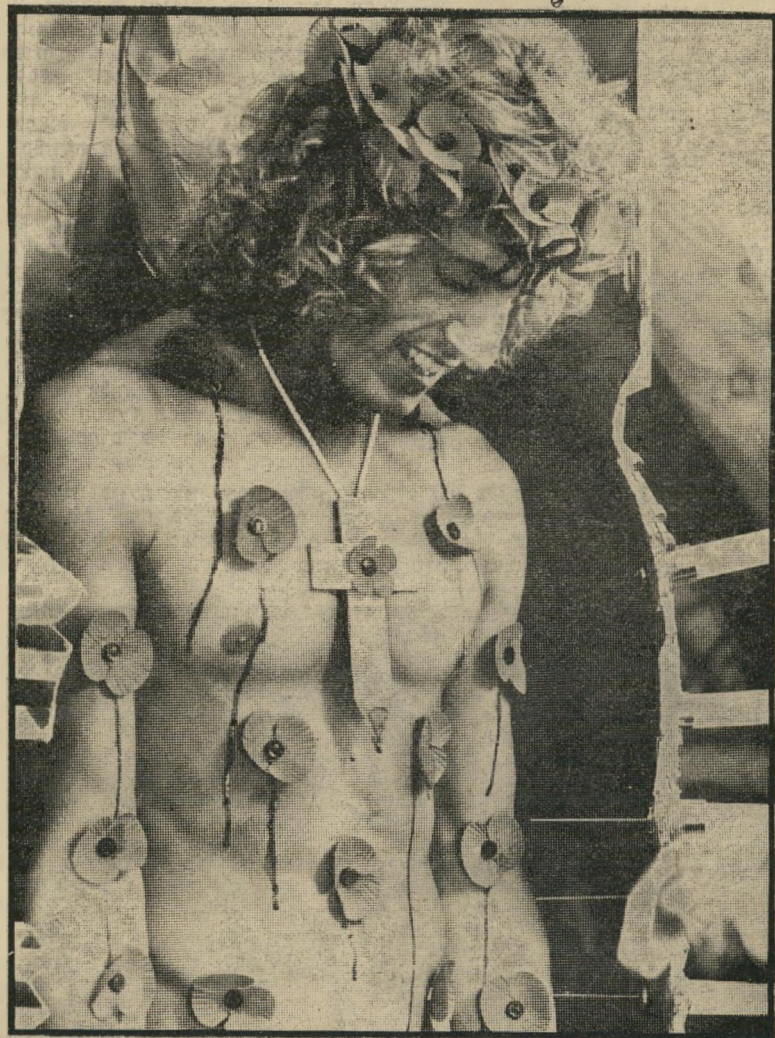
אריק קלפטון בפודיה האליזה למריזין מונרו
עבודת קודש 1971 מגבס

ההיקרא "קיסר הטעם הרע", והגאון ה"יחיד של הקולנוע הבריטי" מי שעשה ביוגרפיות מוסלמות של דביוסי ודיליוס ל"טלוויזיה, וביוגרפיות המוניות, גרוטסקיות וחמרות כל חושמדה של צ'ייקובסקי ו"מאהל לקולנוע; ראסל, האיש שהעיד על עצמו כי אילו ידע לכתוב תווים היה מלחין ולא במאי; ראסל, שתקף בכתב, בעלפה ובמרידיו מבקרי קולנוע שלא הסכימו ל"דעותיו — ראסל זה מצא הפעם חומר כלבבו. טומי מכל בתוך המוסיקה והסיפור שלו, את כל ההגמות, החריגים וההיסטוריה הפרועה, שהם סממני האופי של ראסל. ובמאי בריא-בשר זה בן ה-48, ששערו ה"מאפיר מלטף את כתפיו, ומבטו היוקד משקיף אל עולמות מטורפים, דמויי סיר טים פסיכודליים, התגלה כמתרגם האידיאלי של רגשות בני השלושים, על בד ואכן, טומי הוא בן-דמותו ובן-דורו של טאונסנד, המי, וכל דור להקות הקצב ש"הכתוב את מהלכי התרבות בתריסר השנים האחרונות. הוא גולד ביום האחרון של מילחמת העולם השנייה (טאונסנד גולד 10 ימים לאחר-מכן; רוג'ר דאלטרי, סולן ה"מ, המגלם את טומי בסרט, גולד חוד"שיים לפני-כן). אביו נעלם במלחמה. כשר האב חוזר, ונהרג בהיתקלות עם הגבר שחי בינתיים עם אמו, מאבד הילד בן השש את כושר הראייה. הדיבור והשמיעה, כתוצאה מן הזוועה שנתרשה מול עיניו.

תעשיית אלדלים. מאן, חי טומי ב"כישוע קולנועי. למשל: אן מרגרט, אשר לשליחות הרעיונית: טומי מוצא את עצמו רק כאשר בבואתו מתנפצת. בשעת כתיבת האופרה הושפע פיט טאונר שגד מתורתו של גורו בשם מהר באבא שלימד, בין השאר כי כל מה שנראה כי מציאות אינו אלא חלום. שבני-האדם הם חלום של האל האחד, ורק כאשר ישתחררו מן המציאות המווייפת יגלו את האני ה"אמיתי.

ראסל, המשתמש תמיד במצלמה כדי להדהים, עושה זאת כאן בקצב מטורף ומוצא לכל רעיון שבאופרה הקבלה הזו"תית.

כישוע קולנועי. למשל: אן מרגרט.

טומי בגיגוד ישוע
סיוטים של ד.ט.

עולם אפל ומסוגר, בני-גילו מתעללים בו, פולחני-כוכבים ופולחני-סמים שוטפים אך אינם מרפאים אותו, הוא מצליח להיות אלוף העולם במכונות-מישחק (ביליארד חשמלי), משום שהרגש הוא העיקר שם, אבל חושיו חוזרים אליו רק לאחר שאמו משליכה אותו דרך מראה, שבתוכה מתנפ"צת בבואתו הישנה, ויוצא לעולם טומי כשהוא שוב מדרב, שומע ורואה, הוא מנסה להסביר למעריציו שכל אדם צריך למצוא את עצמו ורק כך יגלה את עצם היותו יצור אוניברסלי. אבל הסבריו של טומי אובדים בהמולה של תעשיית-האל"ים בים שקמה סביבו. תשמישי-קדושה טוב"בים אותו, פולחני-קדושים מוקם לרגליו, ובסופו של דבר קם ההמון המאוכזב. הורס את הכל, וטומי, בודד, מטפס לפיסגת-ההר ה"תתייחד עם היקום.

התעללות, סמים, מין. טומי הוא המגלמת את אמו של טומי (למרות שבחיים היא מבוגרת מרוג'ר דאלטרי בשלוש שנים בלבד). מתגרת בתוך מיטת כלוב, כש"בעלה יוצא למלחמה. המאהב התופס את מקום הבעל (אוליבר ריד). הוא מדריך ב"מתנה-קיקי. הזדמנות זו מנצל הבמאי ל"פארודיה סאטירית על סרטים מוסיקליים, המוכיחה שראסל הוא משוגע-קולנועי מובהק.

הביקור אצל מלכת הסמים (טינה טורנר) מגיע לשיאו כאשר טומי ניסגר בתוך רובוט מרופד במזרקים, ובכל פעם ש"הרובוט ניפתח, משתנה דמותו של טומי שבפנים, עד שהיא הופכת לשלד רוחש נחשים. אלטון ג'ון, אשף הביליארד ה"חשמלי המאבד את תוארו לטומי, נעול ב"נוג המגפיים הענקיים ביותר שניראו פעם על הבד, הוא אינו זו ממקומו, ואת ה"ביליארד הוא מפעיל בעזרת קלידי אורגון

וילדר. עם ג'ק למון וואלטר מתאו. * * * * * תמונות מחיי נישואין (1971, שוודיה) — שלבי התפרקות של זוג מודרני, תחת הזכוכית-המגדלת של אינגמר ברגמן. מישיחק יוצא-מי-הכלל של ליב אולמן וארלנד יוספסון.

* * * * * פרנקנשטיין הצעיר (פאר, ארצות-הברית) — פארודיה על סרטי אימים לפי מיטב דימינו הפרוע של מלווין (אוכפים לוחטים) ברוקס. עם כל צוות ה"מטורפים שלו, הכולל את ג'ון ויילדר, מארטי פלדמן הפיזול ומדלין כאתן.

* * * * * פיתויו של מימי (גת, איט"ל) — הבמאית לינה ורטמילר לועגת ל"גבר האיטלקי ולדמוקרטיה המדומה ה"שולטת בארץ המגן, בקומדיה פרועה עם ג'יאנקארלו ג'יאניני בתפקיד הראשי, כ"קורבן של גאוותו הגברית.

אלים אינה גרה כאן יותר (דגל, ארצות-הברית) — אלמנה מנסה למצוא את דרכה העצמאית, באמריקה של גברים. מלודרמה עם סיום מתקתק לטעם כל ה"גברות, ועם אלן בורסטין, כלת ה"אוסקר, בתעפה מבריקה.

חשמלי. אריק קלפטון הוא הכוהן הגדול במיקדש של מריזין מונרו, שם לובשות הכוהנות מסיכות בדמות הכוכבת. וירוקדות לפני דמותה, כפי שהיא זכורה מחטא על טף ביתן, עם חציאת מתנפנפת אל-על. טומי מתעופף בעפיפון ענק מעל כולם, לאחר שחזר אליו כוח-הדיבור, ואמונתו מעלה אותו לשחקים. האם הזועמת משלי"כה בקבוק-שפניה לתוך מקלטה-טלוויזיו"ה, וכל מוצרי-הפירסומת המוצגים בו, סבון מקציף, שעועית בשימורים, וממרח ש"ר קולד, שוטפים אותה בנהרות. היא מתפלי"שת בהם עד כדי אורגנום. מדהים או מגעיל — אין ספק שטומי הוא קולנוע הפופ ב"בבואתו המציאותית ביותר.

תדרין

תל-אביב

* * * * * כותרת ראשית (אלנבי, ארצות-הברית, מוצג גם באורנג'יל, ירוש"ל) — סאטירה צינית על עיתונאים ו"עיתונים לפי מיטב המסורת של בילי

כוחנות בדמות מריזין מונרו
תפילות וחלומות עם ויסקי

אשדוד זכתה בתחרות

מיס קולסטון 1975

תחרות מיס קולסטון,

מטעם חברת "וולה",

האירוע המרכזי בתחום

אופנת השיער בארץ

בארץ, תמשיך לשקוד בעתיד, כבעבר וב" הווה על קידום אופנת השיער, בתכשי- רים, בציוד, בידע ובעידוד אירגון הס- פרים.

התחרות, שהצלחתה היתה רבה, אור-

מטעם חברת "וולה" בישראל ומועדון "הספר המעולה", נערכה בתל-אביב (ב" אולמי מלון "הילטון" במוצאי שבת 3.5), התחרות לבחירת מיס קולסטון לשנת 1975. תחרויות דומות נערכות מדי שנה בערים הגדולות בעולם - ומטרתם ל- אפשר לאמני הצמרת בעולם להוכיח את יכולתם בביצוע תספורות ותסרוקות, תוך כדי שימוש בצבעי קולסטון מתוצרת חברת "וולה".

הספרית ז'וז'ט מאשדוד ומיס קולסטון 1975

בתחרות עצמה לקחו חלק 19 ספרים וסלונגיופיי מכל חלקי הארץ. באירוע עצמו נכחו כ-1000 ספרים וספריות. ה- תחרות התנהלה תוך כדי הצגת רמה גבוהה על-ידי כל המשתתפים. ממוצע הנקודות שהעניקו השופטים היה 200-180 נקודות, מתוך 210 אפשריות. ב- מקום הראשון שי בסך 1000 ל"י זכה סלון ז'וז'ט מאשדוד, שצבר 208 נקודות. במקום השני סלון אלדד מרחובות (203 נקודות) ובמקום השלישי סלון רומי מ- חולון (196 נקודות). לדוגמניות הוענקו פרסים, טיפול בשיער למשך שנה, חצי שנה ו-3 חודשים.

לתחרות "מיס קולסטון" קדם מיפגן ראווה של קבוצות ספרים מחיפה ותל-אביב, שהרשימו את הנוכחים בביצועים מושלמים.

הערב נפתח בדברי ברכה מפיו של מנ"כ"ל "וולה" מר מיכאל בראון. מר בראון, שנתקבל בתשואות על-ידי המתחרים וה- אורחים, ציין כי תחרות "מיס קולסטון" היא האירוע המרכזי בתחום אופנת ה- שיער בישראל, וכי חברת "וולה" שלא מכבר חגגה מלאת 25 שנה לפעולתה

מוימין לשמאז: מר ש. אקסלרד סגן מנהל "וולה", הסגנית הראשונה עם הספר אלדד מרחובות, יוסי אלכז סגן נשיא מועדון "הספר המער- לח", מר מיכאל בראון מנכ"ל "וולה" בישראל, הזוכה בתואר מיס קולסטון, מר ניסן פודליבסקי, נשיא המועדון, הספרית חזוכה ז'וז'ט מאשדוד, הספר רומי מחולון ודורית חסנגית חשניה של מיס קולסטון.

טלוויזיה

מאחרי המסך

מדוע התפטרה דליה מיר

עוד מתפטרת אחת היא מנהלת מחלקת ההגשה של הטלוויזיה. מי שהיתה אחראית על הקריינים והקרייניות, דליה מיר. תסיבות להתפטרותה של מיר מהטלוויזיה נשמרות בסוד כמוס בעיקר על-ידי מור עצמה. גירסה אחת טוענת כי מיר עברה משבר אישי קשה, שאינו נוגע כלל ל- טלוויזיה ובגללו החליטה להתפטר מהעבו- דה. גירסה אחרת טוענת כי מיר רבה עם הממונים עליה, בעניני עבודה, וכשהם לא הסכימו לקבל את דעתה היא התפטרה. בינתיים ממלאת את מקומה של מיר חנה קלופר, כאשר מנהל התוכניות ב- עברית יצחק ("צחי") שמעוני מספק על עבודתה.

מי מבחד מחנה מרון

אחד האנשים המדוכאים ביותר בטל- וויזיה הוא הבמאי צבי ("ציצו") דורנר. דורנר ערך סידרה בת שבע תוכניות עבור תחנת שידור אמריקאית, על נושא היחסים בין ישראלים וערבים. בחווה שלו עם תחנת השידור האמריקאית נכתב כי באם הטלוויזיה הישראלית תרצה להקדיש סידרה זו, אשר כל סצינה בה היא בת חצי שעה, תתן לה התחנה האמריקאית את הסרטים ללא תשלום. הסידרה הוצגה בהצלחה רבה בארצות הברית והביקורות להן זכה דורנר הן ללא ספק הביקורות הטובות ביותר אותן קיבל במאי ישראלי אי פעם.

לאחר שהנהלת הטלוויזיה ורשות השידור צפו בסידרה הם החליטו שלא לשדר אותה. הנימוק הרשמי של מנכ"ל הרשות יצחק ליבני, "הסידרה ארוכה ומשעממת", אינו עומד במבחן הביקורת האמריקאית. שם הטלוויזיה ברמה קצת יותר גבוהה מזו הישראלית. אולם הצצה במגוון הנוש- אים של הסידרה מסביר את הטאבו שהוטל עליה: פחדם של ראשי רשות השידור להיתקל בביקורת של חוגי הימין.

הסידרה כוללת שני פרקים על הבעיה הפלסטינית, פרק על ערביי סיני, פרק על הגולן, פרק על בעיות ירושלים מנקודת הראות הישראלית והערבית, עימות בין

נאים ליום הראשון לפני שבוע כדי להציג בסניהם בהקרנה מוקדמת את דודי ורעי, כדי שהמחזה של הסופרת נעמי פרנקל, אשר הופק ובוים על ידי עמק פרי, יזכה לכיסוי מתאים בעיתונות.

כרבע שעה לפני התחלת ההקרנה, כאשר כתבי ומבקרי הטלוויזיה כבר היו במקום, קיבלה חפץ הודעה כי ההקרנה מבוטלת. המודיעים היו מנהל התוכניות בעברית יצחק ("צחי") שמעוני ודובר רשות השידור ארי אבנר.

הנימוק שלהם היה שחפץ לא התייעצה איתם קודם לכן באם לערוך את ההקרנה לעיתונאים. לשמעוני היה נימוק נוסף: סירטו של פרי, בו משתתפים גם אבנר חזקיהו ורונית פורת, אינו עומד על רמה, מקרינים אותו רק משום שהוא עלה כל כך הרבה כסף. אך בוודאי שלא צריכים לדחות אותו בעיתונים.

כתבי הטלוויזיה, אשר החומר היחיד אותו הם מקבלים במשך כל השנה הוא דווקא מאותה עדנה חפץ, למרות גודלה המנופח של מחלקת יחסי הציבור, התמרי- מרו על ביטול ההקרנה ופנו במיכתב אל הנהלת הרשות, בו הם דורשים לשנות את היחס לעיתונאים.

אין יותר בוסים לארבל

בשורה טובה למעריצותיו של עמום ארבל. ארבל חזר להיות הכתב הפרל- מנטרי של הטלוויזיה בכנסת יחד עם אלימך רם.

כאשר מונה לפני חודשים מספר פובלי- סער להיות הכתב הפרלמנטרי, היתה זה מינוי מעל לראשו של ארבל. לאחר מספר שבועות של עבודה משותפת ביקש ארבל לשחררו מהעבודה בכנסת.

כשחזר ארבל לפני שבוע משרות מילר- אים הוא ניפגש עם מנהל מחלקת החדשות דן שילון ועם אלימך רם. הוסכם בין השלושה כי ארבל יחזור לכנסת כשהגדרת תפקידו מקבילה לזו של רם, כשכל אחד מהם הוא בוס לעצמו. ואמנם נסיון השבוע האחרון הראה כי שיתוף הפעולה בין ה- שניים הצליח.

רבע מליון לירות לרמח"ל

אחת השערוריות החריפות ביותר ב- טלוויזיה הוא הדרמה התיעודית הרמח"ל,

שרדן ארבל חוזר לכנסת

סיפור חייו של רבי חיים מנשה לוצטא. לפני חצי שנה הוטל על המפיק יגאל לוסין והבמאי מיכאל לביטוב להכין סרט זה, אותו הם היו צריכים להשלים תוך ששה חודשים.

לפני שבועות מיספר, כשנשאלו השניים מה גורל הסרט, התברר כי הם עדיין לא התחילו להסריט אותו, אם כי עשו עבודת מחקר, ראינו מאות שחקנים כדי ללהק אותו והוציאו כספים רבים. למנהל ה- טלוויזיה ארנון צוקרמן נמסר כי לאור נתונים אלה תעלה הפקת הרמח"ל למעלה מרבע מיליון לירות. צוקרמן הורה להפסיק את העבודה על הסרט.

לגבי לביטוב לא היתה בעיה בהפסקת הסרט, משום שתחווה שלו לבימיו הרמח"ל חיח לחצי שנה בלבד, אולם לוסין, שהוא עובד קבוע בטלוויזיה, החל ללחוץ על התנהלה לאשר בכל זאת את ההסרטה

שתי משפחות, ישראלית וערבית, ועימות בין השחקנית חנה מרון, אשר איבדה את רגלה בפעולת הפיידאיון במינכן, לבין הערבי עלי דרוויש.

דורנר עדיין מקווה כי השיקולים העניי- ניים והמקצועיים יתגברו על שיקולי הפחד והפוליטיקה וכי הטאבו מעל הסידרה יוסר.

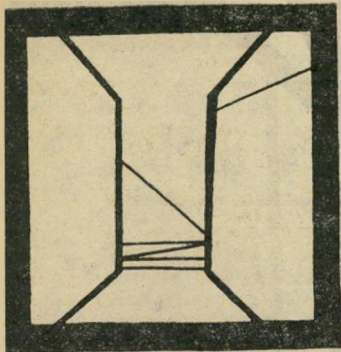
עונש לעיתונאים

מאחרי הקלעים של הדרמה דודי ורעי אשר הוצגה ביום השני האחרון, התנהלה בבניין חוטי ירושלים, בית המישרדים של רשות השידור, דרמה נוספת, אשר לכל מי שחזה בה ברורה מסקנת אחת: אסור לנ- קוט בטלוויזיה יומה ויש צורך לברך על כל אי-עשייה.

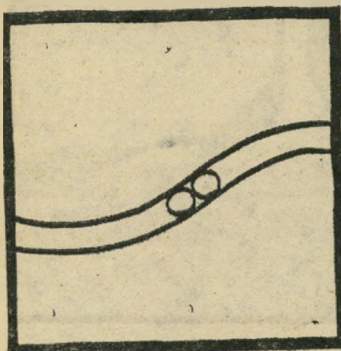
אחת מעובדות מחלקת יחסי הציבור ב- רשות השידור, ערנה חפץ, זימנה עיתו-

קשקשת 1974

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת“, ת.ד. 136, תל-אביב. ההגדרות הקולעות ביותר בפורסמה, ובעלות יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-יין בתל-אביב, קולנוע המכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1972

- גילגול בשמות. ישראל יהושע, רחוב מישגב עם 8, קריית-שלום, תל-אביב
- 2 האחוזים הנוספים — אכספרס לאוצר.
- רוני ויקטור, רחוב אימתות רחובות 2.
- מיפלגות ישראליות חדשות בי מחילות הפוליטיקה הישראלית. שפוש אליהרד (אצל רוט), רחוב האוניברסיטה 91, רמת-אביב, תל-אביב
- הפיחות הזוחל — מבט מלמעלה. דליה יעקובי, רחוב גוטמן 14, כניסה ב, פתח-תיקווה
- שני היועצים של רבין תקועים בגרון של הממשלה. נחום קלי, רחוב אלכסנדר ינאי 21, חיפה

השבוע בדרייב-יין
2 הצגות בערב:
8.00 — 10.15
יצירתו הקלטית של
אלכסנדר קורדה
„ההגב מבגרד“

נס'טונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלה בנימין 4
קומה ב/ דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2-4)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

תוצאות השולח הזה 1974

9	8	7	6	5		4	3	2	1
			13		12	11			10
			16				15		14
		19				18			17
		24		23		22		21	20
			28	27			26	25	
			30					29	
35				34		33		32	31
	42	41		40	39		38		37
	46		45			44			43
							48	47	
54		53		52		51		50	49
			58		57		56		55
	62		61				60		59
		65		64			63		
			67					66	
72				71		70		69	68
	79	78		77	76	75		74	73
	82					81			80
			87		86		85		84
							89		88
									92
					93				

מאונך:

1. מין פטרייה הראוייה למאכל; 2. מלך מצרי קדום; 3. רך בצאן; 4. מי תרשאלה; 6. נבלעה בתוך יעד; 7. טוסט; 8. קטטות; 9. מישחק-מילים פשוט; 11. משהו; 12. החלשת הצבע; 21. תערובת; 22. אפס כוח; 23. ממלא מקום (ר"ת); 24. אירגון; 26. מיקלעת של צמר-עיוזים; 28. רעייתו של המן; 31. אולם; 33. חדר קטן; 34. מקום; 35. התקוממות; 37. דיור; 39. כינוי; 40. יוסיטוב (ר"ת); 42. מעלות; 45. מי דה קדומה לנוזלים; 47. מהלך בשחמט; 48. ביובו; 49. כמוס, געלם; 50. מטבע יפנית; 51. קסטן מפורסם של ז'ול ורן; 52. עשיר; 53. נהר באפריקה; 54. שמי רה; 57. הווה; 60. בן ראשון; 61. הור צאה מן המים; 63. בריכת-מים לרחיצה; 65. ציפור-שיר; 68. מישחק-שחמט; 70. פקודה; 71. מן השבטים; 72. נעמיות, רכות; 74. מק; 76. הון; 77. שניף; 79. מדינה שכנה לישראל; 84. רב גדול (ארץ-מית); 87. יובל; 89. עבורי; 91. מילת הסכמה.

מאונך:

1. גוון של אדום; 5. ציפור המצטיינת בגוניה; 10. ועד מצומצם; 11. כלי-קיר בול לנוזלים; 13. טון מוסיקלי; 14. מין מישחק-קלפים; 15. סיוט; 16. אחיזה בעל; 17. דגל; 18. קרס; 19. עיר עתיקה במצריים; 20. ימיר; 22. שלם; 24. הורח; 25. רפיה; 27. טמפרמנט; 29. פצע; 30. גובה; 32. אין; 34. מפל-מים; 36. נישא; 38. התחלה; 41. עשה רע על הנשמה; 43. נגיעה; 44. מלמד; 46. מגופה; 47. מילת-שאלה; 49. בעל-חיים ממחלקת הדו-חיים; 52. רכה ועדינה; 55. כוסר; 56. אריס שמועבד לכל חייו; 58. מידת-לח קטנה; 59. מיקוה-מים ענק; 60. ענבים רעים; 62. חי לילי; 63. עיר הקדושה למוסלמים; 64. אכזר; 66. מין מס; 67. עוף ביתי; 69. מדינה; 71. התכופף מעל; 73. ראש-ממשלה ישראלי לשעבר (ש"מ); 75. גוון של אדום; 78. מעצור; 80. קריית-חדוש (ר"ת); 81. בסיס; 82. מילת-תחנונים; 83. מלחין גרמני; 85. קלף; 87. כינוייה של פריס; 88. מתלונן; 90. מילת-שייכות; 91. נתנו כסף בהלוואה; 92. רעייתו של אחד מנשיאי מדינת ישראל לשעבר (ש"מ); 98. מפעילה כלי-נגינה.

ואף פנה לגורמים מחוץ לטלוויזיה כדי להשיג מימון שבעזרתו יוכל בכל זאת להסריט את הסרט. בשבוע שעבר נשברה הנהלת הטלוויזיה וארגון צוקרמן נתן ללוסין אור ירוק להמשיך להסריטה ולהמשיך הוצאת רבע מיליון הלירות.

יגאל לוסין החפוזר

מנהל המחלקה לסרטים דוקומנטריים, יגאל לוסין, הועבר מתפקידו. לוסין יתרכז עתה בהפקת סרטים דוקומנטריים, כמו כל מפיק אחר, כשבמקומו מונתה ל-מנהלת המחלקה יהודית „גזדי“ לוזן. היה זה מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני אשר לחץ על לוסין להתפטר מתפקידו. ליבני לא היה מרוצה מהרמה

מנהל לוסין מודח

וההספק של המחלקה בראשותו של לוסין, בעיקר לאחר שליבני הביח כי ההפקות המקומיות יגדלו ב-50 אחוזים.

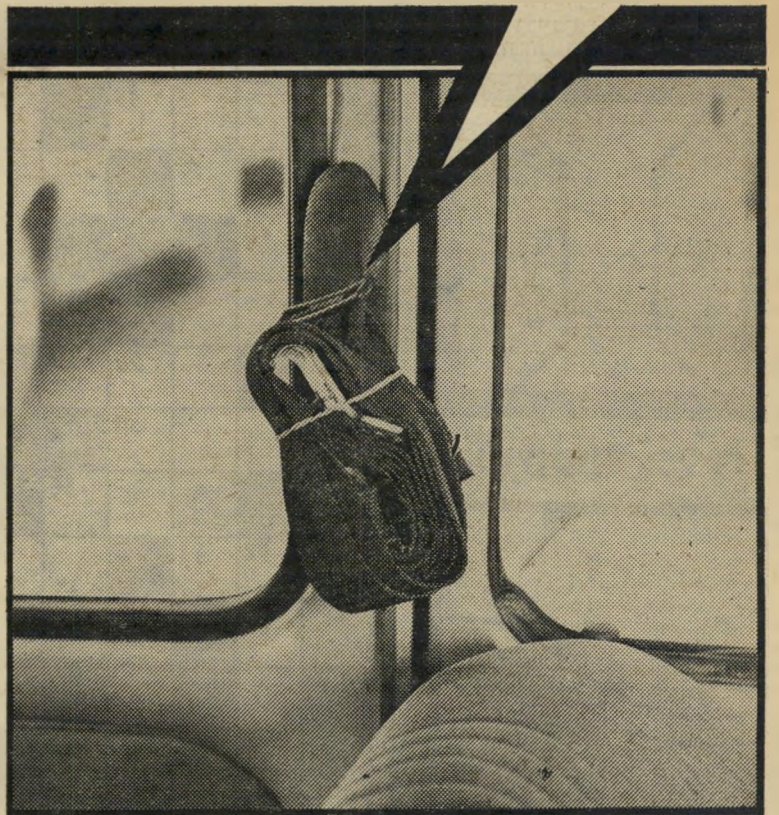
אורן לא יחזור לטלוויזיה

כתב מערכת החדשות בתל-אביב איתן אורן יצא לארצות-הברית לנסיעה פרטית שתארוך לפחות שלושה חודשים, ובמחלקת החדשות מסתמנת הנטייה שלא לקבלו חזרה לעבודה כאשר הוא יחזור לארץ. אורן ביקש ממנהל מחלקת החדשות דן שילון חופשה ללא תשלום כדי לערוך את הנסיעה אולם שילון, הסובל מחוסר כח-אדם במחלקה, סרב לאשר אותה. אורן עקף את שילון ופנה למנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן, אולם גם הוא דחה את בקשתו. מצוקרמן עבר אורן למנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני וליבני אישר את הבקשה. לאחר לחצים כבדים מצידו של אורן, כתגובה על כך החליטו צוקרמן ושילון שלא לקבל את אורן, העובד ברשות הר שידור עליפי חוזה מיוחד, חזרה לעבודה, כשהוא ישוב ארצה. אורן התפרסם כאשר הכין את הכתבה על נידוני פרשת לבון שהיכתה היום רבים בארץ. כתבתו האחרונה היתה במסי גרת תוכנית מוקד על ההפלות המלאכור תיות, והיא שודרה בשבוע שעבר.

שלושה כתבים חדשים

בעוד אורן הולך, הגיעו למערכת החדשות שלושה כתבים חדשים, אשר ערכו מספר כתבות ניסיוניות ונמצאים עדיין בשלב של מיבחן. היחיד מבין השלושה שהיה לו קשר לעיתונות הוא חנן עזרן, עורך ביטאון הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב יתוש, והכותב מדי פעם כתבות לצהרון ידיעות אחרונות. הכתב השני שהתקבל לניסיון הוא עמרי קם אבן-הן, אשר למד טלוויזיה בלונדון והשלישי הוא מרדכי „מוטי“ פלד, משפטי אשר עבר קורס כתבי ספורט בטלוויזיה ונסמה את כוחו במערכת החדשות. לגבי שני הראשונים הנטייה היא ביתניים לקבל אותם לעבודה קבועה, ואילו לגבי פלד עדיין לא נפלה הכרעה.

למה אתה מחכה?

ב-1.75 נכנס לתוקפו החוק המחייב אותך ואת היושב לצידך לחגור חגורת בטיחות בדרך שאיננה עירונית

העובר על הוראה זו צפוי לחודש מאסר או אלף לירות קנס. חגור חגורת בטיחות תמיד ולא תצטער בעתיד

משרד התחבורה המועצה הלאומית למניעת תאונות איגוד ישראלי של חברות לביטוח קרנית. לשכת הפרסום הממשלתית

חדש לנשים חסרות סיפוק

ומצא פתרון לבעייתכם

תל-אביב, רחוב גרוזנברג 37
אופיר, בשעות: 19.30 - 21.30 - 16.30

נהגי צה"ל זהירים - אורחי ה"דר"ב"אין"

במהלך המבצע שערך צה"ל בימים אלה להגברת תודעת הבטיחות בקרב הנהיג, יתארו 400 מאוחזי ההגה הצבאיים, שנמצאו מקפידים על חוקי הנהיגה, בקולנוע המכוניות שבגני התערוכה - ה"דרייב"אין". חוליות המשטרה הצבאית הפרוסות זה החודש השני בכל הכבישים בהם מתנהלת תנועה גדולה של כלירכב צבאיים, עסקו לא רק באיתור עבריינים והגשת תלונות נגדם, אלא גם בהענקת פרסים לנהגים זהירים, דוגמת ההזמנה לקולנוע "דרייב"אין".

המבצע נערך בשיתוף עם האגודה למען החייל.

קולנוע ה"דרייב"אין נקט זה שנים ב,מדיניות הדלת הפתוחה" כלפי קבוצות ציבור שונות: חיילים, נכי צה"ל, נפגעי "אילן", סטודני טים ועוד.

זה לא מילחמה!

(המשך מעמוד 9)

בצורה מסודרת, כמקובל העוצמה ובשליטתו האישית ההדוקה.

מייד לאחר שקיבל ברוך, או התליט, לת קוף את איזור הפירדאן, היה עליו לרדת מ"זרקור" (שהיה המקום הנכון לשלוט על אוגדתו כשנעה בפריסתה הקודמת ומ צפון לדרום) ולהגיע מיד אל "הברגה". במקביל היה עליו לתת את ההוראות ומקדימות הראשוניות, אשר במצבים כאלה מתייחסות, כימעט תמיד, לתזוזת כוחות במיסגרת שינוי ההתפרסות ולזימון מפ"ק דים לצורך סיור ומתן פקודות (או קביעת המקום והזמן שהמפקד הממונה יגיע אליו). במקרה זה היה ברוך צריך להורות את אריה שיגיע אישית ל"הברגה" תוך שהוא מקדם לפחות שניים מגדודיו מ"כביש הרחוב אל כביש החת"ם". ל"הברגה" צריך היה להגיע גם גבי (ולא היה בכך משום קריאתו אחורה בעיצומו של קרב, מפני שעדיין לא היה שרוי בלחימה ממש, ו"הברגה" נמצאה ממש על קו התקדמותו דרומה ואמורה היתה לשמש "ציר הסי"בוב" שלו ונקודת המוצא להתקפתו).

את שני גדודיו של גבי היה על ברוך להורות, שיפרסו בחזית רחבה ככל הנ"ת, תן, או הנראה לברוך, כלפי מערב, במגמה שיתקדמו בוהירות - נאמר, עם פלוגה אחת לפנים ושתיים מאחור - כדי ליצור מבצע עם האויב, לגשש את חזיתו, לעמוד על עוצמתו ולנסות לאתר חורים בהיעדר כותל. לאותו צורך היו אמורים להיות מופעלים על-ידי האוגדה, גם יחידות-סיור וכוחות-מישנה קטנים, שהיו משמשים גם להבטחת האגפים ולסגירת פערים עם "כוח קלמן" שבצפון ואוגדת שרון, מדרום.

בגישה עם אריק

ל"הברגה" היה ברוך מגלה את אריק שרון. אינני יודע מה היה, כי שלב ההוא, טיב היחסים האישיים בין השניים, אבל שרון נמצא בגיזרה ההיא כבר מן היום הקודם (ל"הברגה" עצמה הגיע עם שחר ה-8.10) והספיק לבדוק אר"תה לפרטיה וגם תכנן, בפירוט רב, כמה התקפות, שהיו זהות לחלוטין, במשמור תיהן הכלליות ובמיקומן, להללו שעמד ברוך לבצע.

ברוך לא הכיר כלל את המצב השורר בגיזרה, כי זה עתה ירד מקנטרה. מה ש-חשוב לא פחות, קרוב לוודאי שפגישה משותפת כזו היתה עשויה להוליד לחץ משותף של שני מפקדי האוגדות על גונן, שיפעיל את שניהם בגיזרת הפירדאן, במ קום שיוויד את שרון דרומה, בעיתוי ש-היה הגרוע ביותר מבחינת ברוך (ושלא ל-דבר על תבונת כל המהלך הזה).

אפילו אפשר שהסכמה, או חילוקי-דעות, בין שני האלופים הללו, היו בכוחם ל-עקור את גונן מבונקר הפיקוד ולהביאו ל"הברגה", שהיתה בדיוק המקום הנכון לו, בזמן ובנסיבות ההן.

מכל הסיבות הללו היה על ברוך להתאמץ וליוזם פגישה אישית עם שרון, גם אלוהא נמצא זה במיקו"ר"ה אז על "הברגה" וגם אם מ-מיפקדת הפיקוד נשכח, או נעזב, שה"ספר" מצויה לבצע, במצבים כאלה, "הפיכה" בין הכוח היוצא את הגיזרה לזה הנכנס אליה.

תצפית כללית

עמדו על "הברגה", לאחר - או ב-מקביל - לקבלת דיווח משרון (ואולי גם העלאת רעיונות לפעולה דו-אוגדתית משולבת, או לפחות מתואמת, היה ברוך יכול לקיים תצפית כללית, אבל טובה על כל השטח עד התעלה. רכס "הברגה" היה חלק מ"קו הגבעות", וכל התואים שבינו ובין קויהמים היו נמוכים יותר (אם כי פני הקרקע הגליים גרמו "שטחים מתי"). עם הצטרפות שני המח"טים שלו, יכול היה ברוך לקיים, במקום, הערכת מצב חפוזה ולהוות את התוכנית הכללית, תוך שבכוחו להראות, באצבע ממש, כל פרט חשוב של השטח או של התוכנית. לאחר מכן היו השלושה שבים איש

למיפקדתו, וברוך היה משלים, עם מטהו, את הפעולות המקובלות האחרות, אשר בתרגילים, ודאי שהוא עצמו חזר עליהן מאות פעמים.

כיוון שכל התהליך הזה צריך היה להימשך רק כשעתיים, הרי היה ברוך פותח את התקפתו ב-ערך כמותה שעה שבה כוצעה התקפת עדיני, רק לאחר שהיה מנצל את הזמן באופן מושכל ו-תר, תוקף בעוצמה רבה יותר, עדי פי תוכנית שנונה ונכונה יותר ו-שוקט בעצמו על הקרב.

ידיעת המקצוע

שוב עתה אל הקרב כפי שבוצע ונראה בפועל, ונגיח כי, מסיבות ה-נעלמות לגמרי מדיעתנו, היה ברוך נאלץ לתקוף, בפעם הראשונה, בדיוק כפי ש-תקף בפועל, בלא שיהיה לאל ידו לבצע כל פעולה שהיא של גוה"הקרב, או לש-נות את היערכות כוחותיו. גם נזכור, כי או עדיין לא אבדה האמונה בכל-יכולתו של הטנק, ואת התוצאות המקוות מהתקפת גדוד טנקים עדיין חישוב במושגים, שהיו קרובים יותר לששת הימים מאשר למצ-אות של אוקטובר '73. כבר תיארונו קודם את מהלכה של התקפה זו, שבה הסתער עדיני לבדו קדימה, ללא חיפוי או סיוע, ולאחר שנמצא כשעה וחצי תחת אש אר-טילרית כבדה ורצופה וביקש (לדבריו, כפי שפורסמו) לא להסתער ואף לא לקדם את שתי פלוגותיו האחוריות.

דבר מושכל ראשון וראשי הוא, שרק המפקד בשטח יכול לקבוע את שימת הפעולה הספציפית, מ-פני שרק הוא יכול להעריך נכו-נה את מצב כוחותיו, מצב האויב והשפעת פני הקרקע על המיכני-עים. מוסכמה זו נכונה ותופסת ב-כל הנסיבות ובכל הדרגים.

מפקד ממונה, אם אינו נמצא בשטח, או אם אינו יודע במידה מספקת מה מתרחש בו, מורשה להורות לבטל את הערכתו ו-את מסקנותיו של המפקד הכפוף הנמצא בשטח, רק כדבר יוצא-מן-הכלל, וכאשר לצורכי השגת המשימה הכללית נדרש הכוח הכפוף לבצע איזושהי פעולה בכל מחיר, ובלא התחשבות בהתאמת לנסיבות המקומיות.

במילחמת יום-הכיפורים ראינו כי החי ריג הפך כימעט כלל, ובימים הטובים ההם, שבין מיבצע "קדש" ל-6 באוקטובר, ודאי היו "המומחים" מביאים זאת כהוכחה נר-ספת לכך, שצה"ל מנצח דווקא מפני ש-הוא מפר את ציווי "הספר".

עתה ברור - או לפחות צריך שיהיה ברור - כי החריג איננו מדמדד על "מקוריות", אלא על אי-ידיעת המקצוע.

הפתרון הנכון

ניינית, מובן שעדיני צדק. ממקום זיהול קרבי-האש הממושך כלפי "חז" י"ו" יכול עדיני לראות כי ממש מולו מצוי ריכוז גדול, צפוף ותופח של כוחות מצי-ריים מכל הסוגים. כיוון-ההתקפה וציר-ההתקפה שלו היו צפויים מראש, ומובנים מאליהם. לא נעשה כל נסיון להטעות את המצרים, להסיח את תשומת-ליבם, או את הארטילריה שלהם. לכיוון אחר, ולא סופק לעדיני כל חיפוי-אש שהוא, ממר-גמות, מארטילריה, או ממטוסים. חושבני שיש יסוד מספיק להניח, כי אלמלא היה עדיני עדיין משוכנע או, איכשהו, בכל-יכולתו של הטנק (היה זה הקרב הראשון שלו במילחמה זו) ודאי שהיה "בועט" יותר, ואולי כך מאלץ את הממונים עליו לבדיקה נוספת ולמחשבות שניות.

אבל לא בעדיני עסקנו, אלא ב-מפקד האוגדה. על ברוך היה להי-מצא יחד עם עדיני, ולוה משתי הסיבות הפשוטות, שהיה זה, ב-אותה שעה, המאמץ המיבצעי ה-יחיד שעשתה אוגדתו: וכן שרק בדרך זו יכול היה ללמוד, מבלי ראשון ובאופן הנכון, מהו שדה-

(המשך בעמוד 46)

מתיבחה של בריג'יט

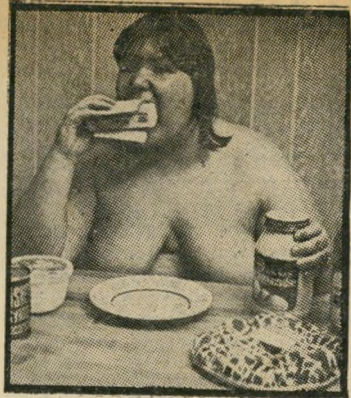
לאלה הרוצים לגנון את תפריט הדייטה שלהם, הנה עוד שני מתכונים דייטה מ-מתיבחה של בריג'יט.

כריך של לחם בחמאה

הכיני על השולחן את כל המטעמים עשירי הקלוריות שנפשוך כה משתוקקת אליהם: צינצנת מיונה, קופסת סירופ שו" קולד, אל תגעי בהם. קחי שתי פרוסות לחם דקות והכניסי ביניהם חבילת חמאה שלימה עם העטיפה של נייר הפרגמנט. מצויין לפיקניקים בחיק הטבע.

ויסקי סאואר

הכיני לעצמך את כוסית הויסקי סאואר האהובה עלייך. החשיכי את החדר. קרבי את הכוסית אל הקיר והדליקי זרקור מ-אחורי הכוסית לעבר הקיר. לקחי את הקיר.

פעם, כשיהיה לי זמן ומקום, אכתוב דיסטציה על הנושא „איך לכתוב מיכ” תבים שלא תקבלו עליהם אף פעם תשו” בה. בניסיון הקצר שרכשתי כבר במדור זה, אני יכולה להריח מרחוק מיכתב שלא יזכה את שולחו אפילו בתשובה אחת לרפואה. לעומת זאת יש כאלה שאפשר ללכת עליהם בליינד שהם יעלו את סעיף ההכנסות במאזן דואר ישראל. אין לי שום כוונות להעביר בשלב זה קורט מזרוד. אני רק יכולה לתת למעוניינים כמה מיי פים קטנים.

● הרומנטיקה, כך מסתבר, היא עדיין סחורה מבוקשת בשוק. כל מיכתב שרק נודף ממנו קמצוץ רומנטיקה, ולא משנה אם זו רומנטיקה גברית או נשית, זוכה ביתרון.

● ההשתחצנות היא כבר לא במודה. נתונים סטטיסטיים מעניינים אולי את משרד הפנים. את אלה שאתם מבקשים שיכתבו לכם, מעניין יותר מה אתם יכולים להציע להם במישור האנושי. בי תור עצה פרטית: אם תכתבו על חמשת הדברים שאתם אוהבים ביותר ועל חמשת הדברים שאתם שונאים ביותר, יש לכם יותר סיכוי לקבל תשובה מאשר אם תעיי

הדורשת

הגברת המסתתרת מאחורי מיספר הקוד (2/74) מתייחסת אלי כמו אל שדכנית. היא הראשונה שלא היה איכפת לה מה יחשוב עליה הדור, ושיגרה אלי תישדור” תה על גבי גלויה, בסיגנון הלוח הכפול. בת 26, 173 ס”מ גובה, רווקה, עובדת, גרה אצל ההורים, מחפשת רציני — לא לפלירט — המוכן לשאתני עם כל מע” לותי וחסרונותי. ביישנית. לא חברותית באופן מיוחד, לא נלהבת לבילויים סוערים ובדרך כלל יושבת בית. הופעה נאה. דרי

מיכתבים לציפי

מיכתב פרס

ההנאות הרוחניות והאחרות

מה ש(6/74) מבקש ממני בעצם, זה להוציא אותי לתרבות רעה. הוא פשוט מנסה לפתות אותי לדבר עבירה. וכיוון שאני קלה לפיתוי, הוא מצליח. הוא חייל בן 23, המשרת עדיין שירות סדיר בצה”ל. בטח תישאלי את עצמך: איך זה? האם חוק שירות חובה בצה”ל הוארך לחמש שנים? או אולי הוא בילה כמה שנים בכלא צבאי? שאלות אלה בדיוק שאלתי את עצמי, לפני שקיבלתי ממנו את התשובה.

„קיבלתי חינוך דתי” הוא מתנצל כמי שנתפס בקלקלתו. „בשלב מסוים, אחרי בית הספר התיכון, קיבלתי אפילו חינוך ושיבתאי. אבל היום אני מחפש להשתחרר מזה. אורח המחשבה שלי היום הוא ליברלי וחופשי מאוד. אבל מיסודות החינוך הדתי אינני יכול להשתחרר.”

למרות שלא ציין זאת, הוא נראה לי כאחד מאברכי ישיבות ההסדר, תומך מוטנציאלי של גוש אמונים, שהשירות הצבאי עשה לו משהו. הוא עדיין נבוך ומתלבט ופוסח על שני הסעיפים, כאילו הוא עומד להשתמד, רחמנא ליצלן. עובדה, בראש המיכתב שהיפנה אלי, הוא אפילו לא כתב „ב”ח”. „יש לי נפש של אמן” הוא מתודה. „אני אפילו כותב שירים ומתעניין מאוד בפילוסופיה כללית ובפסיכולוגיה. רחב-אופקים מאוד, אוהב להינות מהחיים ולמצות עד תום את ההנאות הרוחניות והאחרות שהחיים מעניקים.” שמתן-לב איך שהוא נימנע מלציין את הביטוי המפורש!

עכשיו הוא מחפש: „את אותה אחת המסתקרנת ליצור קשר מעניין ועמוק עם אחד המעוניין לעצב את אורח-חיינו בסיגנון ישראלי מצוי ומתקדם (איך זה הולך ביחד?!?) עם כל התכנים האינטלקטואלים הנילוים לכך.” רצוני שתהיי ממרכז הארץ.

חושבת שמגיע לו הפרס, ולוא רק בזכות הלבטים שבחציית הרוביקון.

***

מיכתב פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי — מתנת חברת התמרוקים דס, מערכת מצרי יופי מתוצרת החברה.

וב על עצמכם שאתם נחמדים, מוכשרים ומבטיחים עלי לאכזב. ● אל תעמידו תנאים, קבלו כל מה ש” בא. כמו שנאמר: „שלך לחמד על פני המים כי ברבות הימים תמצאנו רטוב.” ● כיתבו מיכתבים, לא טלגרמות. גם לי עצמי יהיה קל יותר להציע אותכם/ אם תהיה לי עיסה שאפשר ללוש אותה. בטוחה שלא תקבלו את העצות. אתם הרי יודעים יותר טוב. רק שלא תגידו שלא הזהרתי אותכם.

מיקרה גאון

ראית כבר את חגיגת לעיניים של אסי דיין?

(1/74) נראה לי כמו אחד שקפץ מתוך המסך של הסרט הזה. וזה מתאים לו. הוא שייך בעצמו לאותה שמורת-טבע נדירה המצויינת משום מה על המפות בשם „מטוי לה”. אין לו מה להגיד על עצמו מלבד זה שהוא צעיר בשנות העשרים המוקדי מות שלו. וגם מזו שהוא מבקש שתיכתב אליו. הוא לא רוצה הרבה: רק שתהיה גאון. לא הייתי מאמינה אילמלא הייתי קוראת, וחוזרת וקוראת את אותה שורה בודדה במיכתבו האומרת: „בקשתי היא למצוא קשר לבת, אבל רק בתנאי שהיא גאון. וזאת המסיבה, שרק מיקרה כזה עשוי לעניין אותי.”

זה נשמע מעורר למדי, לא? או אל תשכחי לצרף למיכתב אישור על האייקו. שלך.

***

„שאינו יודע מה הוא מחפש.” „לא, אין זו נפש מפוצלת.” הוא מסביר, „אלא סתם אדם, שכל כמה שניסה להעי” מיד אנשים במיסגרות ולמיינם, תמיד מצא את עצמו מופתע מחדש ע”י נשים, תכור גות ונשיות שונות ומשונות. על כך, הבה נהיה מעט פחות נוקשים ונפתח את עצ” מנו לקראת ניסיונות חדשים, שרק אם ניכנס לתוכם (ואולי נעבור אותם) נדע מה זה תרם לנו והאם אהבנו זאת.”

***

נשבר לה!

„בשעה קטנה של לפנות בוקר הגעתי למסקנה שנשבר לי לבד! קצרה סבלנותי לחכות לאברי שיופיע על סוס לבן ולא איכפת לי כבר שיגיע בכמוניתו הפרטית מאוד. אם גם לך נמאסו ההיכריות ה” שטחיות, אינך טיפש. היה אמיץ וכתוב אלי — צברית רווקה ולא מכוערת, בת 28 בקירוב, האוהבת לחיות (וגם את מכבי תל-אביב). דרישותי מך: שתעניין אותי, תהיה אלי נחמד ועליו ותתנשא לגובה מינימאלי של 175 ס”מ. את יתר הפרטים נוכל לברר בפרטיות יתר.”

בהתחלה חשבתי (4/74) עשתה את טעות חייה בכך שלא ציינה איהו מכבי תל-אביב היא אוהבת, אלה מהכדורגל או אלה של הכדורסל. אבל במחשבה שניה, לפי הגובה הנדרש, אין מקום לטעויות.

***

משהו של אמת

(5/74) מציע שאתן במדורי עדיפות לי-מקרים מיוחדים ודחופים של אנשים ב-מצוקה, כמוהו למשל. הוא סטודנט בן 25, גאה, שקט, רציני. עדין נפש ועוד ועוד, שיש לו בעיה. הבעיה שלו היא שהוא ביישן וחסר יוזמה עד לייאוש.

„ומה יכול לחפש מיואש? רק דבר אחד והוא: נאה, חגיגנית, שקטה, רצינית, שיכולה לעודד אותו ומוכנה לשתף פעולה לקראת משהו של אמת.”

את יכולה אפילו להיות חיללת, סטודנטית, או פשוט כל אחת שסבלה עד כה מאכזבות. הוא רוצה גם שתהיי מסביבת תל-אביב ועם מיספר טלפון שתוכלי לציין אותו כבר במיכתבך הראשון.

מיכתבים לפרסום במדור זה יש להפנות לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכ” תבים לאלה שהתפרסמו במדור יש לשלוח כמעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית לרשום את הכתובת הנ”ל ועל המעטפה הפנימית לציין רק את מיספרו הסידורי של המכתב בצירוף בול של 35 אגורות.

adas

תכשירי יופי ואיפור

הדס

מבצע חסכון לחינוך גבוה לנכדים ב„גחלת“

על מבצע חסכון חדש לחינוך גבוה לנכדים, מתנת סבא וסבתא לבת/בר מצווה או לאירועי ימי-הולדת — הוכרז ע"י הגבי שרה דורון, חברת מועצת העירייה ויו"ר מועצת המנהלים של „גחלת“, במסיבה עם עיתונאיות, שנערך כה ב„בית סוקולוב“.

מעשה יוכלו סבים וסבתות מכל הארץ להעניק לנכדיהם, באמצעות „גחלת“, מתנת חסכון לחינוך גבוה, בהגיעם למצוות, או לימי-הולדת, בתשלום חודשיים נמוכים יחסית, או בתשלום חד פעמי בניכוי הנחה ניכרת במזומנים. שכר-הלימוד השנתי במוסד להשכלה גבוהה יסתכם בשנת הלימודים תשל"ו, כנראה, בסכום של כ-3,000 ל"י ומעלה, שהוא נטל כספי על המשפחה.

החסכון יאפשר לנכדים, בבוא-העת, לרכוש מקצוע אקדמאי, בארץ ובחו"ל, ולהבטיח עתידם בחיים. תוכנית החסכון לחינוך גבוה ב„גחלת“ מיועדת לכל תור שבי הארץ.

על כדאיות החסכון לחינוך גבוה עמד מנהל „גחלת“, אריה שטיין. הוא ציין כי החסכון ב„גחלת“ מעניק לחוסך הטבות גדולות ויחודיות, במערכת החסכון הישראלית. לחסכון מתווספים 7% ריבית נצברת (כולל מענק) ובהצמדה מלאה לקרן ולריבית, כאשר כל ההטבות פטורות ממס, בהתאם לחוק החסכון לחינוך.

כן נמסר, כי בנוסף להטבות אלה בתוכנית החסכון מעניקה „גחלת“ לכל

חשבון חסכון, שיפתחו סבא וסבתא, שייזכו של 100 ל"י, מייד עם ההרשמה.

במחצית הראשונה של השנה מסתמנת עליה ניכרת במימון הנרשמים לתוכנית החסכון לחינוך גבוה. למעלה מ-10,000 חוסכים, צברו עד כה כ-13.5 מיליון ל"י להבטחת השכלה גבוהה לילדיהם. מספר החוסכים הכללי ב„גחלת“ — כ-100,000 ל"י לחינוך תיכון — מגיע ל-38,000 בקירוב, שצברו ביחד עם הריבית, ההצמדה והמענקים כ-100 מיליון ל"י.

בשנת תשל"ו תשלם „גחלת“ כ-6 מיליון ל"י שכר-לימוד לבתי-ספר על-יסודיים ולמוסדות להשכלה גבוהה. מאז ייסודה שילמה „גחלת“ כ-20 מיליון ל"י שכר-לימוד עבור ילדי החוסכים.

„זה לא מילחמה!“

(המשך מעמוד 44)

גדודו ומה אפשר, או איי-אפשר, לעשות בו, ומדוע.

אמנם, הערכתי היא שהתקפה נכונה של ברן הייתה מרסקת את האוייב שמולו: אבל בהחלט ניתן להניח שהערכה זו מוגזמת. וכי בפועל הייתה נחיתותה של אוגדת ברן בסיוע אש ובח"ר כה חמורה, עד שבגללה בילבד נגזר היה על כל התקפת-טנקים שהורה שתישל, אפילו הייתה מסתערת האוגדה בשלמותה.

במיקרה זה, היה הפיתרון הנכון מתבטא בניצול תכונות הטנקים לשם תימרון ואש מרחוק, בלא הסתערויות מצח. מה שהיה מאפשר לגרום למצרים אבידות כבדות במחיר נמוך ביותר לנו וגם להימנע כל התקפה שינחיתו, באמצעות סידור של ההשיות והתקפת-נגד, המתנה לזמן מרחב שבין „קו הגבעות“ וקריית מיס, תוך מניעת התרחבות ראש-הגשר ושיקת כוחות מצריים. כך היה על ברן ללחום, עד שיגיעו כוחות נוספים שלנו — ובעיקר ארטילריה וח"ר של ממש — אשר יאפשרו ביצוע התקפת-נגד באמצעות עוצמה מאוזנת, מרוכזת ועל אויב יגע ומטורטר.

יש לזכור, בהקשר זה, כי היה אז בכוחו של ברן להעמיד בנקודת שורה קדמית של כוח משמעותי. אפילו היו נמנעים מהסתערויות, אלא רק מתמרנים משך כל היציאה אוקטובר, מעמדת-אש לעמדת-אש וצולפים על הריכוזים המצריים מיטות חיובי יותר לנו והרבה פחות משמח בעבור המצרים.

ביזיון חמור

ל טובת פתרון זהיר ממין זה נזכר כי קודם להתקפת ברן השנייה (התקפת יגור) נשלח אריק מן הגיזרה שמדרום, וברן נאלץ להסיב את חטיבת אריה לסתימת הפער. כך היו עתה כל יחידותיו מושפעות בקו הראשון ושרויות בלחימה.

נכון שהמצב לא נראה אז לברן חמור כמיחרד. אבל מצבירות זה, שדא היה במקומו, שרר במפקדתו, רק מכיוון שדא נמצא סמוך לערויני — ואפילו לא על „הברגה“ שבימאחוריו — וזמן איי-אפשר היה לו שידע מה כאמת מתרחש.

מפני אותה סיבה לא הבחין כלל ברן ולא ידע שההתקפה הראשונה לא הייתה מתואמת כראוי, וכך יכול היה לשלוח את שני המח"טים שלו להתקפה „המכר רעת“ לאחר שביקש למלא, באמצעות שר החקלאות ביניהם, את חלל השליטה והייתהול שיצר באי-נוחותו במקום.

מבחינת ניהולן כמאמצים אוני-דתיים, היו שתי התקפות אוגדת ברן על הפירדאן ביזיון חמור ואי-מית. אף אחת משני-איתיהם הרי בות והחמורות של הדרגים הממוינים — חלקן נסקרו ויתרון ייסקרו — אינה יכולה להצדיקה או אף להסבירה.

„זה נהדר, אבל...“

ברן לא השכיל לבצע נזהלים של חיכיון הלחימה ושל שליטה עליה. שאין פשוטים, סכמטיים, אלמנטריים ומובנים מאליהם מהם, כמפקד-אוגדה, לא ביצע מה שעשה הוא עצמו כמפקד-גדוד: וכך שלח את צוותות הטנקים שלו להסתערויות אשר, כפי שהוכנו ובוצעו, היו חסרות תכלית וגדוונות לכישלון כבר מלכתחילה. ממש כהסתערויות „החטיבה“ הקלה בי בלאקלאבה.

אילו היה ניצב אותה שעה על „הברגה“ הנגד הצרפתי בוסקה, ודאי שלמראה הטנקים של גדודי המינואים, המסתערים קדימה או תוך האש והעשן וניצתים כזה אחר זה, היה חוזר על הרברים שי השמיע 120 שנה קודם לכן, בעת ההסתערויות ההירואיות של הפרישים הכרוטיים בתוך „עמק המי וות“ שבקרים: „זה נפלא, אבל זה לא מלחמה!“

„C'EST MAGNIFIQUE, MAIS CE N'EST PAS LA GUERRE!“

נכדו יזכה בחינוך גבוה

המתנה של סבא וסבתא לבת/בר-מצווה

כל מתנת בת/בר-מצווה היא מתנה חולפת ונשכחת. השי שאתם יכולים להעניק לנכדכם — חסכון לחינוך גבוה ב„גחלת“ — יאפשר לו לרכוש מקצוע אקדמאי, בארץ או בחו"ל, ויבטיח עתידו בחיים. תכנית החסכון לחינוך גבוה ב„גחלת“ מיועדת לכל תושבי הארץ. תקופת החסכון החל ב-3 שנים ועד 20 שנה.

למען הילד-חיסכו ב„גחלת“

גמול חסכון לחינוך תיכון וגבוה מיסודה של עיריית תל-אביב-יפו ההרשמה-בכל לשכות המודיעין העירוניות וב„גחלת“, אלנבי ופ.ת"א.

מלכת המינים 1975

REVVLON

ובחסות חברת

העולם הזה

מטעם

הלוחמת

המועמדות

הסופיות:

תמי יכולה לזקוף לזכותה עבר קיבוצניקי במיק"צ, אחרי שבילתה שנה מחייה הקצרים בקיבוץ נחשולים. לאחרונה התפרסמה התימניה הגיזעית כלוחמת. היה זה בכתבה "מחר יהיו כאן באריקאדות!" שהתפרסמה בהעולם הזה לפני שבועיים, ובה

המועמדת הסופית של השבוע, לתחרות "מלכת המינים 1975", היא תמי חנש בת ה-18, ילידת תל-אביב ותושבת שכונת גיבעתי-עמל. תמי היא נערה תמירה, סכסית, בעלת עיניים שחורות גדולות ושיער גיזעי מקורזל, הגור לש על כתפיה. היא מצטיינת גם בשפתיים חרי

תמי חנש אינה דואגת לעולם למר-איה המטופח. אף שהיא מרבה בפעילות ספורטיבית ומבלה הרבה על חוף-הים, היא יודעת שמוצרי וולה המעולים ישמרו על טיבעיותו ורענותו של שיערה בכל מזג-אוויר.

תמי התימניה, שחומה להפליא מטיבעה, אך זה לא מפריע לה ללכת לים, ולהשתוף בגדי-הים הלבן שלובשת תמי הוא משל חברת גוטקס, ששימעה יצא בעולם כמרי-בילה בתחום ביגדי הים והחוף, והנותנת כיום את הטון על חופי-הים האופנתיים ביותר.

הגיזעית

תמי חנש, כפי שאפשר לראות, היא תימנייה גיזעית אמיתית, בעלת תלתלים שחורים גולשים, עיניים שחורות בוורות והופעה סכסית ואצילית כאחת. הופעתה מושכת אליה מבטים אינספור בכל מקום שבו היא מופיעה, אך היא כבר אינה מתרגשת מכך.

הצהירה כי היא וחבריה תושבי השכונה הדלה, המסתופפת בצילו של שיכון בבלי המפואר בצפון תל-אביב, יילחמו ואף יעלו על באריקאדות עד שיתוקנו העוולות שעוללו להם השילטונות, אשר הבטיחו להם דירות ולא קיימו. כך רוכשת לה תמי הלוחמת ניסיון קרבי, שוודאי לא יזיק לה שעה שתתגייס לצבא, בעוד ימים אחדים.

שיניים צחורות ואצבעות ארוכות ואצ"ליות, הופעתה חטובה, מרשימה וכל ראש סובב אחריה בעוברה ברחוב. העובדה, שתמי שחומה להפליא מטיבעה, אינה מפריעה לה לבלות רבות משעותיה על שפתי-הים, היא בת למישפחה שבה עוד שתי אחיות וארי-בעה אחים.

נערות נוספות המבקשות להציג את מועמדותן לתחרות, הפתוחה עדיון, מתבקשות להתקשר לטלפון 243386 מזיניים בין השעות 4-5 אחה"צ.

תמי אוהבת לרכב על סוסים בשעותיה הפנוי-יות, אך תחביבה העיקרי הוא שלושת הכלבים שלה: גימי, שימי (על שם קבוצת הכדורגל שימשון תל-אביב, שאחיה הוא מאוהדיה השרוי-פים), וקודקוד, הזוכים לטיפול מסור מידיה.

רחל מרחלת על כל העולם

כסף עושה כסף

ומאיטליה. הארנקים שלהם, שמחירים נעו בין שלוש מאות לשלושת אלפים ל"ג, נמכרים בתנויות-היוקרה של הבוגר-סטריט. ולא רק זה. משראו החסידים כי טוב, החליטו להשתקע בלונדון ורכשו בית ברובע הנדון שבצפון העיר.

אבל שלא תחשבו, חסידות-החלילה, כי כסף זה כל מה שיש להם בראש. לא הם בהחלט

מה יש לדבר, כסף זה דבר חשוב מאוד בחיים. ואפילו כמה מהיפסו לפני מכירה, ושאלו תמיד שאפשר להיות מאהבה ולקטוף פירות מהעצים, מסכימים איתי בימים טרופים אלה שהכסף בעצם עונה את הכל.

אבל מי שלא חי רק מאהבה, ובטח שלא נאלץ מימיו לקטוף פירות מהעצים, הוא יוסי חסידות, בנו של אלברט חסידות,

ברכה ויוסי חסידות
כסף לא מדיק

מחסידי הביילויים. עובדה — והעתה חזרו מטויל משגע שעשו בריוויירה הצרפתית ובאיטליה.

מה הם עשו עם הילד? איזו שאלה טיפשית! הם לקחו אותו איתם, ביחד עם המטפלת. אחרי הכל, הכסף, כמו שבטח כבר הבנתם, זו לא הבעיה שלהם.

מבעלי בנק דיסקונט, ואחיו של דני חסידי, נערה-הזוהר לשעבר, שנשא לפני כשנה לאשה צעירה בשם זהרית והעניק לה יהלום בשווי של עשרות אלפי לירות כמתנת-חתונה.

או יוסי זה, שכבר בתור ילד למד בבתי-ספר פרטיים בבריטון שבאנגליה, וכשהיה בן 18 קיבל ליום-הולדתו מכונת-ספורט לבנה ופתוחה מדגם אמ"ג, וניקר לכל ילדי ירושלים שהכירו אותו מהשכונה (חביבה, אלא מה) את העניינים, הולך ברדכי אביו ואחיו, ממשיך במסורת המישפחה ועושה כסף.

איך הוא עושה כסף? או ככה. קודם כל היה לו כסף, כי כשהוא התחתן עם אשתו היפהפייה ברכה, בתו של בעל דוכן למימכר עיתונים בשוק מחנה-היהודה, הוא קיבל במתנה כסף שהיה יכול לסדר כל אחד בחיים. לו, למשל, סידר הכסף הזה דירת-פאר בנווה-אביבים, ושתי מכרי ניות, אחת לו ואחת לאשה.

אחר-כך הוא סיים את לימודי המישר, פטים, לקח את אשתו — שהיתה בחודשי-הריון ראשונים — ונסע איתה לאנגליה. שם, בלונדון, תוך כמה שבועות, שכרו השניים דירת-פאר בבליטי פארק, ויוסי נכנס לעיסקי מניות והשקעה.

ברכה ילדה בינתיים בן בכור, ששמו בישראל נקרא אלברט (אבי) על שם הסבא אלברט. וכמתנה קיבלה ברכה ענק פנינים, הלוואי על כולנו. שלא לדבר על סכום הכסף שגרשם על שמו של הילד.

מייד עם הולדת הילד עבר הונג חסידות להחגור בסנטר-ג'ורג'ס-רוד, אחד הרבעים היותר-עשירים היותר-יהודיים בלונדון. עם מטפלת צמודה, מכונת חני-מינו אוטו מסית ובעל כמו יוסי, יכלה ברכה לעשות חיים משגשגים, ואפילו לעבוד בשעות הפנאי כדילת-יופי של חברת אבון.

והנה, בימים אלה החליטו בני הונג חסידי דוף לשנות כיוון. הם נכנסו לעיסקי עורות, והחלו מייבאים בכמויות אינדיקטור מספרד

במזל חתונה

זה שאנחנו השבוע במזל חתונות זה לא באשמתי, כי אם באשמתו הישירה של קופידון הבלתי-אחראי. ואם יש למישהו תלונות, אז שיפנה אליו.

בני הונג הראשון שהחל מבשר לידידיו הרבים על נישואיו הקרובים, הם האמרגן חיים סכן וחברתו היפה מיקה לייבוביץ.

מיקה, שהיו אלו נישואיה השניים, התגוררה במשך ארבעת השנים האחרונות באירופה. באחת מחופשות-המולדת שלה הכירה את סכן, דרך ידיד משותף לשניהם, הגיטריסט חיים רומנו. היא ניהלה איתו רומן קצר ואינטנסיבי, ושבה לאירופה מתוך ידיעה ברורה שהיה זה רומן קצר, חזק ואלגנטי, שאין לו עתיד.

אך באירופה חיכתה לה הפתעה. האמרגן הדינמי העתיק את עסקיו לפריס, במטרה מוצהרת להפוך את הילד נועם קניאל לחוליסו בינלאומי, וכך, אחרי כמה שיחות-טלפון תוך-יבשתיות מפריס לאמסטרדאם, נפגשו השניים, ומאו שנפגשו בפעם השנייה בגולה הרווייה, לא נפרדו.

הם באו ארצה ביחד, התגוררו תקופה קצרה ברמת-אביב ושבו לפריס. כעת, עם בואו של הומר המצרייחוני דמיס רומוס לארץ, באו איתו מיקה וסכן, ופה החליטו

בלונדון חיים כמה אלפי ישראלים. רבים מהם אינם יודעים בעצמם מה הם מתפשים בבירה הבריטית. עבודה אין להם, תוקפו של רישיון-השהייה שלהם פג אחת לחצי-שנה. או מה נותר להם לעשות? להיות מלצרים במסעדות, או עובדי-ניקיון בבתי-חולים ובבתים פרטיים. ואלה מהם שהתמזל מזלם, עובדים כזבנים בתנויות-האופנה שבאוכספורד סטריט או בקינגס רוד.

ישראל פוליאקוב, בפעם השלישית

במשך כל שנות נישואיו לריקי גל, על-מנת לקנות דירה גדולה יותר, ולהתחיל מחדש, או שיהיה בהצלחה.

ישראל פוליאקוב
פעמיים לא הספיקו

מה יש לדבר, הוא אוהב את הסטאטוס הזה, ישראל פוליאקוב, הגשש הכי מצחיק שאני מכירה, ושכולנו מכירים בכינוי פולרי.

כן, הבריאדם פשוט, אוהב להיות נשוי. עובדה, הוא עומד לעשות את זה בפעם השלישית.

בפעם הראשונה היה פולי נשוי לשחקנית היפה רינה גנור שמאוחר יותר התגרשה ממנו והתחתנה עם צעיר ישראלי בשם רפי, העובד כמפיק בחברת-סרטים אמריקאית, וכעת היא חיה באושר ובעושר בלוס-אנג'לס שבקליפורניה.

אחר-כך התחתן פולי עם הזמרת ריקי גל, לה היה נשוי מיספר שנים, וממנה התגרש לפני קצת שנות משנה.

והנה, לא הסיפק גששו למצות את החופש שניתן לו, וכבר הוא כובל את עצמו מחדש בכבלי הנישואין, והפעם ה' מאושרת היא דיילת אל על בת עיראק, בשם שיש מישאלי, לה עומד פולי להינשא ארטורו, בחודש הקרוב הבא עלינו לטובה.

וכדי להיפטר מזיכרונות לא נעימים — או כן נעימים, אין שתרוצו — מנסה פולי למכור את דירתו שבשיכון-בבלי בה גר

לחתום קבע על היחסים ביניהם. הם נרשמו לרבנות ועומדים להתחתן, בשעה טובה ובמזל טוב, בחודש ספטמבר הקרוב.

עד אז יישארו בארץ, ויעשו בה את מה שנקרא בפריס: חופשת-הקייץ. אני לא הייתי קוראת לזה כך, כי סבן נמצא במיש

חיים סכן
הקשר לא נותק

רדו מהבוקר ועד הערב, מתרוצץ בין כל מיני חברות-תקליטים, ומיקה האוהבת, הטוענת שמעולם לא היתה מאושרת יותר, נמצאת איתו כל הזמן. היא פשוט לא יכולה להינתק ממנו, אתם מבינים.

הפאשלה הישראלית

אחת כזו היא צעירה ישראלית בת שלושים, תושבת שכונה ירושלמית, גרושה ואם לבן.

היא הגיעה לאנגליה לפני כמה חודשים, ללא פרוטה לפורטה. שם הכירה צעיר בריטי מגודל-שיער ובעל מיבטא קוקניי בולט, ועברה לגור בדירתו.

הצעיר, שהוא משפץ-בתים במיקצועו, סיפק לה מקום-מגורים ואוכל, אבל עמד בתוקף על-כך שהצעירה הישראלית תחפש עבודה.

היא היפשה עבודה במשך זמן ממושך, עברה את כל מועדוני-החלילה, עברה מיסי עדות, לבסוף התקבלה לעבודה כזבנית באחת החנויות שבסביבות פיקדילי סירקוס.

אך הכסף שהרוויחה למיחייתה לא סיפק אותה ככל הנראה, כי היא פיתחה לה תחביב ישראלי ידוע, שישראלים רבים הנמצאים בחו"ל מאמצים אותו: הסחיבה מחנויות, או — אם תרצו להשתמש במילה קשה יותר — גניבה.

אלא שאצלה היה התסביך כרוך בהנאה מרובה, היא פשוט אוהבת לסחוב. היתה סוחבת לא רק בשביל עצמה, כי אם בשביל כל מי שהיה מבקש ממנה.

בשבוע שעבר יצאה ממקום-עבודתה להפסקת צהריים, בחברת חברה. משחלף זמן ההפסקה והיא לא שבה, החלו מנהלי-החנות להיות מודאגים. כשלא שבה בסוף היום, הם החליטו לפטר אותה למחרת.

אבל היא גם לא חזרה אל כריס, החבר האוהב שלה, שדאג מאד והתקשר עם כל מכריה לשאול אם ראו אותה.

לבסוף החליט לפנות לתחנת-המישטרה, ושם הסתבר לו כי חברתו נתפסה בגניבה באחת החנויות.

השוטרים לא היו מוכנים לספק לו כל מידע נוסף. אך הצעיר הנאמן המשיך לשבת בתחנת המישטרה, עד שגורש משם על-ידי השוטרים.

האשה שחזרה רק בתום 24 שעות, וכעת היא צפויה למישפט, שבסופו תגורש, ככל הנראה, לצמיתות מאנגליה.

צ'לסי, לונדון: מרי קוואנט - אופנת הפנים היפות

גם את מזמנת להצטרף למליוני נשים בעולם הנהנות ושומרות אמונים רק לתכשירי היופי של מרי קוואנט. עכשיו, יותר מתמיד תטפחי את יופיך רק עם מרי קוואנט שהביאה ארצה מלונדון מגוון עשיר, אפנתי ומעולה של תכשירי איפור וטיפוח פנים.

1,000 סיגנונות איפור

- בסיס איפור**
 - גווני בסיס - מייק אפ (אפ) 14 גוונים חלק מהם גם ממרכיבים טבעיים;
 - פודריות - גוונים שונים ביניהם תמצאי את המתאים לך ביותר.
 - סמקים - גוונים אפנתיים באבקות דחוסות וכאלה המועשרים בלחות.

- איפור עינים**
 - Jeepers Peepers - 10 מערכות של צלליות בשלישיות בצירופים מלהיבים.
 - Pearly Peepers - מבחר מערכות של צלליות מוכספות בשלישיות - להיטים באירופה.
 - Eye Gloss - 12 צלליות זוהרות המאפשרות מבחר אין סופי של סגנונות.
 - Solo Shadow - 7 גוונים של צלליות בודדות בגוונים אופנתיים חדישים.
 - Cream Shadow - 6 גוונים יפהפיים של צלליות טבעיות על בסיס של פיגמנטים צמחיים.
 איי ליינר, מסקרות וריסים מלאכותיים משיער טבעי.

- לשפתיים**
 כ-30 גוונים אפנתיים של שפתונים מעולים, העשירים בלחות המגינה ומרווה את השפתיים. ביניהם גם שפתונים טבעיים.

- לידיים**
 40 גוונים של לאקים סגנוניים מטיב מעולה. ביניהם הלהיטים! לאקים טבעיים המועשרים בפרוטאין ומהווים בסיס מעולה להגנת הציפורניים.

מבחר תכשירי טיפוח

- לניקוי פנים**
 - Come Clean - חלב פנים אידאלי לעור רגיל עד שמן.
 - Cold Cream - קרם ניקוי טבעי על בסיס דבש, דונג ותמציות צמחים לעור רגיל עד יבש.
 - Cleansing Milk - חלב פנים טבעי בפורמולה לכל סוגי העור.
לייצוב ורענון
 - Get Fresh - מי פנים המכילים אסטריגנט לעור שמן.
 - Toning Lotion - מי פנים טבעיים על בסיס דבש לעור רגיל עד יבש (ללא אלכוהול).

- לחות והזנה**
 - Skin Saver - לחות המועשרת בוויטמינים לעור יבש.
 - Skin Drink - לחות המיועדת לעור רגיל עד יבש.
 - Morning Moisture - לחות טבעית על בסיס דבש ונבטי חיטה. אידאלי לעור רגיל עד שמן.
 - Night Cream - קרם הזנה טבעי על בסיס דבש שקדים נבטי חיטה וצמחי-מרפא המזין לעומק.

- טיפול תקופתי**
 - Soft Scrub - תכשיר ניקוי עמוק בעזרת מברשת חדירה לניקוי יסודי.
 - אדים - תמציות צמחי מרפא לאדים, המשחררים את נקבוביות העור מלכלוך ושומן ששקעו לעומק ומרגיעים.
 מסכות מזינות ממבחר צמחי מרפא לכל סוגי העור.

ולהשלמת הופעתך והנאתך: בשמים, תכשירי אמבט, תכשירי שיוף, אריוזות שי מיוחדות לכל הזדמנות ועוד... ועוד...

MARY QUANT

המגוון עשיר ואפנתי, האיכות גבוהה והמחיר סביר.

דירת שיכון ופיתוח פירושה

- * מחיר קבוע ומבוקר
- * הלוואה בתנאים נוחים וללא הצמדה
- * פיתוח שכונתי מעולה ומלא
- * פיקוח נקצועי צמוד בכל שלבי הבניה
- * ערבות בנק טפחות לתשלומים ע"ח הדירה
- * יזום ובניה של חנויות ומרכזים מסחריים

במרחק 20 דקות מתל אביב דירות רווחה במחיר הקרוב לכיסך

דירות בנות 3 חדרים ששטחן 77 מ"ר ומחירן הממוצע 163,500 ל"י
 * * * * * 84 * * * * *
 * * * * * 88 * * * * *
 * * * * * 89 * * * * *

בנתניה, בקרבה לים ובסמוך לעורק התחבורה הראשי לתל אביב, מוקמת קרית נורדאו - אזור עירוני חדש המצטיין בתכנון חדשני ובכל הפרטים המאפיינים בניה מודרנית בפיקוח מקצועי צמוד לכל שלבי הבניה והקפדה על שימוש בחומרים מעולים. קרית נורדאו מצטיינת בפיתוח סביבתי ושירותים שיושלמו עוד לפני בניסתך לדירה.

אנו מציעים דירות מרווחות בנות 3 ו-4 חדרים בבנינים רב-קומות הכוללים הסקה מרכזית, אנטנה מרכזית לרדיו ולטלוויזיה, מערכת גז מרכזית, חדר כביסה המכיל מכונות אוטומטיות לכביסה וליבוש, שיש בחדרי המדרגות ושכלול לים גוספים. לכל דירה 3 כיווני אויר.

מקום ומועד
ההרשמה:
במשרד שיכון ופיתוח
לישראל,
רח' הארבעה 18 א'
בימים א' - ה'
בשעות 8.00 - 12.00
בימים א' ג' ה'
בשעות 16.00 - 14.00

שיכון ופיתוח לישראל בע"מ

זכאי משרד השיכון יוכלו לקנות דירות אלו במחיר ובתנאי הזכאות * החברה תשלם במקומך את מס ערך מוסף, אם תשלם 75% ממחיר הדירה עד 1.10.75 לפי לוח תשלומים שיקבע בהסכם הרכישה.
 * חיילים משוחררים זכאים להגדלת המשכנתא ב- 20%

לשכת הפרסום הממשלתית

רחל מרחלת על כל העולם

גורודצקי

הגדול

תעלומת הפיסלונים של דיצה חבס

...כתבו סעיטונים שהפסלונים שווים 70 אלף לירות. אני אפילו לא יודעת מה ערכם, כי לא התכוונתי למכור אותם. לא הכל האמינו, כנראה, שהיא קיבלה את היצירות היקרות כמתנה. אשתו של אחתה, למשל.

לסענתה של דיצה אשתו של אחתה היא סתם אשה נקמנית הרוצה להוציא ממנה כסף. יכול להיות שזה בגלל שב אנגליה יש חוק הקובע שאם גפטר נתן מתנה שנתיים-שלוש לפני מותו, המתנה חייבת במס-ירושה.

...אחנה היה כזה איש נהדר ומקסים, ואני לא אימרת את זה אחרי מותו. הוא היה אמן, ומבין גדול באמנות. עם אשתו באמת לא היו לי קשרים. עד כמה שידוע לי, גם לו לא היו איתה קשרים. עובדה שאף פעם לא הביא אותה לארץ.

...נרמו כאילו אשתו טוענת שהייתי הר מאהבת שלו, וכדי לא לפגוע בכבודו החי ליטה לבטל את התביעה. איזה שטויות! תאיש היה זקן, קרוב לשבעים וחמש. איך יכולתי להיות המאהבת שלו? הוא היה ידיד שלי ושל בעלי.

...ביידי כשאשתו הגישה את התביעה, התקשרתי אל הברכה שלי, שהיא הידועה בציבור של אחד מעורכי-הדין הגדולים ביותר באנגליה, לואורד סיינר. אמרתי לה: את מוכרחה לסדר שסינר יטפל בעניין הזה. היא אמרה לי, מה פיתאום, הוא מתעסק במיליונים, ולא בקטנות! אך בכל זאת סיינר לקח על עצמו את העניין, שלח לאלמנה מיכתב שהוא מייצג אותי ואת בעלי, והיא תיכף ביטלה את הר תביעה.

דיצה חבס רואה את פרשת הפיסלונים כמחוסלת. לדבריה, יש בידיה הוכחות ש קיבלה אותם מאחנה במתנה. היא בזה לרמזיה של האלמנה, כאילו הייתה הר מאהבת של בעלה המנוח, וכל מה שהיא רוצה סעת הוא לשוב אל האלמוניות שלה. אני סתם עקרת-בית, וטוב לי להיות עקרת-בית. בעלי חטף כמה התקפות אלקוס מכל העניין, ולי יש עיגולים שהור רים מתחת לעיניים. או כל מה שאני מבקשת זה שקט. תמשיעשרה וחצי שנים אני נשואה לבעלי עם השנים אספנו יצירות-אמנות. מעולם לא היינו מעורבים בשערוריות. או למה דווקא עשכשו?

בימיו של ד"אק אחנה היתה הגלריה פעילה ביותר. ואחנה, שהיה חבר הנהלת מר זיאון ישראל, אירח בין כתלי הגלריה שלו אמנים ישראלים רבים. דיצה, בתו של ח"כ יוסף תמור, ובעלה ברנך חבס, הכירו את אחנה — לדבריה — באחד מביקוריו הרבים ביישראל. טוענת דיצה: "הכרנו אותו דרך מכרים משותפים, ומייד התיידדנו. אירחנו

דיצה חבס

סתם סיפור על מאהבת

אותו בארץ בכל המובנים. הוא היה בן-בית אצלנו. היה איש בודד מאד, כימעט שלא היו לו ידידים, ולא היה מקורב במיוחד לבני-משפחה. עם אשתו, שהיא אשתו השנייה או השלישית, לא שמר על קשר הדוק במיוחד. בסך-הכל פגשתי אותה פעם אחת, כשהוזמנו לארוחת-ערב בביתם שבסנט ג'ונס ווד. אפילו אנני זוכרת את שמה. פרט לפעם זו, לא ראיתי אותה אף פעם, לא כשהיינו בלונדון ולא כשר אחנה היה ביישראל.

...לפני כשנתיים נסענו, בעלי ואני, לי לונדון, והזמנו את אחנה לארוחת-צהריים. אחרי הארוחה הלכנו לגלריה, והוא נתן לנו במתנה את הפיסלונים יצוקיה-ברונזה של חנה אורלוף, מאנה כץ, רנואר וארליך. מה הייתי צריכה להגיד — לא תודה? הוא באמת נתן אותם מכל הלב. הוא היה איש עדין מאד ויפה-נפש.

...מה אני, איינשטיין? כתבתי ספרים? אני לא מבינה מה אנשים רוצים ממני! מה שקינאה יכולה להביא! מה אני יכר לה לעשות שאני יפת? אם אנשים היו יוהעים כמה קרמים וכמה צבעים עוזרים לי להיות יפה, אולי לא היו מקנאים!

...מה שאני אעשה, שאשמין? שאלבש סמרטוטים? שאהיה מכהעת? אם אני נראית יפה, זה רק בזכות הבעל והילדים שלי. אם אני מתלבשת בצורה שמושכת תשומת-לב, זה בגלל שאני אהבת את זה, ולא בשביל להוציא למישהו את העיניים! או אני לא מבינה מה הסערה הזאת בכוס-המים.

...בסך הכל לא ועברתי שום עבירה! יש חוק הקובע שמכס אינו חל על חברי-אמנות, ואני לא חייבת שום כסף לגלרייה אחנה. קיבלתי את הפיסלונים מידיה של בעלה-הגלריה, ד"אק אחנה, שצירף אליהם מיכתב שבו הוא מאחל לי ולבעלי ליהנות מהם.

דיצה חבס, אחת הנשים היפות בארץ, רותחת מועם. היא אינה מבינה מה רוצים ממנה, ומדוע עשו עניין כזה מפרשת הפיסלונים, שקיבלו — לטענתה — היא ובעלה מ"אק אחנה המנוח, בעל גלריית אחנה הנודעת, השוכנת בגרובנוי סקווייר בלונדון. בשכונתם של שגרירות ארצות-הברית ויפן, ושל מלון אירופה הפופולרי, שבו גרות דיילות אל על.

לא הרחק מהגלריה מתגורר, בדירת-גג, השושה כחצי-מיליון לירות שטרלינג, הארי רקנטי, מבועלי בנק דיסקונט, שהוא בעליו של בניין נוסף בכיכר היקרה. היום נעולים שערי גלריית אחנה, ומעל דלתותיה תלוי שלט המכריז על מכירת המקום, הנאמד בכמה מיליוני לירות. אך

ואם לא די בזה היו שם כמה נערות-זוגו ומשקאות למכס, והעיר הרצליה צהלה וסמחה, שלא לדבר על עשירי תל-אביב וסביבתה.

ואל תשאלו מה פתאום מסיבה בכתם יום של חול, אפשר לחגוג מתי שרוצים? או מאמינים? תשאלו את שולה ועודד גורודצקי.

זו היתה המסיבה בה-הידיעה שהת-קיימה בשנה האחרונה ברחבי תל-אביב רבתי, אם לא ברחבי הארץ בכלל. זה מתחיל ב...מי לא היה שם? או דיצה חבס ובעלה ברנך לא היו שם. דיצה טוענת שזה מגעיל אותה, שבתקופה כליכך קשה, כשיש בארץ כליכך הרבה אנשים שאין להם מה לאכול, מארגנים מסיבות-פאר, והיא אפילו אמרה את זה לבעל המסיבה, עוודד (דידי) גורודצקי.

עוודד ושולה גורודצקי
סתם יום של חול

קי, מבעלי חברת אמקור, ולאשתו שולה לבית רחוב, כשהם טילפנו אליה ואמרו לה שלא יחברו איתה, כי לא הופיעה לי-מסיבה.

אבל חוץ מדיצה ומבעלה היו שם, תודה לאל, כולם, כל צמרת התעשיינים הצעיר-רים, כל המתעשרים החדשים למיניהם, כל נערות-הזוהר התורניות המקשטות כל מסיבה, כל מי שהוא משהו ושיש לו גם כסף, והיתה שם גם תימורת, שהני-עימה לשלוש-מאות האנשים שהתכנסו בר-ווילה המפוארת של הגורודצקים בהרצליה-פיתוח, את הערב איל-גטסבי הגדול.

היה שם אוכל שהיה בהחלט מספיק למלא מיספר רציני של מקרטי אמקור.

הסכס והישראלית

מה אגיד לכם — לאן שלא תלכו, איפה שלא תהיו, מה שלא תקראו — פשוט לא תצליחו להיפטר מהישראליות האלו. אני פותחת את ירחון העירום פליי גירל והנה, קופץ מתוכו השם ישראל, כשמעליו השם מרים דורון. למרות שנשבעתי לעצמי שאצא מישראליות, לא יכולתי להתאפק וקראתי את המיכתב. והנה קטעים נבחרים מתוכו. כותבת מרים דורון מישראל: "אני בת 22, וכמו רוב הנערות בארץ איבדתי את בתולי בגיל 15. מעולם לא הו לי בעיות להגיע לסיפוק מיני, וכאן בא תיאור מפורט ומלא איך ובאיזה אופן מגיעה הגברת דורון לסיפוק מיני. אחר-כך היא מספרת כי מהרע שבו קראה כתבה בפליי גירל על קיום יחסי-מין והשגת ממסימום ההנאה והסיפוק מהם, כל בטיחונה העצמי התערער. היא מיכתבה שמיירות ניסיונה הרב במין בקבוצות, בבודדים ובזוגות, דבר שלטענתה מקובל מאוד בישראל, החליטה להשתמש במדריך פליי-גירל, והעלתה ניסיון להגיע לאורגזם בעזרתה האדיבה של בונה.

מאוחר יותר ניסתה, עם החבר שלה, שיטות גסטרונומיות למיניהן, שאותן הציע פליי גירל כמישם בודק ליחסי-מין מוצלחים. אך החבר השמרני שלה, שאיתו היא חיה מזה ששנתיים, לא רק שלא נהנה מכל העסק הזה, הוא אפילו התחיל לצאת עם חברתה הטובה ביותר, כרמלה, שאין לה דרישות מוגזמות בענייני מין, ושאינה מחפשת טכניקות חדשות.

מכוננת-הכתובה שלי היתה מסמיקה, אילו הדפסתי בה את התיאורים המעניינים ואת המילים שבהן משתמשת מרים דורון לתיאור הגאווה וסיבולתיה המיניים. אם מיכתבה היה מופיע בעתון עברי, היה לבטח מכונה פורנוגרפיה. מרים דורון זו, אם היא אכן קיימת, היא ללא ספק בחורה עם דם. עובדה, כשהחבר שלה החל, לדבריה, בוגד בה עם כרמלה, היא לא נשארה בבית ובכתה.

כמו שהיא כותבת בעצמה: "למזלי יש לי ויברטור בעל פעולה כפולה, שבעזרתו אני יכולה להרגיש ניסים ונפלאות ללא עזרתו של החבר שלי. אני למדתי לקח מיחסו של חברי. מהיום אני אשה עצמאית ביחסי-המין שלי, ואינני תלויה ביחסי-אהבה. אני יכולה להגיע לסיפוק בעזרת עצמי."

או אם מישהו מכס מכיר את משוחררת-המין הבינלאומית שלנו, שיבוא ויטפרר לי עליה. אני מבטיחה לך את השער האחורי של העולם הזה.

מוטקה קידר: האפי-אנד

פיות של קיבוץ השומר-הצעיר עיני-החורש, תבו, שאף ילדה לו את בני יחידו, ארץ קידר. הנישואין האלה לא התזיקו מעמד ומן רב. מוטקה יצא לשליחות הלאומית ממנה הוחזר בחשאי, ישר לקבר החי. תמי, שהסכימה לנצל חיי-משפחה עם מי שנגורו לו 20 שנות מאסר לא נראו לה מלבבים כליכך, קיבלה ממנו את הגט מ-בית-הסוהר. היא נישאה בשנית לרב-חובל, ומתגוררת כיום בחיפה.

...מוטקה, שיצא מהכלא בריא ורענן, כאילו 17 השנים לא חרטו אפילו קטמ אחד על פניו, פתח בחיים חדשים. הוא הפך סטודנט מן המגניין בחוג לפילוסופיה של אוניברסיטת תל-אביב, היה שם תלמידו של הדייר משה קרוי ונתגלה כחסיד נלהב של תורת הראנדנים. אולי בהשפעה זו, או בשל סיבות אחרות, עובדה היא ש-אחרי 14 חודשי חירות נמאסו על מוטקה קידר חיי-הבדידות. השבוע הוא נרשם לי-נישואין במישרדי-הרבנות בהרצליה.

...מי שתהיה הגברת קידר היא בתו של הפסל הישראלי הנודע, יצחק דנציגור. היא אלמנה, שבעלה הראשון נהרג בתאור-גת-דרכים. חברות-הביתווח שילמו לה אומ-בם סכום ניכר של פיצויים, אבל לא על הכסף לרבוזי חיה האדם. חתונת השניים תיערך בעוד שבועיים. הם יקיימו את ביתם באחת הווילות של כפר שמריהו. מה ש-מראה שלא רק באגדות, אלא גם בחיים, יש אפילו לסיפורים העצובים והמוזעזעים ביותר האפי-אנד.

ישב לו הבנאדם 17 שנים בבית-הסוהר, ורק מעטים במדינה האמינו, אם ביכלל, שהוא עוד ייצא משם יום אחד. והנה, בא היום הגדול והנס התרחש. שערי בית-הכלא נפתחים, והאיש יכול להריח את ריח החופש. מה עושה אדם כזה, ש17 שנה לא טעם את טעם החיים? אפשר הרי למלא מגילות בהצעות ורעיונות.

אבל מוטרדי ("מוטקה") קידר, הלוא הוא מיוזענו האסיר א. זה שלאף אחד במדינה אסור לדעת למה דן אותו בית-דין צבאי ל-20 שנות מאסר, אינו זקוק לרעיו-נות שלכם. יש לו די משלו. והוא גם יכול לחלק לכם כמה, וכך, קצת יותר משנה אחרי שיצא על-תנאי מכלא רמלה, הוא נכנס שוב לבית-הסוהר. הפעם, ביוזמ-תו ומרצונו החופשי.

מה שבטוח הוא שבית-הסוהר החדש, אליו נכנס מוטקה, יהיה קצת יותר סימ-פאטי ומלבב מהציגוקים והאיקסים של רמלה. כי הפעם כובל מוטקה את עצמו בככלי הנישואין.

מוטקה, אם תרשו לי להזכיר לכם, לא היה אף פעם הטיפוס הנשוי. בימים הטר-בים של שנות החמישים, כאשר היה אחד הדור-זואנים של ישראל הקטנה, השתטחו הנערות לרגלי מחררה ועד מבואות ירוש-לים. גם או לא האמין איש שמוטקה יכניס איפעם את צווארו בריחיים של מוסד-הנישואין. אבל, כדרכו, הוא הפתיע. יום אחד הוא נשא לאשה את אחת היפה-

המאפייה הישראלית החליטה לחסל אשה זו

לחסל אשה זו

נערת עיסוי

ליליאן

לבן

טורור

נגד

נערות

המסד